

01 GaleríaCallejera

Pablo Rojas Schwartz / Nova York, Anchorage (Alaska), Vancouver, Portland, Calgary/Banff (Alberta), Chicago, Austin, Tempe, San Francisco, Los Angeles, Mexicali, Lagos deMoreno (Jalisco), Toluca (México), Mèxic DF, Puebla, Mérida (Yucatán), Ciudad Guatemala, San Salvador, Tegucigalpa, San José, Panamá, Maracaibo, Caracas, Bogotá, Quito, Lima, Asunción, Montevideo, Buenos Aires, Santiago, Ushuaia, Sao Paulo 2004-2011 / www.galeriacallejera.cl

[ESP]

GaleríaCallejera es un espacio de exposición móvil que abarca propuestas artísticas multidisciplinarias. Puede recorrer grandes distancias, exhibiendo la obra en movimiento o puede ser exhibida en forma estática en espacios específicos. De esta manera, se puede contar con un público que no accede habitualmente a museos o a galerías convencionales. Esto genera que la obra reúna a un público heterogéneo de diversos contextos socioeconómicos.

En el primer diseño de la GaleríaCallejera se realizaron alrededor de quince exposiciones en sus cuatro años de funcionamiento. Con la entrega de recursos realizada por la obtención del Fondart 2009, se construyó una nueva GaleríaCallejera, mucho más grande, con más espacio para la visualización de la obra expuesta, construida en hierro con ventanales de acrílico y se le agregó una bodega para portar equipos y equipaje; la GaleríaCallejera fue diseñada para alcanzar velocidades máximas de cien kilómetros. Esta nueva GaleríaCallejera cumple con la función de recorrer grandes distancias generando un intercambio cultural en otros puntos del país y el extranjero.

[ENG]

Galería Callejera is a travelling exhibition area that features multidisciplinary art works. It can cover long distances exhibiting works in motion or can be stationary in specific areas. Thus, it can be seen by a type of public that does not usually visit conventional museums or galleries. This allows the works to gather a heterogeneous public from different social and economic backgrounds. The first design of GaleríaCallejera was held around fifteen exhibitions during its first four years in action. Thanks to

funding from Fondart 2009, a new, much larger Galería Callejera was built with more space to view the exhibitions using iron and acrylic windows and a hold was built to carry equipment and luggage; the Galería Callejera was designed to reach a maximum of one hundred kilometres per hour. This new Galería Callejera fulfils the function of covering long distances creating cultural exchanges in other places around the country and abroad.

[CAT]

GaleríaCallejera és un espai d'exposició mòbil que abasta propostes artístiques multidisciplinàries. Pot recórrer grans distàncies, exhibint l'obra en moviment o pot ser exhibida en forma estàtica en espais específics. D'aquesta manera, es pot comptar amb un públic que no accedeix habitualment a museus o galeries convencionals. Això genera que l'obra reuneixi a un públic heterogeni de diversos contextos socioeconòmics.

Al primer disseny de la GaleríaCallejera es van realitzar al voltant de quinze exposicions en els seus quatre anys de funcionament. Amb el lliurament de recursos realitzat per l'obtenció del Fondart 2009, es va construir una nova GaleríaCallejera, molt més gran, amb més espai per a la visualització de l'obra exposada, construïda en ferro amb finestrals d'acrílic i se li va afegir una bodega per portar equips i equipatge; la GaleríaCallejera fou dissenyada per assolir velocitats màximes de cent quilòmetres. Aquesta nova GaleríaCallejera compleix amb la funció de recórrer grans distàncies generant un intercanvi cultural en d'altres punts del país i l'estranger.

02 Motocarro

Domènec / Manresa, Espanya 2009-2010 / www.domenec.net

[ESP]

Este proyecto se basa en la construcción de un motocarro similar al que aparece en la película Plácido. Rodada en 1961 prácticamente de forma íntegra en Manresa y considerado como uno de los mejores films de Luis G. Berlanga. El departamento de automoción del Instituto Lacetània de Manresa ha integrado en su programa pedagógico la recuperación y restauración de un antiguo vehículo similar al de la película. Una vez restaurado y modificado, este vehículo se convierte en un "monumento conmemorativo" en movimiento, un dispositivo irónico y cápsula de memoria crítica que, al circular por las calles, evoca el paisaje social de la película y lo pone en relación con el contexto social de los países emergentes evidenciando la similitud de los mecanismos de la economía de subsistencia y de exclusión social. El reconstruido motocarro se puede utilizar de múltiples maneras y puede ser el catalizador de diferentes eventos: como pequeño dispositivo multimedia móvil, como soporte de un proyector de vídeo al aire libre y utilizando sus altavoces para comunicar y difundir las actividades de diferentes colectivos de Manresa. En el proyecto han participado Jordi Aligué Pujals, Balan Mihaita Catalin, Dima Nicolae Alexandra y Joan Segarra Jordana, alumnos del Institut Lacetània tutorizados por el profesor Pere Izquierdo Maria.

[ENG]

This project is based on the construction of a three-wheeler van similar to the one that appeared in the movie Plácido, shot almost entirely on location in Manresa in 1961 and deemed to be one of Luis G. Berlanga's best films. The department of self-propulsion at the Lacetània Secondary school in Manresa included in its pedagogical programme the recovery and restoration of an old vehicle similar to the one in the film. Once restored and modified, this vehicle becomes a "commemorative monument" in motion, an ironic device and critical memory capsule which, when travelling

through the streets, evokes the social landscape of the film and places it in the social context of developing countries by showing the similitude of the mechanisms of an economy of subsistence and social exclusion. The reconstructed three-wheeler van may be used for many tasks and could be the catalyser of different events: such as a small, mobile multimedia device, as a support for an open air video projector and using its loudspeakers to communicate and diffuse the activities of different groups in Manresa. Those participating in the project were: Jordi Aligué Pujals, Balan Mihaita Catalin, Dima Nicolae Alexandra and Joan Segarra Jordana, students from the Institut Lacetània led by teacher Pere Izquierdo Maria.

[CAT]

Aquest projecte es basa en la construcció d'un motocarro similar al que apareix a la pel·lícula Plácido, rodada el 1961 pràcticament de forma íntegra a Manresa i considerat un dels millors films de Luis G. Berlanga. El departament d'automoció de l'Institut Lacetània de Manresa ha integrat al seu programa pedagògic la recuperació i restauració d'un antic vehicle similar al de la pel·lícula. Un cop restaurat i modificat, aquest vehicle es converteix en un "monument commemoratiu" en moviment, un dispositiu irònic i càpsula de memòria crítica, que, en circular pels carrers, evoca el paisatge social de la pel·lícula i el posa en relació amb el context social dels països emergents evidenciant la similitud dels mecanismes de l'economia de subsistència i d'exclusió social. El reconstruït motocarro es pot fer servir de múltiples formes i pot ser el catalitzador de diferents esdeveniments: com a petit dispositiu multimèdia mòbil, com a suport d'un projector de vídeo a l'aire lliure i utilitzant els seus altaveus per comunicar i difondre les activitats de diferents col·lectius de Manresa.

Al projecte hi han participat Jordi Aligué Pujals, Balan Mihaita Catalin, Dima Nicolae Alexandra i Joan Segarra Jordana, alumnes de l'Institut Lacetània tutoritzats pel professor Pere Izquierdo Maria.

03 Museo de la Calle

Colectivo Cambalache / Bogotá, Colombia 1998 / <http://museodelacalle.tripod.com>

[ESP]

El Museo de la Calle está formado por una colección de objetos de toda índole obtenida en la calle a través del intercambio con los viandantes. Partiendo de una propuesta de trueque, el colectivo empezó a “hacer la calle” a bordo del Veloz, un carro de balineras —o caja de madera con ruedas— invitando a la gente a una transacción ilimitada con la propuesta ¿hacemos el cruce?

La cambiante recolección de objetos de este paradójico museo es testimonio de la diversidad de vida cotidiana en las calles de y de las relaciones humanas y sociales que establecemos a través de los objetos y la cultura material. Navegando por los espacios urbanos, el Museo de la Calle se para en cualquier esquina para exponer su colección e intercambiar sus contenidos con la gente. Exponer en la calle es reconocer a un público, algunos de los cuales son analfabetos, que se ve sorprendido por una exposición que más parece un mercado de las pulgas, una tomadura de pelo o una venta de chucherías. Se encuentran con un museo cuando no tenían planeado visitar ninguno. Con un deseo expreso de hacer arte a través del intercambio con otras personas, emprendimos una búsqueda de momentos íntimos en el espacio público y de “hechos poéticos” que significaran las relaciones humanas y sociales de la vida cotidiana urbana.

Desde 1998 el museo ha rodado por las calles de Bogotá, Ljubljana, Sevilla, Barcelona, San Juan de Puerto Rico, París, Berna, Alcorcón, Estambul, y Coslada.

[ENG]

The Museo de la Calle is made up of a collection of miscellaneous objects picked up in the streets by exchanges made with passers-by. Based on a project aimed at exchanging goods, the group began to “tread the streets” on top of Speedy, a go kart —or wooden box on wheels— inviting people to make an unlimited transaction with the proposal; shall we swap? The changing collections of objects in this paradoxical museum bears witness to the diversity of everyday life in the streets and human and social relationships we establish through objects and material culture.

Navigating through urban areas, the Museo de la Calle stops at any corner to exhibit its collection and exchange its contents with the public. Exhibiting in the street is to recognize a public, some of whom are illiterate, and surprised by an exhibition that looks more like a travelling market stall, a joke or leg pulling or a sweet stall. They come face to face with a museum when they had not planned to visit any.

With the specific aim of making art by exchanging goods with other people, we set out in search of intimate moments in public spaces and “poetical events” which gave meaning to human and social relationships in everyday urban life.

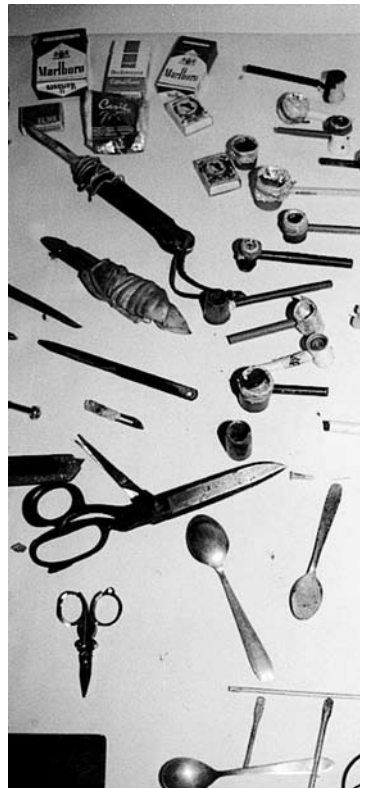
Since 1998 the museum has travelled the streets of Bogota, Ljubljana, Seville, Barcelona, San Juan de Puerto Rico, Paris, Berne, Alcorcón, Istanbul, and Coslada.

[CAT]

El Museo de la Calle està format per una col·lecció d'objectes de tota índole obtinguda al carrer a través de l'intercanvi amb els vianants. Partint d'una proposta de bescanvi, el col·lectiu va començar a “fer el carrer” al damunt del Veloz, un carro de balineras —o caixa de fusta amb rodes— convidant a la gent a una transacció il·limitada amb la proposta ¿hacemos el cruce? La canviant recol·lecció d'objectes d'aquest paradoxal museu és testimoni de la diversitat de vida quotidiana als carrers i de les relacions humanes i socials que establim a través dels objectes i la cultura material. Navegant pels espais urbans, el Museo de la Calle es para a qualsevol cantonada per exposar la seva col·lecció i intercanviar els seus continguts amb la gent. Exposar al carrer és reconèixer a un públic, alguns dels quals són analfabets, que es veu sorprès per una exposició que sembla més un mercat ambulat, una presa de pel o una parada de llaminadures. Es troben amb un museu quan no tenien planejat visitar-ne cap.

Amb un desig exprés de fer art a través de l'intercanvi amb altres persones, vam emprendre una recerca de moments íntims en l'espai públic i de “fets poètics” que signifiquessin les relacions humanes i socials de la vida quotidiana i urbana. Des de 1998 el museu ha rodat pels carrers de Bogotá, Ljubljana, Sevilla, Barcelona, San Juan de Puerto Rico, París, Berna, Alcorcón, Istanbul, i Coslada.

04 Mesa Rodante Móvil

Adriana García Galán / Beirut, Líban 2005 / <http://nomargen.free.fr>

[ESP]

Este proyecto consiste en una mesa redonda móvil, en la que hay dispuestos cuatro micrófonos abiertos con sonido amplificado para recorrer la ciudad de Beirut mientras se discuten temas seleccionados de antemano mediante encuestas con la ciudadanía. Las voces de quienes discuten están intrincadas por un sistema de cableado entre micrófono y micrófono, dificultando así el contacto visual entre ellos. Se invitaron a participar a personas que tenían posiciones encontradas sobre diferentes temas, pueden ser estos aspectos concretos de la ciudad o visiones diferentes sobre distintos asuntos generales. Las sesiones fueron grabadas en audio para luego reproducirse en el espacio público.

[ENG]

This project consists of a revolving round table, with four live microphones with amplifiers and designed to travel through the city of Beirut while discussing previously selected subjects based on surveys made with the public. The voices of those who are arguing are linked by an intricate system of cables between each microphone, thus making eye contact difficult. People with opposing views on different subjects are invited to take part, and topics can be specific ones on the city or different views on general subjects. The sessions were recorded in video to be later played in public.

[CAT]

Aquest projecte consisteix en una taula rodona mòbil, on hi ha disposats quatre micròfons oberts amb so amplificat per recórrer la ciutat de Beirut mentre discuteixen temes seleccionats per endavant mitjançant enquestes a la ciutadania. Les veus dels que discuteixen estan intricades per un sistema de cablejat entre micròfon i micròfon, dificultant així el contacte visual entre ells. Es va convidar a participar a persones que tenien postures oposades sobre diferents temes, ja fossin aspectes concrets de la ciutat o visions diferents sobre assumptes generals. Les sessions van ser enregistrades en vídeo per ser reproduïdes més tard a l'espai públic.

05 CPAC Centro Portátil de Arte Contemporáneo

Antimuseo / Mèxic DF, Mèxic 2009-2011 / www.antimuseo.org

[ESP]

En su vertiente práctica, el Antimuseo ha evolucionado desde un modelo “convencional” de espacio alternativo, donde el foco estaba en las necesidades del artista, y lo que se pretendía era generar un espacio físico, discursivo y social distinto del hegemónico, para ofrecerle unas condiciones de libertad creativa inexistentes en otros ámbitos, hacia un modelo centrado en el público. Es decir, de lo que se trata ahora es crear un espacio donde el público tome forma en torno a discursos subalternos, de crear el canal para esos discursos y facilitar el agenciamiento de (contra) públicos.

En consecuencia, en los proyectos del Antimuseo hemos desarrollado dispositivos físicos y metodologías de participación, enfocados normalmente a temas concretos como la violencia machista o la memoria histórica, con los que contrastar el discurso producido con una práctica curatorial heterodoxa. El CPAC es el resultado más notorio y eficaz de esta investigación.

El Centro Portátil de Arte Contemporáneo es un dispositivo móvil y de bajo coste diseñado para el ensayo de nuevas experiencias en el ámbito de las artes visuales. Su función es tanto detonar procesos creativos, como “marcar” el tejido urbano. El CPAC crea una conexión entre las estrategias de re-apropiación del espacio público de colectivos marginados —minorías raciales, vendedores ambulantes, prostitutas, inmigrantes, homosexuales en contextos represivos, determinados colectivos femeninos...— y prácticas artísticas que inciden directamente en la ciudad.

[ENG]

On a practical level, the Antimuseum has evolved from a “conventional” model of alternative space where the focus was on the needs of artists, and on creating a physical, discursive and social area of the hegemonic to provide a number of conditions of creative freedom that do not exist in other areas, to a model focused on the public. That is, it aims to now create an area where the public is shaped around subaltern discourses, creating a channel for these discourses and providing a way to get one’s hands on (counter) publics.

As a consequence, the Antimuseum projects have developed physical and methodological participation devices, usually aimed at specific subjects such as gender violence or historical memory used to compare the discourse produced with a heterodox arts management practice. The PCAC is the most notable and effective result of this research.

The Portable Contemporary Art Centre is a low-cost mobile device designed to test new experiments in the field of visual arts. Its function is to both detonate creative processes and “mark” the urban fabric.

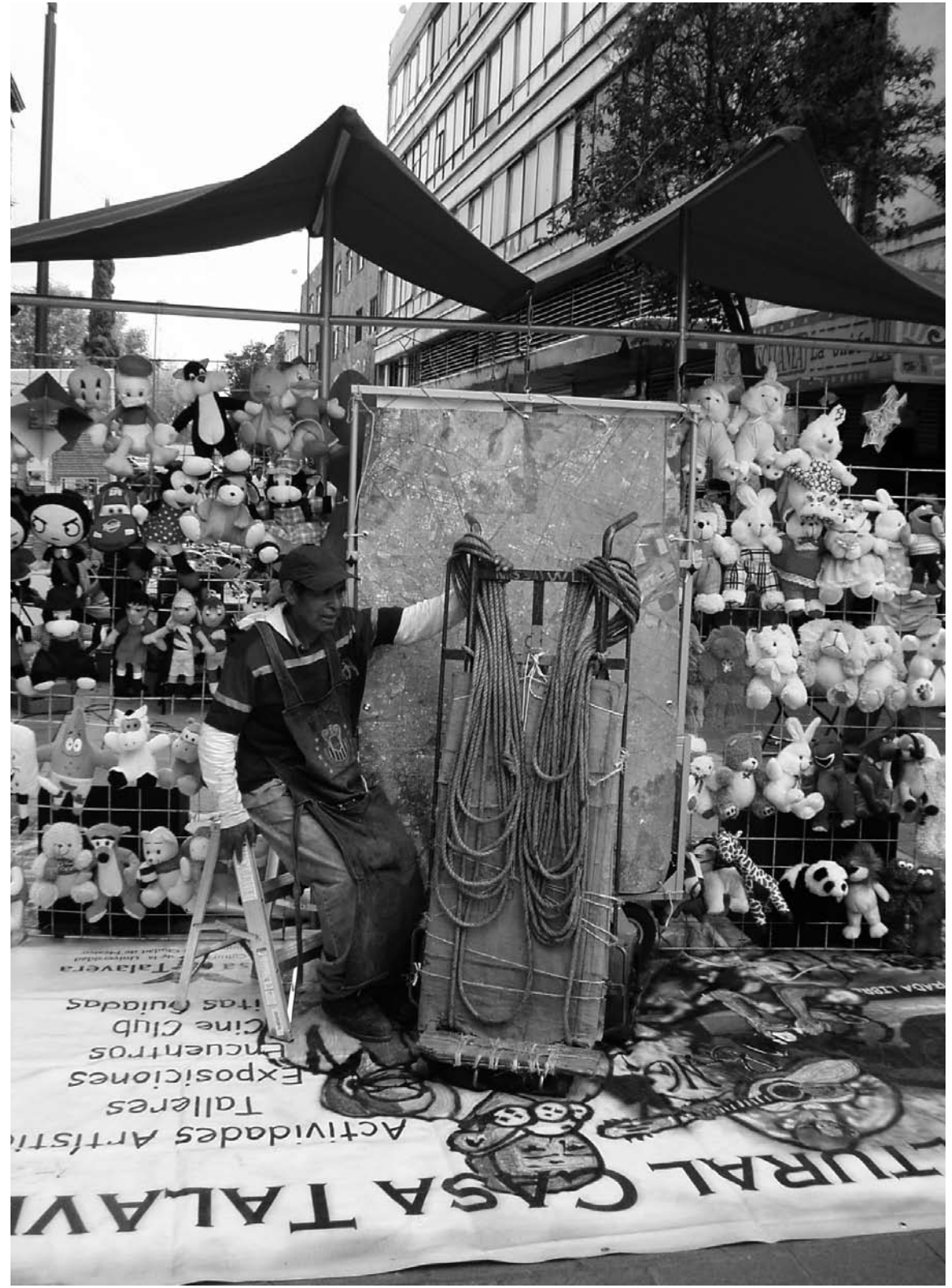
The PCAC creates a link between the strategies of re-appropriation of public space by disadvantaged collectives —racial minorities, travelling salesmen, prostitutes, immigrants, homosexuals in repressive contexts, certain women’s collectives ... —and art practices which directly affect the city.

[CAT]

En la seva vessant pràctica, l'Antimuseo ha evolucionat des d'un model “convencional” d'espai alternatiu, on el focus estava en les necessitats de l'artista, i el que es pretenia era generar un espai físic, discursiu i social diferent de l'hegemònic, per oferir-li unes condicions de llibertat creativa inexistentes en d'altres àmbits, cap a un model centrat en el públic. És a dir, del que es tracta ara és crear un espai on el públic prengui forma al voltant de discursos subalterns, de crear el canal per a aquests discursos i facilitar l'agenciament de (contra) públics. En conseqüència, als projectes de l'Antimuseo hem desenvolupat dispositius físics i metodologies de participació, enfocats normalment a temes concrets com la violència masculista o la memòria històrica, amb els que contrastar el discurs produït amb una pràctica curatorial heterodoxa. El CPAC és el resultat més notori i eficaç d'aquesta investigació.

El Centro Portátil de Arte Contemporáneo és un dispositiu mòbil i de baix cost dissenyat per a l'assaig de noves experiències en l'àmbit de les arts visuals. La seva funció és tant detonar processos creatius, com “marcar” el teixit urbà. El CPAC crea una connexió entre les estratègies de re-apropiació de l'espai públic de col·lectius marginats —minories racials, venedors ambulants, prostitutes, immigrants, homosexuals en contextos repressius, determinats col·lectius femenins ... —i pràctiques artístiques que incideixin directament en la ciutat.

06 Museo de la Defensa de Madrid

Tom Lavín / Madrid, Espanya 2007 / www.antimuseo.org

[ESP]

El Museo de la Defensa de Madrid es parte de una reflexión sobre la memoria y la identidad de la sociedad española, que inicié a mi regreso de México en 2001. Tiene su origen en una presencia subterránea, que se relaciona con mi anterior trabajo sobre las fosas comunes: un refugio antiaéreo bajo la calle Juan Bautista de Toledo, muy cerca de donde el Ojo Atómico tuvo su sede entre 2003 y 2007. Este refugio está cerrado desde hace casi setenta años, y prácticamente todo el mundo lo ha olvidado. Mi primera idea fue trabajar sobre el mismo emplazamiento, aprovechando el potencial simbólico que su mera existencia oculta supone, pero en seguida comprendí que la defensa de Madrid es un hecho histórico que rebasa ampliamente lo que yo podía plantear a partir del refugio, y pensé en un museo de ficción, para que el que barajé varias ideas. La primera como movilización ciudadana. Buscar el apoyo de diversos colectivos, para reivindicar la creación del museo en el barrio de Prosperidad, con la referencia expresa del refugio. La segunda idea fue un museo temporal en un puesto vacío del mercado de Prosperidad. Aquí se combinaría la acción reivindicativa con una "sede temporal" del museo. Finalmente me decidí por un museo ambulante. Un objeto de naturaleza escultórica, pero que se activase sólo como performance, y que la gente pudiese interpretar tanto en su dimensión artística como política. Asumía la precariedad de la memoria histórica española en un objeto difícil de clasificar. Además había descubierto un sinfín de pequeñas marcas de la contienda que la dictadura no ha conseguido borrar. Un museo ambulante podía desvelar in situ esas marcas y re-significar el espacio urbano.

[ENG]

The Defence Museum in Madrid is part of a reflection on the memory and identity of Spanish society, which I began after returning from Mexico in 2001. It all started with a subterranean presence, which is related to my previous project on mass graves: an air raid shelter below Juan Bautista Street in Toledo, quite close to where the Ojo Atómico headquarters lay between 2003 and 2007. This shelter was closed for almost seventy years and practically everyone had forgotten about it.

My first idea was to work on the same location, taking advantage of the symbolic potential provided by its hidden existence, but I suddenly realized that the defence of Madrid is an historical event that far surpassed the one I originally had for the shelter, and I thought of a fiction museum to which I resorted for several ideas. The first was to mobilize citizens and seek the support of several groups to vindicate the establishment of the museum in the Prosperidad neighbourhood, with the specific reference point of the shelter. The second idea was a temporary museum in an empty space in the Prosperidad market. This where the vindictive action would be combined with the museum's "temporary headquarters". I finally decided on a travelling museum. An object that had sculptural features, but would only be activated as a performance where people could interpret both its artistic and political scope. I approached the fragility of historical memory in an object that was hard to define. Furthermore I discovered an infinite number of small marks left by the war which the dictatorship had failed to erase. A travelling museum would be able to reveal these marks in situ and re-interpret the urban space.

[CAT]

El Museo de la Defensa de Madrid és part d'una reflexió sobre la memòria i la identitat de la societat espanyola, que vaig iniciar en tornant de Mèxic, el 2001. Té el seu origen en una presència subterrània, que es relaciona amb el meu anterior treball sobre les fosses comunes: un refugi antiaeri sota el carrer Juan Bautista de Toledo, molt a prop d'on el Ojo Atómico va tenir la seva seu entre 2003 i 2007. Aquest refugi està tancat fa gairebé setanta anys, i pràcticament tothom l'havia oblidat. La meua primera idea fou treballar sobre el mateix emplaçament, aprofitant el potencial simbòlic que la seva mateixa existència oculta suposa, però de seguida vaig comprendre que la defensa de Madrid és un fet històric que ultrapassa àmpliament el que jo podia plantejar a partir del refugi, i vaig pensar en un museu de ficció, per al que vaig recórrer a vàries idees. La primera com a mobilització ciutadana. Buscar el recolzament de diversos col·lectius, per reivindicar la creació del museu al barri de la Prosperidad, amb la referència expressa del refugi. La segona idea fou un museu temporal en un lloc buit del mercat de Prosperidad. Aquí es combinarien l'acció reivindicativa amb una "seu temporal" del museu. Finalment em vaig decidir per un museu ambulante. Un objecte de naturalesa escultòrica, però que s'activés només com a performance, i que la gent pogués interpretar tant en la seva dimensió artística com política. Assumia la precarietat de la me-

07 La Fanzinoteca Ambulant

Lluc Mayol, Matias Rossi, Ricardo Duque / Barcelona, Espanya 2005-2011 / www.fanzinoteca.net

[ESP]

La Fanzinoteca Ambulant es un módulo itinerante de consulta, que contiene un archivo de fanzines, hand made books y otras ediciones de difícil clasificación que surge como evolución de la fanzinoteca de Saladestar, una sala de lectura situada en el barrio de Gràcia en Barcelona entre 2005 y 2007.

Cuando el espacio de Saladestar cerró al público en 2007, decidimos fabricar un módulo de cartón, sobre la estructura y las ruedas de una vieja mesa de ping pong recuperada de la calle; este módulo tiene capacidad para mover unos quinientos fanzines aproximadamente y cuenta con un ordenador para consultar la base de datos. El proyecto nace con la intención de hacer circular este módulo por diferentes espacios públicos para generar puntos de consulta itinerantes y proponer actividades paralelas relacionadas con las publicaciones autogestionadas y las pequeñas editoriales.

Paralelamente, la fanzinoteca realiza un trabajo de investigación sobre este tipo de publicaciones, con el objetivo de editar sus fanzines Minca y La pequeña Minca Ilustrada, además de involucrarse en los “Jamzines”, o talleres prácticos abiertos en los que los participantes tienen a su disposición una serie de materiales para hacer entre todos una publicación de manera espontánea, guiados por el equipo de la Fanzinoteca. Actualmente la Fanzinoteca cuenta con seiscientos números catalogados y más de ochocientos ejemplares por catalogar, que pueden ser consultados en la calle Santa Eulàlia de Barcelona, cuando el módulo no esté itinerando.

[ENG]

The Travelling Fanzineotheque is a travelling reference module which contains a collection of fanzines, hand made books and other publications that are hard to define and was inspired by the fanzinoteca de Saladestar, a reading room which was located in the neighbourhood of Gràcia in Barcelona between 2005 and 2007.

When the Saladestar closed down in 2007, we decided to make a cardboard module, on the structure of a table tennis table with wheels we had found in the street. This module can carry

some five-hundred fanzines approximately and has a computer with which to check the data base.

The project began with the aim of taking this module to different public areas to create mobile reference points and offer parallel activities related with self-managed publications and small publishers.

Meanwhile the Fanzineotheque carries out research on this kind of publications with the aim of publishing its fanzines named Minca and La pequeña Minca Ilustrada, besides being involved in the “Jamzines”, or open practical workshops where participants can find an array of materials to spontaneously make a publication themselves, guided by the Fanzineotheque team.

The Fanzineotheque currently has six-hundred and eighty issues listed and over eight-hundred issues yet to be listed, which can be consulted in Santa Eulàlia Street in Barcelona, when the module is not travelling.

[CAT]

La Fanzinoteca Ambulant és un mòdul itinerant de consulta que conté un arxiu de fanzines, hand made books i altes edicions de difícil classificació que sorgeix com a evolució de la fanzinoteca de Saladestar, una sala de lectura situada al barri de Gràcia a Barcelona entre 2005 i 2007.

Quan l'espai de Saladestar va tancar al públic el 2007, vam decidir fabricar un mòdul de cartró, sobre l'estructura i les rodes d'una vella taula de tennis de taula recuperada del carrer; aquest mòdul té capacitat per moure uns cinc-cents fanzines aproximadament i compta amb un ordinador per consultar la base de dades.

El projecte neix amb la intenció de fer circular aquest mòdul per diferents espais públics per generar punts de consulta itinerants i proposar activitats paral·leles relacionades amb les publicacions autogestionades i les petites editorials.

Paral·lelament, la fanzinoteca realitza un treball d'investigació sobre aquest tipus de publicacions, amb l'objectiu d'editar els seus fanzines Minca i La pequeña Minca Ilustrada, a més d'involucrar-se en els “Jamzines”, o tallers pràctics oberts en els que els participants tenen a la seva disposició una sèrie de materials per fer entre tots una publicació de manera espontània, guiats per l'equip de la Fanzinoteca.

Actualment la Fanzinoteca compta amb sis-cents vuitanta números catalogats i més de vuit-cents exemplars per catalogar, que poden ser consultats al carrer Santa Eulàlia de Barcelona, quan el mòdul no estigui itinerant.

08 Burn Station

Platoniq / Mèxic DF, Bogotà, Madrid, Berlín, París, Marsella, Florència, Brussel·les, Lima, Amsterdam, Rotterdam, Estrasburg, Cambridge, Xangai / 2004-2011 / www.platoniq.net / www.burnstation.net

[ESP]

Burn Station: Visibilización de producción y distribución libre de música de net labels y programas de net-rádios. Self service de distribución en espacios públicos.

Difusión de información sobre licencias libres de audio, formatos y redes colaborativas.

En un espacio de libre acceso se instala un punto de consulta y descarga de archivos de audio provenientes de diferentes net labels y net-rádios. Los usuarios/editores tienen la posibilidad de hacer una selección de archivos, grabarlos en CD-R y llevárselos.

Burn Station se basa en el desarrollo de un software para el sistema operativo GNU/Linux y un servidor local. Este kit de distribución/difusión libre de audio-texto se comporta como un self-service de contenidos digitales. Se trata de una base de datos local para mp3 y texto que automatiza el proceso de selección y grabación-impresión de archivos. El software Burn Station se distribuye bajo licencia libre desde septiembre de 2004.

[ENG]

Burn Station: Featuring the production and free distribution of net labels music and net-radio programmes. Self-service distribution in public spaces. Dissemination of information on free audio licences, formats and collaboration networks.

In a space open to the public, an audio file consultation and downloading point is set up with different net labels and net-rádios. The users/publishers may make a selec-

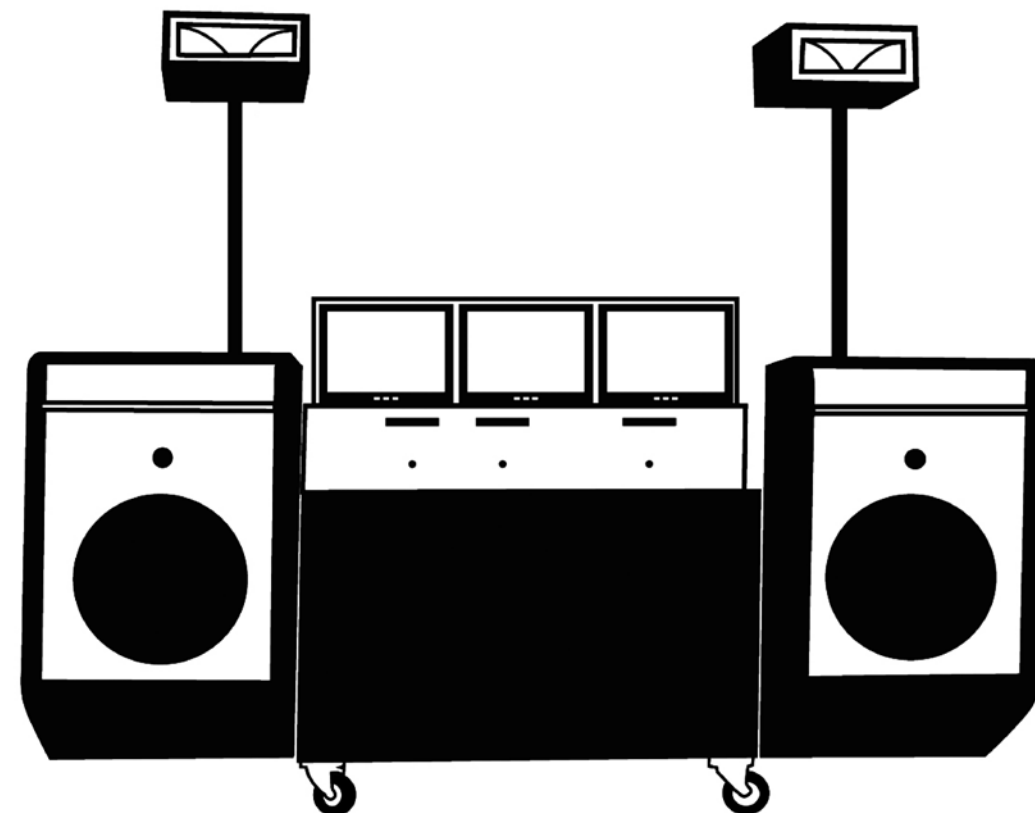
tion of files, record them on a CD-R and take them home. Burn Station is based on the development of software for the GNU/Linux operating system and a local server. This free distribution/dissemination audio-text kit works as a self service for digital contents. It is a data base for mp3 and text that automates the process of selecting, recording and printing files. The Burn Station software has been distributed under free licence since September 2004.

[CAT]

Burn Station: Visibilització de producció i distribució lliure de música de net labels i programes de net-rádios. Self service de distribució en espais públics. Difusió d'informació sobre llicències lliures d'àudio, formats i xarxes col·laboratives.

En un espai de lliure accés s'instal·la un punt de consulta i descàrrega d'arxius d'àudio provinents de diferents net labels i net-rádios. Els usuaris/editors tenen la possibilitat de fer una selecció d'arxius, gravar-los en un CD-R i emportar-se'ls.

Burn Station es basa en el desenvolupament d'un software per al sistema operatiu GNU/Linux i un servidor local. Aquest kit de distribució/difusió lliure d'àudio-text es comporta com un self service de continguts digitals. Es tracta d'una base de dades per a mp3 i text que automatitza el procés de selecció i gravació-impressió d'arxius. El software Burn Station es distribueix sota llicència lliure des de setembre de 2004.

09 The Floating Museum

Floating Lab Collective / Washington DC, EUA / 2009-2011 / www.floatinglabcollective.org

[ESP]

El The Floating Museum nació de la mano del Colectivo Laboratorio Flotante, un grupo de artistas del área metropolitana de Washington DC, que hacen del espacio público el marco para la reflexión y para sus creaciones.

El The Floating Museum fue concebido como un espacio móvil que tiene su origen en las experiencias ciudadanas del colectivo. El proyecto consiste en una camioneta, similar a esas furgonetas ambulantes que venden comida, transformada para ofrecer un espacio para exposiciones, performances, proyecciones, reuniones y proyectos. El Museo analiza cómo las instituciones artísticas pueden diseñar acciones que incorporen una sociedad en constante movimiento que se desplaza y expansiona hacia la periferia.

El The Floating Museum contempla la movilidad en el contexto de los parámetros socioeconómicos. En primer lugar, la movilidad es un componente clave de la condición de inmigrante. La presencia de inmigrantes provoca una serie de movimientos sociales y espaciales y sus movimientos transforman el paisaje urbano. Algunos ejemplos de adaptación de los inmigrantes son los centros comunitarios que ofrecen servicios y programas sociales o las furgonetas que venden tacos y se mueven por las obras, en esos caminos peatonales sin aceras creados por trabajadores inmigrantes al desplazarse desde la periferia. El Colectivo Laboratorio Flotante está interesado en estos trabajadores que cada día van de las cercanías al centro de las ciudades, en sí perciben los espacios urbanos como agresivos y conflictivos y también en la exploración de los efectos en la ciudad de esta movilidad que provoca, por ejemplo, modificaciones en el tráfico y la transformación de la estructura del tiempo y el espacio de la ciudad.

[ENG]

The Floating Museum originated in the Floating Lab Collective, a group of artists from the metropolitan area of Washington DC, who use public space as a context for their reflection and creations. The Floating Museum was designed as a mobile space derived from the collective's experiences as citizens. It consists of a van, similar to the travelling vans that sell food, transformed so that it can provide an area for exhibitions, per-

formances, projections, meetings and projects. The museum analyzes how art institutions can design actions that include a society that is in constant motion which moves and expands toward the outskirts.

The Floating Museum sees mobility in the context of social and economic parameters. Firstly, mobility is paramount to being an immigrant. The presence of immigrants triggers a series of social and spatial movements and their movements transform the urban landscape. Examples of how immigrants adapt are community centres that provide social services and programmes or the vans that sell "tacos" and travel from worksite to worksite, along paths without sidewalks created by the immigrant workers who travel there from the outskirts. The Floating Lab Collective is interested in these workers who travel from the outskirts to the city centre every day, and see urban spaces as aggressive and conflictive and explore the affects of this mobility on our cities, for instance, changing traffic flows and transforming the city's weather and space.

[CAT]

El The Floating Museum va néixer de la ma del Col·lectiu Laboratori Flotant, un grup d'artistes de l'àrea metropolitana de Washington DC, que fan de l'espai públic el marc per a la seva reflexió i per les seves creacions.

El The Floating Museum va ser concebut com un espai mòbil derivat de les experiències ciutadanes del col·lectiu. Consisteix en una camioneta, similar a les furgonetes ambulants que venen menjar, transformada per tal que ofereixi un espai per a exposicions, performances, projeccions, reunions i projectes. El Museu analitza com les institucions artístiques poden dissenyar accions que incorporen una societat en constant moviment que es desplaça i expandeix cap a la perifèria.

El The Floating Museum contempla la mobilitat en el context dels paràmetres socioeconòmics. En primer lloc, la mobilitat és un component clau de la condició d'inmigrant. La presència d'inmigrants provoca una sèrie de moviments socials i espacials i els seus moviments transformen el paisatge urbà. Alguns exemples d'adaptació dels immigrants són els centres comunitaris que ofereixen serveis i programes socials o les furgonetes que venen "tacos" i es mouen pels camins sense voreres creats per treballadors immigrants al desplaçar-se des de la perifèria. El Col·lectiu Laboratori Flotante està interessat en aquests treballadors que cada dia van de les rodalies, al centre de les ciutats, en sí perceben els espais urbans com agressius i conflictius i també en la exploració dels efectes en la pròpia ciutat d'aquesta mobilitat que provoca, per exemple,

10 UMPA Unitat Mòbil de Prèstecs d'Art

Cristian Añó i David Armengol / Barcelona, Espanya / 2004

[ESP]

UMPA es un proyecto que plantea un acto de apropiación de los códigos formales del funcionamiento de la biblioteca para aplicarlos a los formatos de visibilidad propios del objeto artístico. En este sentido, el cuarto módulo de Museos Móviles se convierte en un espacio que favorece las posibilidades de intercambio, transporte y consumo de la producción artística contemporánea, incidiendo así en el tejido social que conforma la esfera pública de Can Fabra.

Al margen de los sistemas habituales de recepción de la obra de arte, UMPA ensaya otras fórmulas de acceso a la creación artística, desdibujando aquellos agentes que articulan el sistema arte, que ahora son replanteados de manera crítica en un intento, entre utópico y naïf, de subvertir los mecanismos de mediación entre obra de arte y público con el fin de otorgar al usuario la responsabilidad final delante del hecho expositivo.

Con este desplazamiento de las prácticas artísticas, desde el núcleo del sistema arte al centro del sistema literatura/biblioteca, se produce un nuevo espacio relacional donde quedan en estado de suspensión cautelar todas las categorías habituales que definen el circuito artístico.

En el espacio de la UMPA se podrán encontrar obras en formato vídeo, acciones polipoéticas, performances para hacer en casa y en el propio espacio, fotografías, pinturas, dibujo, instalaciones...

[ENG]

UMPA is a project that considers an act of appropriating the formal codes of how a library works and applying them to the visual formats typical of objects of art. In this way, the fourth module of Mobile Museums becomes a space which promotes the possibility of exchanging, transporting and consuming contemporary art production, thus involving itself in the social fabric which makes up the public sphere of Can Fabra.

Beyond the usual systems of receiving the work of art, UMPA tests other formulas of access to art creation, leaving

out the agents running the art system, who are now being seen from a critical viewpoint in a utopian, naive attempt to subvert the mechanisms of the middleman (merchant) between works of art and the public with the aim of giving the public the final responsibility when faced with the exhibition event.

With this change of art practices, a new rational area of literature and the library system is created at the centre, and a new relational area where all the usual categories that define the art circuit are in a state of preventive art suspension.

At the UMPA space you can find video works, poly-poetical actions, performances to stage, take photographs, see paintings, drawings, installations... both at home and in the same area.

[CAT]

UMPA és un projecte que planteja un acte d'apropiació dels codis formals de funcionament de la biblioteca per aplicar-los als formats de visibilitat propis de l'objecte artístic. En aquest sentit, el quart mòdul de Museus Mòbils es converteix en un espai que afavoreix les possibilitats d'intercanvi, transport i consum de la producció artística contemporània, incidint així en el teixit social que conforma l'esfera pública de Can Fabra.

Al marge dels sistemes habituals de recepció de l'obra d'art, UMPA assaja altres fórmules d'accés a la creació artística, desdibuixant aquells agents que articulen el sistema art, que ara són replantejats de manera crítica en un intent, entre utòpic i naïf, de subvertir els mecanismes de mediació entre obra d'art i públic amb l'objectiu d'atorgar a l'usuari la responsabilitat final davant del fet expositiu.

Amb aquest desplaçament de les pràctiques artístiques, al centre del sistema literatura/biblioteca, es produeix un nou espai relacional on queden en estat de suspensió cautelar totes les categories habituals que defineixen el circuit artístic.

A l'espai de la UMPA es podran trobar obres en format vídeo, accions polipoètiques, performances per fer a casa i al propi espai, fotografies, pintures, dibuix, instal·lacions...

11 Spacebuster

Raumlabor / Nova York, EUA / 2009 / www.raumlabor.net

[ESP]

Spacebuster fue desarrollado y diseñado para explorar el espacio público en la ciudad de Nueva York. Es una herramienta de investigación que actúa como un transformador de la arquitectura y del espacio social dentro del espacio urbano. Spacebuster se basa en una furgoneta de reparto y un gran espacio hinchable que sale de su parte posterior y que puede alojar hasta ochenta personas. La estructura hinchable es translúcida y la gente que hay en el interior puede entrever lo que está pasando en el exterior y viceversa. La tela actúa como una frontera semipermeable entre lo público y lo privado. De esta manera, el entorno se convierte en telón de fondo de la escena vista desde el interior y el Spacebuster en un escenario, como si fuera una pieza de teatro público. Tanto desde el exterior como desde el interior del espacio, se pueden ver proyecciones sobre la tela. Dependiendo del programa que tiene lugar en el Spacebuster, el espacio se viste con diferente mobiliario (escritorios, sillas o mesas).

Viajando a través de Manhattan y Brooklyn durante nueve noches, el Spacebuster organizó varios eventos fruto de la colaboración con Raumlabor Berlín, Storefront for Arts and Architecture y diferentes instituciones de arte locales, organizaciones sin ánimo de lucro y comunidades. La mezcla de los formatos más formales —talleres, conferencias, proyecciones— con actividades diarias de fácil acceso como cenas, servicio de bar y fiestas, crearon un ambiente especial y, así mismo, sirvieron para hacer visible lo que ocurría en el espacio público.

[ENG]

Spacebuster was developed and designed to explore public space in New York. It is a research tool that acts like a transformer of architecture and social space within the urban space. Spacebuster is modelled upon the basis of a delivery van with a large inflatable area which comes out of the back of the vehicle and can hold up to eighty people. The inflatable structure is translucent so the people inside can see what's going on outside and vice versa. The fabric acts like a semi-permeable border between that which is public and private. Thus, the area turns into a backdrop of the scene viewed from inside and the Spacebuster into a stage, as if it were a public theatre

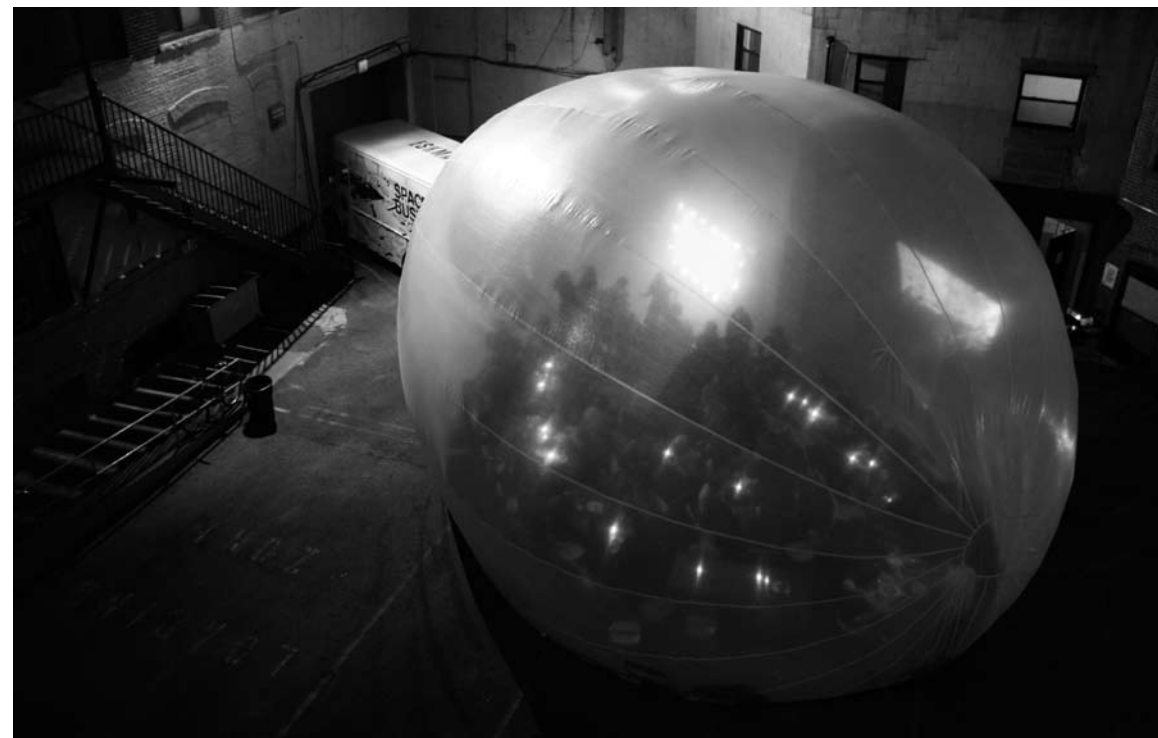
play. The local projections can be seen on the fabric both from outside and inside. Depending on the programme held on the Spacebuster, the area can be furnished with different fittings (writing desks, seats or tables). Travelling through Manhattan and Brooklyn for nine consecutive nights, Spacebuster organized several events which were the result of collaboration with Raumlabor Berlin, Storefront for Arts and Architecture and different local art institutions, non profit organizations and communities. The mixture of the most formal formats —workshops, lectures, projections— with easy to follow daily activities such as dinners, bar service and parties, provided a special ambience and they were also used to highlight what was going on in the public space.

[CAT]

Spacebuster va ser desenvolupat i dissenyat per explorar l'espai públic a la ciutat de Nova York. És una eina de recerca que actua com un transformador de l'arquitectura i l'espai social dins de l'espai urbà.

Spacebuster es construeix sobre la base d'una furgoneta de repartiment i un gran espai inflable que surt de la part posterior de la furgoneta i que pot allotjar fins a vuitanta persones. L'estructura inflable és translúcida i, d'aquesta manera, la gent que hi ha a l'interior pot entreveure el que està passant a l'exterior i viceversa. La tela actua com una frontera semipermeable entre el que és públic i el que és privat. Així doncs, l'entorn es converteix en el teló de fons de l'escena vista des de l'interior i l'Spacebuster en un escenari, com si fos una peça de teatre públic. Tant des de l'exterior com des de l'interior de l'espai es poden veure projeccions sobre la tela. Depenent del programa que té lloc a l'Spacebuster, l'espai es guarneix amb mobiliari diferent (escriptoris, cadires o taules).

Viatjant a través de Manhattan i Brooklyn durant nou nits consecutives, l'Spacebuster va organitzar diversos esdeveniments fruit de la col·laboració amb Raumlabor Berlín, Storefront for Arts and Architecture i diferents institucions d'art locals, organitzacions sense ànim de lucre i comunitats. La barreja dels formats més formals —tallers, conferències, projeccions— amb activitats diàries de fàcil accés com sopars, servei de bar i festes, van crear un ambient especial, així mateix, també van servir per fer visible el que passava en l'espai públic.

12 Kitchen Monument

Raumlabor / Duisburg, Mülheim, Hamburg, Warschau, Giessen, Berlín, Hannover, Liverpool / 2006-2011 / www.kuechenmonument.de / www.raumlabor.net

[ESP]

Kitchen Monument es una escultura móvil de forma cambiante. La escultura es una chapa de acero revestida que puede convertirse en un espacio colectivo tradicional si se hincha el globo que la recubre. El nuevo espacio puede albergar distintas actividades a la vez. Kitchen Monument se convierte en un prototipo para construir comunidades temporales.

El proyecto ha viajado a diferentes localidades. Se detiene en lugares de potencial subestimado, no-espacios que parecen haber perdido sus funciones urbanas. El globo se asienta en cualquier parte y su transparencia favorece el diálogo entre el interior y el exterior: todo está desdibujado pero, sin embargo, es visible. Se crea un espacio nuevo en el espacio ya existente y, de esta manera, se facilita que surjan también cualidades nuevas. El caballo de Troya es para nosotros una buena metáfora de nuestro proyecto ya que utilizamos el monumento para crear identidad urbana. Esta estructura móvil acentúa la especificidad del lugar y hace posible que la gente colabore activamente a recrear un espacio público proporcionándole nuevas características.

Kitchen Monument aborda la cuestión de la sostenibilidad a escala urbana y arquitectónica. Está diseñado como una herramienta para reactivar y utilizar espacios públicos. Su principal característica es que únicamente se expande donde y cuando se necesita, mientras tanto, sólo ocupa una plaza de parking y no consume recursos naturales. Únicamente se convierte en un edificio público de acuerdo con una actividad específica en un sitio específico y puede albergar cómodamente a ciento veinte personas en prácticamente cualquier condición climática.

[ENG]

Kitchen Monument is a changing mobile sculpture. The sculpture is a sheet of steel that can be made into a traditional collective space when the balloon covering it is inflated. The new space can house several activities at once. Kitchen Monument becomes a prototype for building temporary communities. The project has visited several towns. It stops in potentially underrated places, non-areas that seem to have lost their

urban functions. The balloon is placed anywhere it fits and its transparency promotes a dialogue between the inside and outside: everything is blurred but also visible. A new area is created within this existing space and, in this way new qualities are allowed to appear. The Trojan horse is a good metaphor for our project since we use the monument to create urban identity. This mobile structure highlights the specific qualities of the place and enables people to actively work together to recreate a public space by providing new features.

Kitchen Monument approaches the subject of sustainability on an urban and architectural scale. It is designed to work as a tool to reactivate and use public spaces. Its main characteristic is that it only expands where and when necessary, while only using up one parking space and consumes no natural resources. It only becomes a public building in accordance with a specific activity in a specific place and can comfortably house one hundred and twenty people in practically any climatic conditions.

[CAT]

Kitchen Monument és una escultura mòbil de forma canviant. L'escultura és una xapa d'acer que pot convertir-se en un espai col·lectiu tradicional si s'infla el globus que la recobreix. El nou espai pot acollir diverses activitats alhora. Kitchen Monument es converteix en un prototipus per construir comunitats temporals. El projecte ha viatjat a diverses localitats. S'atura a llocs de potencial subestimat, no-espais que semblen haver perdut les seves funcions urbanes. El globus es col·loca a qualsevol lloc i la seva transparència afavoreix el diàleg entre l'interior i l'exterior: tot està desdibuixat però, tanmateix, és visible. Es crea un espai nou dins de l'espai ja existent i, d'aquesta manera, es facilita que apareguin qualitats noves. El cavall de Troia és per a nosaltres una bona metàfora del nostre projecte ja que utilitzem el monument per crear identitat urbana. Aquesta estructura mòbil accentua l'especificitat del lloc i fa possible que la gent col·labori activament a recrear un espai públic aportant-li noves característiques.

Kitchen Monument aborda la qüestió de la sostenibilitat a escala urbana i arquitectònica. Està dissenyat com una eina per reactivar i utilitzar espais públics. La seva principal característica és que únicament s'expandeix on i quan es necessita, mentrestant, només ocupa una plaça de pàrquing i no consumeix recursos naturals. Únicament es converteix en un edifici públic d'acord amb una activitat específica en un lloc específic i pot allotjar còmodament a cent vint persones en pràcticament qualsevol condició climàtica.

13 Mobile Stealth Unit 002

Beth Coleman i Howard Goldkrand / Nova York, EUA / 1999 / www.soundlab.org

[ESP]

UMPA es un proyecto que plantea un acto de apropiación de los códigos formales del funcionamiento de la biblioteca para aplicarlos a los formatos de visibilidad propios del objeto artístico. En este sentido, el cuarto módulo de Museos Móviles se convierte en un espacio que favorece las posibilidades de intercambio, transporte y consumo de la producción artística contemporánea, incidiendo así en el tejido social que conforma la esfera pública de Can Fabra.

Al margen de los sistemas habituales de recepción de la obra de arte, UMPA ensaya otras fórmulas de acceso a la creación artística, desdibujando aquellos agentes que articulan el sistema arte, que ahora son replanteados de manera crítica en un intento, entre utópico y naïf, de subvertir los mecanismos de mediación entre obra de arte y público con el fin de otorgar al usuario la responsabilidad final delante del hecho expositivo.

Con este desplazamiento de las prácticas artísticas, desde el núcleo del sistema arte al centro del sistema literatura/biblioteca, se produce un nuevo espacio relacional donde quedan en estado de suspensión cautelar todas las categorías habituales que definen el circuito artístico.

En el espacio de la UMPA se podrán encontrar obras en formato vídeo, acciones polipoéticas, performances para hacer en casa y en el propio espacio, fotografías, pinturas, dibujo, instalaciones...

[ENG]

The Mobile Stealth Unit 002 (MSU) is a DROID (robot) which retrieves and disseminates data. In order to build this unit, a delivery tricycle was turned into an INPUT/OUTPUT device using new technological media. The unit works like a mobile broadcast station. The MSU is both a sound sculpture in situ and a web based project, where the users are able to control a live camera connected to the front of the vehicle and hear an audio broadcast. Its aesthetic principles range from Futurism to the culture of the Californian Low Riders —who tune vintage cars both as a way to differentiate themselves and as a message to society—, to found or readymade art, robotics and also homemade sound systems. The unit works

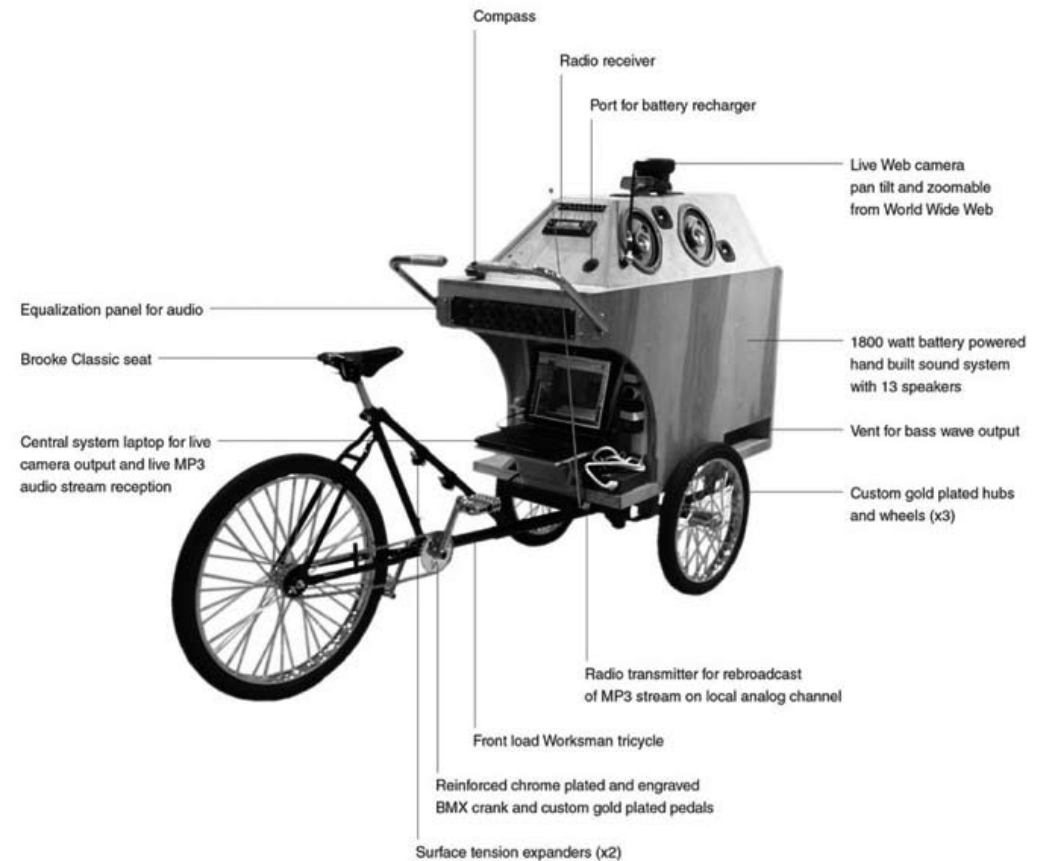
like an artefact and a broadcasting device which disseminates sound information and gathers visual data. The MSU is cordless and fully operational as a mobile data distribution mechanism and collector of samples. It has an internal, rechargeable long-life battery to reproduce the sound. It also features a computer and a local area network (LAN) linked to an Ethernet port for broad band Internet connection. This portable device constantly receives an audio broadcast from an MP3 sound file which is programmed by the creators. The computer sound signal is sent via radio frequency (local within a range of a mile) to the sound system. The unit's radio receiver sends the broadcast flow by means of a homemade 1,800 watt sound system. The unit's "data collection" system is carried out via a camera mounted on the upper part of the unit which broadcasts a live signal from the laptop computer to the Web, where spectators can make different camera movements to view the whole area from the viewpoint of the driver.

[CAT]

La Mobile Stealth Unit 002 (MSU) és un DROID (robot) de recuperació i difusió d'informació. Per a la fabricació d'aquesta peça, s'ha convertit un tricicle de repartidor en un dispositiu INPUT/OUTPUT usant nous mitjans tecnològics. La unitat funciona com una estació de transmissió mòbil. La MSU és alhora com una escultura sonora in situ i un projecte basat en la web, on els usuaris són capaços de controlar una càmera en directe connectada a la part davantera del vehicle i escoltar la transmissió d'àudio. Els seus principis estètics comprenen des del Futurisme, a la cultura dels Californian Low Riders —que modifiquen cotxes clàssics tant com forma de diferenciació com de manifestació davant la societat—, passant per l'art trobat o readymade, la robòtica, així com pels sistemes de so casolans. La unitat funciona com a dispositiu de transmissió que dispersa informació sonora i recull dades visuals.

La MSU funciona sense fils i és plenament operacional com a mecanisme mòbil de distribució de dades i recollida de mostres. Disposa d'una bateria interna per executar el so. També disposa d'ordinador i d'una xarxa d'àrea local (LAN) lligada a un port Ethernet per a la connexió a Internet de banda ampla. El portàtil rep sense interrupció una transmissió d'àudio d'un arxiu de so en format MP3 que els creadors programen. La senyal de so de l'ordinador s'envia a través de ràdio freqüència (local a un radi d'una milla) al sistema de so. El receptor de ràdio de la unitat envia el flux desplaçat de transmissions a través del sistema casolà de so de 1.800 wats. La part de

MOBILE STEALTH UNIT 002 An Information Retrieval and Dispersal Droid

Computer system

Radio receiver

Internal amps and wiring

Gold plated pedals

Engraved chrome crank

14 Centers of the USA

The Center for Land Use Interpretation / California, EUA / 2010 / www.clui.org

[ESP]

Centers of the USA es una exposición producida por el Institute of Marking and Measuring y por la organización sin ánimo de lucro CLUI, Centro para la Interpretación del Uso de la Tierra (Centre for Land Use Interpretation), que abrió puertas el 14 de agosto de 2010. La exposición está dentro de una CLUI Unit (unidad móvil) instalada temporalmente en el centro de los Estados Unidos, al norte de Lebanon, Kansas. La muestra representa y describe los diversos "centros" de la nación, como el centro geodésico, en Lucas, Kansas y el geográfico, cerca de Belle Fourche, Dakota del Sur.

Un número de teléfono en la puerta informa a los visitantes acerca de dónde llamar para obtener el código de acceso para desbloquear la entrada, una técnica que se utiliza en varios espacios expositivos operados por la organización. El tráiler, que también ha servido como refugio para miembros del departamento de carreteras locales, ha sido visitado por cientos de personas en los últimos seis meses. El lugar donde se sitúa la unidad móvil es, en cierto sentido, una reliquia histórica, ya que es justo el centro de los 48 estados contiguos; es un lugar popular para personas que tratan de llegar al corazón de las cosas.

Este proyecto forma parte del programa CLUI Lines of Site Thematic, una serie continua de presentaciones sobre la topografía, las líneas cartográficas, los perímetros y las fronteras. El proyecto fue posible con el apoyo de Salina Art Center, Creative Capital, The Hub Club of Lebanon de Kansas y el Institute of Marking and Measuring (IMAM).

[ENG]

Centers of the USA is an exhibition produced by the Institute of Marking and Measuring and the non profit organization CLUI, Centre for Land Use Interpretation, which opened on 14 August 2010. The exhibition lies within a CLUI Unit (mobile unit) which was temporarily set up at the dead centre of the USA, to the north of Lebanon, Kansas. The exhibition portrays and describes the nation's various "centres", such as the geodesic centre, in Lucas, Kansas and the geographic centre, close to Belle Fourche, South Dakota.

A telephone number on the door informs the visitors about where there have to call to obtain the access code to unblock

the entrance, a technique used in several exhibition areas managed by the organization. The trailer, which was also used as a shelter by the members of the local roads department, has been visited by hundreds of people in the last six months. The place where the mobile unit is located is, in a way, an historical relic, since it is placed at the very centre of the 48 adjoining states, and is a popular place for those who wish to reach the very core of things.

The project is part of the CLUI Lines of Site Thematic programme, a constant series of presentations on topography, cartographic lines, perimeters and borders. The project was made possible thanks to support from the Salina Art Center, Creative Capital, The Hub Club of Lebanon in Kansas and the Institute of Marking and Measuring (IMAM).

[CAT]

Centers of the USA és una exposició produïda per l'Institute of Marking and Measuring i per la a organització sense ànim de lucre CLUI, Centre per a la Interpretació de l'Ús de la Terra (Centre for Land Use Interpretation), que va obrir portes el 14 d'agost de 2010. L'exposició està dins d'una CLUI Unit (unitat mòbil) instal·lada temporalment al centre dels Estats Units, al nord de Lebanon, Kansas. La mostra representa i descriu els diversos "centres" de la nació, com ara el centre geodèsic, a Lucas, Kansas i el geogràfic, a prop de Belle Fourche, Dakota del Sud.

Un número de telèfon a la porta informa els visitants sobre on han de trucar per obtenir el codi d'accés per desbloquejar l'entrada, una tècnica que s'utilitza en diversos espais expositius operats per l'organització. El tràiler, que també ha servit com a refugi per a membres del departament de carreteres locals, ha estat visitat per centenars de persones els últims sis mesos. El lloc on es situa la unitat mòbil és, en cert sentit, una relíquia històrica, ja que és just el centre dels 48 estats contigus; és un lloc popular per a persones que tracten d'arribar al cor de les coses.

Aquest projecte forma part del programa CLUI Lines of Site Thematic, una sèrie contínua de presentacions sobre la topografia, les línies cartogràfiques, els perímetres i les fronteres. El projecte va ser possible amb el suport del Salina Art Center, Creative Capital, The Hub Club of Lebanon a Kansas i l'Institute of Marking and Measuring (IMAM).

15 S.P.O.T. (Servei Públic d'Optimització de Trastos)

Makea tu vida / Vic, Espanya / 2011 / www.makeatuvida.net

[ESP]

S.P.O.T. // Servicio Público de Optimización de Trastos es un taller móvil, público y temporal que ha recorrido durante quince días las calles de Vic y Torelló ofreciendo un servicio gratuito de asesoría y ayuda para la reparación, reutilización y transformación creativa de trastos en nuevas piezas. S.P.O.T. es un espacio participativo al que los ciudadanos pueden acudir para reparar sus objetos, que dispone de un equipamiento comunitario y de profesionales para asesorar y orientar en técnicas de transformación. S.P.O.T. combina los aspectos de un taller de bricolaje y multimedia con un punto de encuentro para el intercambio de conocimientos, ideas y maneras de hacer, un espacio de creación y debate sobre las políticas medioambientales, consumo racional, reutilización y residuos, un lugar donde pensar alternativas y nuevas maneras de hacer. Con S.P.O.T. queríamos, por un lado, estudiar la viabilidad y aceptación de un taller permanente de reparación y transformación, y por otro, poner en contacto a los diferentes agentes que actualmente trabajan en actividades relacionadas (gestión de residuos, participación ciudadana, ocupación, reutilización creativa, etc.) con el fin de formalizar el posible proceso de creación de este servicio. Modestamente creemos que S.P.O.T. ha funcionado y ha sorprendido, tanto por la utilización que del servicio han hecho los ciudadanos como por el interés y la implicación de todos aquellos que han colaborado en el desarrollo del proyecto. Este proyecto no hubiese sido posible sin la colaboración de: Jordi Boadas, Fabiola, Guiomar, Assumpta, Alan, Cristina, Bruna, Feliu, Fina Torelló, Quim Clos, Elisenda Soler, Carles Furriols, Ingrid, Sandra, La Torratxa... Gracias a todas y todos.

¡Makea tu vida!

[ENG]

S.P.O.T. // Public Service to Optimize Junk is a mobile, temporary public workshop, which travelled through the streets of Vic and Torelló for a fortnight offering a free advice service and aid to repair, reuse and creatively transform pieces of junk into something new. S.P.O.T. is a place where people

can bring their objects to be repaired, and has community equipment and professionals to advise and provide guidance on techniques regarding transformation. S.P.O.T. combines the aspects of a do-it-yourself and media workshop with a meeting point where knowledge, ideas and tricks are exchanged, and is an area of creation and debate on environmental policies, rational consumerism, recycling and waste, a place where one may think of alternatives and new habits. With S.P.O.T. we first wanted to study the feasibility and acceptance of a permanent repair and transformation workshop and later to bring together the different agents who currently work in related activities (waste management, public participation, employment, creative recycling, etc.) so as to formalize the possible process of setting up this service. We humbly believe that S.P.O.T. has worked and been surprising, both due to the use of the service made by the public, and the interest and involvement of all those who have worked on developing the project. This project would not have been possible without the help of: Jordi Boadas, Fabiola, Guiomar, Assumpta, Alan, Cristina, Bruna, Feliu, Fina Torelló, Quim Clos, Elisenda Soler, Carles Furriols, Ingrid, Sandra, La Torratxa... Thanks to you all. Make your life. You can!!!

[CAT]

S.P.O.T. // Servei Públic d'Optimització de Trastos, és un taller mòbil, públic i temporal, que ha recorregut durant quinze dies els carrers de Vic i Torelló oferint un servei gratuït d'assessorament i ajuda per a la reparació, reutilització i transformació creativa d'andòmines en noves peces. S.P.O.T. és un espai participatiu on els ciutadans poden acudir per reparar els seus objectes, que disposa d'equipament comunitari i de professionals per a assessorar i orientar en tècniques de transformació. S.P.O.T. combina els aspectes d'un taller de bricolatge i multimèdia amb un punt de trobada per a l'intercanvi de coneixements, idees i maneres de fer, un espai de creació i debat sobre les polítiques mediambientals, consum racional, reutilització i residus, un lloc on pensar alternatives i noves formes de fer. Amb l'S.P.O.T. volíem, per una banda, estudiar la viabilitat i acceptació d'un taller permanent de reparació i transformació, i per altra, posar en contacte als diferents agents que actualment treballen en activitats relacionades (gestió de residus, participació ciutadana, ocupació, reutilització creativa, etc.) per tal de formalitzar el possible procés de creació d'aquest servei. Modestament, creiem que l'S.P.O.T. ha funcionat i sorprèn, tant per la utilització que n'han fet els ciutadans del servei, com per l'interès i la implicació

16 We Can Xalant

a77, Pau Faus / Mataró, España / 2009 / <http://wecanxalant.blogspot.com/>

[ESP]

El proyecto We Can Xalant: Laboratorio de arquitecturas nómadas y autoconstrucción planteó por un lado reinterpretar la antigua construcción de Tadeshi Kawamata en el patio de Can Xalant (conocida como el "Xiringuito de Mataró"), y por otro lado desarrollar una unidad móvil entendida como una extensión de la propia institución hacia el espacio público. Se trató de un proyecto de construcción colectiva, constituido a partir de una red de instituciones y personas del entorno más inmediato del Centro Can Xalant.

Así fue como se desarrollaron nuevas estrategias de análisis e intervención sobre el territorio, se exploraron dinámicas colaborativas y se abrieron nuevas reflexiones sobre estructuras arquitectónicas móviles y flexibles para usos culturales. El Laboratorio se planteó como un proceso socio-constructivo basado tanto en la construcción física, como en el delineado de los programas y la agenda de actividades que se activó para la continuidad en el tiempo de dichas arquitecturas.

El resultado final fue la construcción de un nuevo conjunto arquitectónico —móvil y estático— entendido como un elemento emblemático respecto a su entorno. Los materiales utilizados para ello provinieron de los restos de la antigua construcción y de la planta de reciclaje vecina. Tras su conclusión, el conjunto ha albergado diversos usos y actividades dentro del programa de Can Xalant. A su vez, la nueva unidad móvil (CX-R) ha permitido al centro desarrollar proyectos vinculados al espacio público, tanto de Mataró como de otras poblaciones.

[ENG]

The project We Can Xalant: Laboratory of Nomadic architectures and self-construction first decided to reinterpret the old construction devised by Tadeshi Kawamata in the courtyard of Can Xalant (known as the "Mataró kiosk"), and then to develop a mobile unit seen as an extension of the institution itself towards the public space. This was a collective construction project, formed by a network of institutions and people representing the most immediate surroundings of the Centre Can Xalant.

This is how new analytical strategies and involvement in the area were developed, collaborative dynamics were also

explored and new reflections on mobile, flexible architectural structures were presented for commercial uses. The Laboratory was seen as a social-constructive process based on both physical construction and outlining programmes and an agenda of activities which was set in place for the continuity throughout time of the aforementioned architectures.

The final result was the construction of a new architectural complex —mobile and static— seen as an emblematic feature as regards its surroundings. The materials used came from the ruins of the old structure and from the nearby waste recycling plant. Following the structure's completion, the complex has been given several uses and activities within the Can Xalant programme. Also, the New Mobile Unit (CX-R) has enabled the centre to develop projects linked to public spaces, both in Mataró and other towns.

[CAT]

El projecte We Can Xalant: Laboratori d'arquitectures nòmades i autoconstrucció va plantejar d'una banda reinterpretar l'antiga construcció de Tadeshi Kawamata al pati de Can Xalant (coneguda com el "Xiringuito de Mataró"), i de l'altra, desenvolupar una unitat mòbil entesa com una extensió de la pròpia institució cap a l'espai públic. Es va tractar d'un projecte de construcció col·lectiva, constituït a partir d'una xarxa d'institucions i persones de l'entorn més immediat del Centre Can Xalant.

Així va ser com es van desenvolupar noves estratègies d'anàlisi i intervenció sobre el territori, es van explorar dinàmiques col·laboratives i es van obrir noves reflexions sobre estructures arquitectòniques mòbils i flexibles per a usos comercials. El Laboratori es va plantejar com un procés socio-constructiu basat tant en la construcció física com en el delineat dels programes i l'agenda d'activitats que es va activar per a la continuïtat en el temps de les esmentades arquitectures.

El resultat final fou la construcció d'un nou conjunt arquitectònic —mòbil i estàtic— entès com un element emblemàtic respecte al seu entorn. Els materials utilitzats vingueren de les restes de l'antiga construcció i de la planta de reciclatge veïna. Després de la seva conclusió, el conjunt ha albergat diversos usos i activitats dins del programa de Can Xalant. A la vegada, la nova unitat mòbil (CX-R) ha permès al centre desenvolupar projectes vinculats a l'espai públic, tant de Mataró com d'altres poblacions.

17 Camping, caravanning, architecturing

Miquel Ollé i Sofía Mataix / Barcelona, Espanya / 2011

[ESP]

Camping, caravanning, architecturing documenta y analiza de forma empírica y humana las arquitecturas generadas en los campings, donde cada usuario diseña, construye y personaliza el espacio según sus necesidades, teniendo en cuenta que las funciones primordiales son el ocio, el descanso y las actividades lúdicas y sociales.

Así podemos ver como a partir de un módulo habitacional, que funciona como inversión inicial (tienda, caravana, etc.), el campista articula de forma flexible y temporal el crecimiento de su habitáculo. El usuario se convierte en el arquitecto, en el diseñador, construyendo según las necesidades de aquel momento y el presupuesto con el que cuenta, muchas veces reutilizando y cambiando de función mobiliario y artículos de su primera residencia.

La proximidad de las parcelas, el carácter abierto de los habitáculos y la actitud ociosa y relajada fomentan las relaciones sociales entre vecinos, y acciones que en la vida cotidiana se realizan en la intimidad se convierten en públicas y compartidas (comer, higiene personal, siesta, etc.).

La forma primigenia de la CX-R evoca la función para la que fue diseñada y, como expansión del museo, hace justicia a la idea de arquitectura modular, flexible y temporal. En la primera fase del proyecto funcionó como laboratorio de recolección y gestión de datos en ruta. En la segunda, se convierte en el espacio expositivo de los datos procesados.

[ENG]

Camping, caravanning, architecturing empirically and humanly documents and analyzes the architectures created in campsites, where each patron designs, builds and personalizes the area according to his or her needs, bearing in mind the main functions are leisure, rest and recreational and social activities.

Thus we can see from a habitable module, which works as an initial investment (tent, caravan, etc.), how campers structure the extension of their dwellings in a flexible and temporary way.

Patrons become architects, designers, building according to their needs at that time and their budget, and often recycle

and change the uses of their furniture and fittings of their main homes.

The close proximity of the plots, the open aspect of their dwellings and the recreational and relaxed nature foster social relationships among neighbours, and actions which in everyday life are done in the privacy of their homes become public and shared ones (eating, personal hygiene, siestas, etc.).

The earlier form of the CX-R evokes the function it was designed for and, as an extension of the museum, does justice to the idea of modular, flexible and temporary architecture. In the first stage of the project it was used as a laboratory for collecting and managing data en route. In the second stage, it was turned into an exhibition area of processed data.

[CAT]

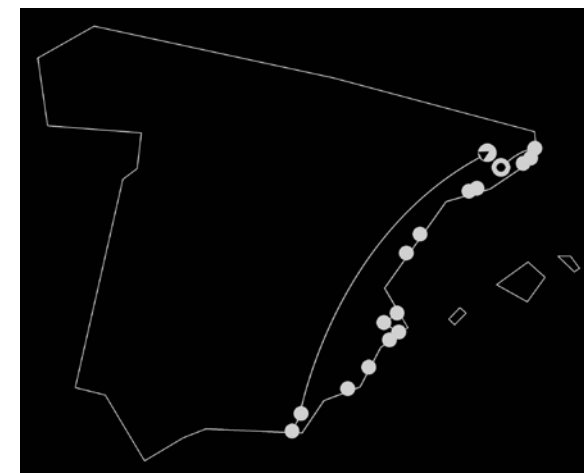
Camping, caravanning, architecturing documenta i analitza de forma empírica i humana les arquitectures generades als càmpings, on cada usuari dissenya, construeix i personalitza l'espai segons les seves necessitats, tenint en compte que les funcions primordials són l'oci, el descans i les activitats lúdiques i socials.

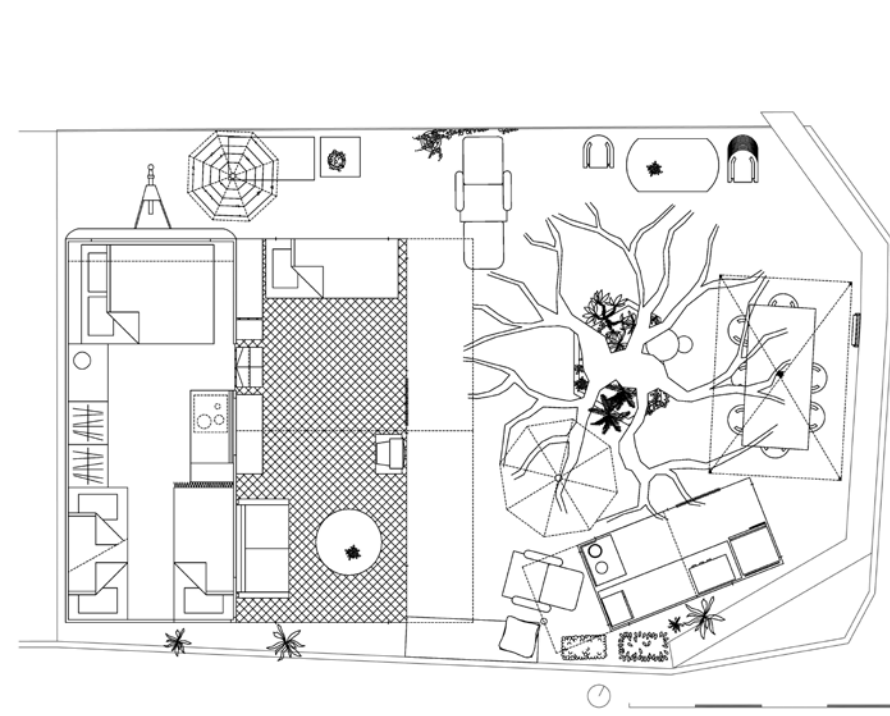
Així podem veure com a partir d'un mòdul habitacional, que funciona com a inversió inicial (tenda, caravana, etc.), el campista articula de forma flexible i temporal el creixement del seu habitacle.

L'usuari es converteix en l'arquitecte, en el dissenyador, construint segons les necessitats d'aquell moment i el pressupost amb el que compta, molts cops reutilitzant i canviant de funció mobiliari i articles de la seva primera residència.

La proximitat de les parcel·les, el caràcter obert dels habitacles i l'actitud ociosa i relaxada fomenten les relacions socials entre veïns, i accions que a la vida quotidiana es realitzen en la intimitat es converteixen en públiques i compartides (menjar, higiene personal, migdiada, etc.).

La forma primigènica de la CX-R evoca la funció per a la que va ser dissenyada i, com expansió del museu, fa justícia a la idea d'arquitectura modular, flexible i temporal. A la primera fase del projecte va funcionar com a laboratori de recollida i gestió de dades en ruta. A la segona, es converteix en l'espai expositiu de les dades processades.

Nº de registre	c04.u03.
Cognom	Zamora
Residència habitual	Cerdanyola
Estada	6 mesos
Nº de persones	1
Nº de parcel·la	28
Data i hora del registre	30 / 07 / 2011

18 Caravana Natura

Nuria Güell / Vidreres, Espanya / 2006 / www.nuriaguell.net

[ESP]

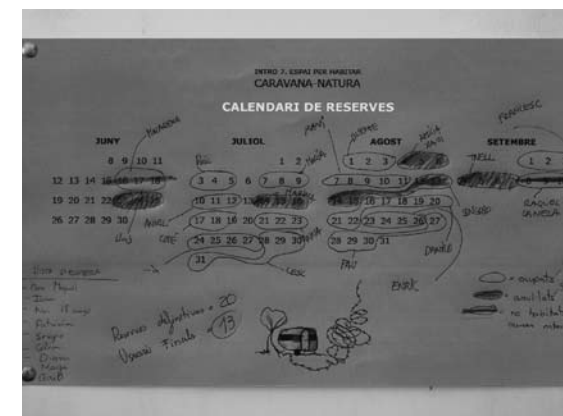
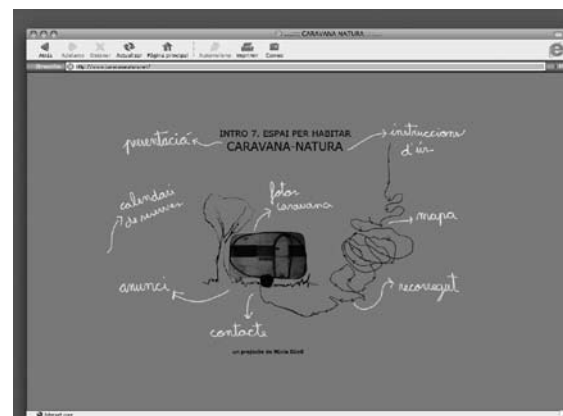
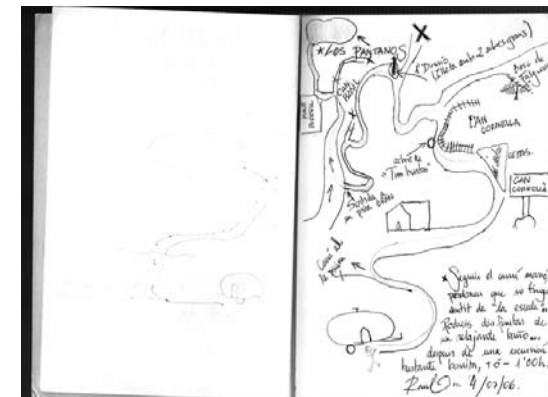
Caravana Natura es un servicio que ofrecía la posibilidad de habitar, de forma individual, una caravana instalada en un bosque virgen alejado de cualquier contacto con la vida urbana, donde sólo se podía compartir la experiencia con uno mismo. La caravana contaba con diferentes sistemas de registro: una cámara fotográfica, una cámara de vídeo, un bloc de notas y una grabadora de audio. La documentación sólo se generó cuando los usuarios decidieron dejar alguna pista de su experiencia. Caravana Natura ha sido concebida como un espacio de introspección y pausa, creando un espacio de resistencia poética en una sociedad donde el tiempo parece que sólo puede ser productivo, ofreciendo al sujeto tiempo disponible, tiempo de uso libre según las necesidades y deseos de cada usuario. Esto ha invitado a reconsiderar la propia identidad desde otras vías de reconocimiento, lejos de la confusión y el consumo determinista que impera en la ciudad.

[ENG]

Caravana Natura is a service that offers one the chance to live in a caravan on one's own and was set up in an unspoilt forest far from any contact with the city life, which one could only experience alone. The caravan had several recording devices: a camera, a video camera, a notebook and a voice recorder. The documentation was only created when the users decided to leave a clue on their experience. Caravana Natura was designed as a space for introspection and a getaway, creating a space of poetical resistance in a society where time, it seems, can only be productive, offering the subject available time, free use of the caravan according to the needs and desires of each person. This leads one to reconsider one's own identity from other angles of recognition, far from the confusion and determinist consumerism which reigns in the city.

[CAT]

Caravana Natura és un servei que oferia la possibilitat d'habitar, de forma individual una caravana instal·lada en un bosc verge allunyat de qualsevol contacte amb la vida urbana, on només es podia compartir l'experiència amb un mateix. La caravana comptava amb diferents sistemes de registre: una càmera fotogràfica, una càmera de vídeo, un bloc de notes i una gravadora d'àudio. La documentació només es va generar quan els usuaris decidiren deixar alguna pista de la seva experiència. Caravana Natura ha estat concebuda com a un espai d'introspecció i pausa, creant un espai de resistència poètica en una societat on el temps sembla que sols pot ser productiu, oferint al subjecte temps disponible, temps d'ús lliure segons les necessitats i desitjos de cada usuari. Això ha convidat a reconsiderar la pròpia identitat des d'altres vies de reconeixement, lluny de la confusió i el consum determinista que impera a la ciutat

19 Puck Cinema Caravana

Toni Tomàs i Carles Porta / Bellpuig, Espanya / 2009-2011 / www.puckcinema.com

[ESP]

Tombs Creatius es una compañía de creación de juegos de Toni Tomàs, artesano y creador del proyecto. En el año 2000 decidí dejar la Compañía de Comediantes La Baldufa, la cual había fundado y en la que trabajé durante cuatro años, y comencé el proyecto Tombs Creatius. Así desde hace más de 10 años, Tombs Creatius diseña y construye artesanalmente juegos de madera de calle para todas las edades. En el 2009, codo con codo con Carles Porta hemos coproducido Puck Cinema Caravana, el cine más pequeño del mundo. En Tombs Creatius pensamos en las calles como un espacio de juego porque ha sido, desde siempre, un espacio de socialización y diversión de las personas y, actualmente, se está perdiendo esta función. Por este motivo nuestras propuestas han llenado muchas plazas, calles, patios de colegios y festivales de muchos lugares.

iPuck es una caravana transformada en cine. Tiene ruedas i puede ir por todas partes. Proyecta películas de animación de aquellas que no se suelen ver en la televisión. Selecciona películas de todo el mundo buscando entre el inagotable fondo artístico que ha producido el género a lo largo del tiempo. El menú es variado pero selecto. Está especialmente dedicado al espíritu.

El objetivo es capturar a un nuevo amante del cine de animación. O simplemente recuperar la experiencia del cine de una forma particular, para disfrutar un instante cerca de una pequeña gran obra de creación audiovisual.

[ENG]

Tombs Creatius is a company that creates games and is led by Toni Tomàs, artisan and creator of the project. In 2000 I decided to leave the La Baldufa Company of Comedians, which I had founded and worked in for four years, and I began the project Tombs Creatius. Thus for over ten years, Tombs Creatius has devised, designed and crafted wooden street toys and games for all ages.

In 2009, working cheek by jowl with Carles Porta we coproduced Puck Cinema Caravan, the smallest cinema on earth. At Tombs Creatius we believe streets are places to play

because they have always been a place for socializing and recreation and, they are losing this function nowadays. That is why our projects have filled many squares, streets, school playgrounds and festivals in many towns.

Puck is a caravan which can turn into a cinema. It has wheels and can go anywhere. It projects animated films like the ones not usually shown on television. It selects films from all over the world relentlessly seeking out the vast collections produced by the movies over time. The menu is varied but select. It is specially aimed at the spirit.

The objective is to capture new animated film lovers. Or simply recover the experience of a particular type of cinema, for a moment to enjoy getting close to a small but great audiovisual work.

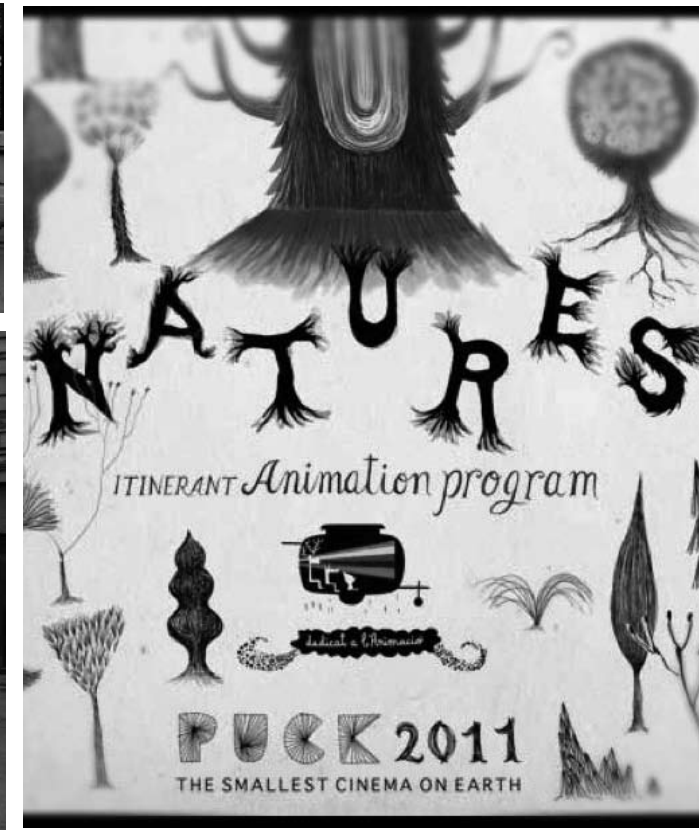
[CAT]

Tombs Creatius és una companyia de creació de jocs de Toni Tomàs, artesà i creador del projecte. L'any 2000 vaig decidir deixar la Companyia de Comediantes La Baldufa, la qual havia fundat i en la qual havia treballat durant quatre anys, i vaig començar el projecte Tombs Creatius. Així des de fa més de 10 anys, Tombs Creatius idea, dissenya i construeix artesanalment jocs de fusta de carrer per a totes les edats.

El 2009, colze a colze amb Carles Porta hem coproduït Puck Cinema Caravana, el cinema més petit del món. En Tombs Creatius pensem en els carrers com a espai de joc perquè ha estat, des de sempre, un espai de socialització i diversió de les persones i, actualment, s'està perdent aquesta funció. És per aquest motiu que les nostres propostes han omplert moltes places, carrers, patis d'escoles i festivals de molts llocs.

iPuck és una caravana transformada en cinema. Té rodes i pot anar a tot arreu. Proyecta pel·lícules d'animació d'aquelles que no es solen veure a la televisió. Selecciona pel·lícules d'arreu del món buscant entre l'inesgotable fons artístic que ha produït el gènere al llarg del temps. El menú es variat però selecte. Va especialment dedicat a l'esperit.

L'objectiu es capturar a un nou amant del cinema d'animació. O simplement recuperar l'experiència del cinema d'una forma particular, per gaudir un instant a prop d'una petita gran obra de creació audiovisual.

20 RallyConurbano

RallyConurbano / Gran Buenos Aires, Argentina / 2004-2009 / <http://rallyconurbano.com.ar/>

[ESP]

RallyConurbano es el nombre del grupo y del proyecto basado en la exploración y experimentación sobre tiempos y espacios públicos con-urbanos. El recorrido por el lugar en conflicto, las discusiones que se generan espontáneamente y las reflexiones interdisciplinarias que se producen generan pensamiento crítico a través de una experiencia estética colectiva. Las distintas crónicas, comentarios, fotos y opiniones son luego subidas y compartidas en el blog, otra plataforma de intercambio y discusión "virtual"

RallyConurbano es un laboratorio ambulante, desmontable e informal de micro urbanismo social, de investigación y práctica, una exploración colectiva territorial física pero también discursiva. En nuestros experimentos, proponemos un lugar a visitar junto con una serie de preguntas o interrogantes planteados por ese lugar. En él, el rol de los expertos no es el de guías turísticos sino más bien catalizadores de la investigación colectiva.

RallyConurbano intenta problematizar las relaciones sociales en la configuración de un viaje (proyecto) colectivo. Antes que construir un edificio, RallyConurbano construye una relación no-permanente entre los excursionistas participantes. En todo caso, RallyConurbano podría construir un edificio social, un chaperío inestablemente utópico, una auto-construcción festivamente precaria.

[ENG]

RallyConurbano is the name of the group and project modelled on exploring and experimenting with time and urban public spaces. The journey through places affected by conflict, the arguments that arise spontaneously and the interdisciplinary reflections raised generate a critical thought via a collective static experiment. The various chronicles, comments, photos and opinions are later uploaded and shared on a blogsite, another "virtual" discussion exchange platform.

RallyConurbano is a travelling, foldable, informal laboratory of social micro urban planning, including research and training,

an exploration of collective physical territory and also open to discussion. Our experiments first decide on a place to visit and add a series of questions or doubts raised by the place. Here the role of the experts is not like that of tourist guides but rather catalysers of collective research.

RallyConurbano tries to find the problems of social relationships in the context of a collective trip (project). Prior to constructing a building, RallyConurbano builds up a non-permanent relationship among the hikers taking part. In any case, RallyConurbano can construct social buildings, a many sheeted unstable and utopian building, and a self-structure that is jocularly unstable.

[CAT]

RallyConurbano és el nom del grup i projecte basat en l'exploració i experimentació sobre temps i espais públics urbans. El recorregut pel lloc en conflicte, les discussions que es generen espontàniament i les reflexions interdisciplinàries que es produeixen generen pensament crític a través d'una experiència estàtica col·lectiva. Les diferents cròniques, comentaris, fotos i opinions són després pujades i compartides al bloc, una altra plataforma d'intercanvi i discussió "virtual".

RallyConurbano és un laboratori ambulante, desmuntable i informal de micro urbanisme social, d'investigació i pràctica, una exploració col·lectiva territorial física però també discursiva. Als nostres experiments proposem un lloc a visitar juntament amb una sèrie de preguntes o interrogants plantejats per aquell lloc. En ell, el rol dels experts no és el de guies turístics sinó més aviat catalitzadors de la investigació col·lectiva.

RallyConurbano intentar problematitzar les relacions socials en la configuració d'un viatge (projecte) col·lectiu. Abans de construir un edifici, RallyConurbano construeix una relació no-permanent entre els excursionistes participants. En tot cas, RallyConurbano podria construir un edifici social, un chaperío inestablement utòpic, una autoconstrucció festivament precària.

21 Le CNA Dans les villages

Cinéma Numérique Ambulant (CNA) / Bénin, Burkina Faso, Mali, Níger i França / 2004- 2007 / www.c-n-a.org

[ESP]

El Cinéma Numérique Ambulant (CNA) es una red internacional de cines móviles que ha instalado sus unidades de proyección en Camerún, Madagascar, Senegal y Togo. El CNA se instala en zonas rurales sin acceso a la electricidad y que desconocen el mundo del cine. Las sesiones son siempre gratuitas.

Las proyecciones son largometrajes esencialmente africanos, cuyos derechos han sido adquiridos. La primera parte de las sesiones se lleva a cabo en colaboración con las principales instituciones y organizaciones no gubernamentales que desean trasladar temas sociales: Plan Internacional, los Comités Superiores de Lucha contra el SIDA, la cooperación descentralizada...

Atendiendo a los avances técnicos y tecnológicos, el CNA examina constantemente las formas de mejorar la calidad de sus proyectos, ya sea por las innovaciones digitales en el campo de la imagen y el sonido, de la movilidad o la seguridad.

A través de sus proyectos de educación de la imagen, como Studio Numérique Ambulant (SNA) o la Escuela de la Imagen, CNA trata de impartir conocimientos y habilidades técnicas y artísticas a un público preferentemente joven.

[ENG]

Cinéma Numérique Ambulant (CNA) is an international network of mobile cinemas which has set up their projection units in Cameroon, Madagascar, Senegal and Togo. The CNA sets up these units in rural areas with no access to electricity and with no knowledge of the world of cinema. The films are always free. The projections are essentially African feature films, the

rights to which have been acquired. The first part of these film shows is carried out in collaboration with the main NGO institutions and organizations which aim to disseminate social issues: International Plans, the High Commissions in the fight against AIDS, decentralized cooperation... With the technological and technical breakthroughs in mind, the CNA constantly examines the ways to improve the quality of their projects, whether these are digital innovations in the field of image and sound, mobility or safety. Through their educational projects of image such as Studio Numérique Ambulant (SNA) or the School of Image, CNA tries to share its technical and artistic knowledge and skills to a mainly young public.

[CAT]

El Cinéma Numérique Ambulant (CNA) és una xarxa internacional de cinemes mòbils que ha instal·lat les seves unitats de projecció a Camerun, Madagascar, Senegal i Togo. El CNA s'instal·la a zones rurals sense accés a l'electricitat i que desconeixen el món del cinema. Les sessions són sempre gratuïtes.

Les projeccions són llargmetratges essencialment africans, els drets dels quals han estat adquirits. La primera part de les sessions es porta a terme en col·laboració amb les principals institucions i organitzacions no governamentals que desitgen traslladar temes socials: Pla Internacional, els Comitès Superiors de Lluita contra el SIDA, la cooperació descentralitzada...

Atenent als avenços tècnics i tecnològics, el CNA examina constantment les formes de millorar la qualitat dels seus projectes, ja sigui per les innovacions digitals en el camp de la imatge i el so, de la mobilitat o la seguretat. A través dels seus projectes d'educació de la imatge com Studio Numérique Ambulant (SNA) o la Escola de la Imatge, CNA tracta d'impartir coneixements i habilitats tècniques i artístiques a un públic preferentment jove.

22 Fala dos confins

Virginia de Medeiros / Sao Paulo, Brasil / 2010 / www.faladosconfins.com.br

[ESP]

Cada ciudad tiene su propio lenguaje, su comercio, sus valores, sus esquemas de percepción, sus prácticas... un orden empírico con el que sus habitantes construyen su identidad.

Fala des confins es una instalación sonora que nace de un diálogo con algunos poetas populares, romances, historias de los contadores, las leyendas y la gente común que hacen del acto de hablar un acto creativo. El objetivo del proyecto es intervenir directamente en el repertorio oral de las personas que habitan el territorio. Fala des confins es una instalación sonora que interviene directamente sobre el territorio de Bacia do Jacuípe, Sertão da Bahia, engloba las ciudades de Pé de Serra, Nova Fátima, Riachão do Jacuípe, ciudades próximas a Feira de Santana, Portal do Sertão, lugar donde nació.

La instalación consiste en proyectar sobre estos lugares secos y mudos, los relatos que proceden de poetas populares, de romances tradicionales y de leyendas que siempre contaron aquellos para quienes el acto de hablar es un acto creativo.

Con esta intervención, la identidad del lugar se modifica al ampliar el repertorio oral de aquellas personas que habitan el territorio.

[ENG]

Every city has its own language, business, values, ways of thought, habits... an empirical order used by its inhabitants to build their identity.

Fala des confins is an audio installation which sprang from a dialogue with a number of popular poets, popular tales and stories, legends and people in general who turn the act of speaking into a creative art. The aim of the project is to become directly involved in the oral repertoire of people who live in the area.

Fala de confins is an audio installation which acts directly in the area of Bacia do Jacuípe, Sertão da Bahia, and covers the cities of Pé de Serra, Nova Fátima, Riachão do Jacuípe, cities close to Feira de Santana, and Portal do Sertão, where it first appeared.

The installation consists of projecting on these dry, mute places the traditional tales and legends that were told by the popular poets, always told by those who saw the act of speaking as something creative.

The identity of the place is changed with this intervention by broadening the oral repertoire of those who live in the area.

[CAT]

Cada ciutat té el seu propi llenguatge, el seu comerç, els seus valors, els seus esquemes de percepció, les seves pràctiques... un ordre empíric amb el que els habitants construeixen la seva identitat.

Fala des confins es una instal·lació sonora que neix d'un diàleg amb alguns poetes populars, romanços, històries dels rondallaires, les llegendes i la gent comú que fan de l'acte de parlar un acte creatiu. L'objectiu del projecte és intervenir directament en el repertori oral de les persones que habiten el territori.

Fala de confins és una instal·lació sonora que intervé directament sobre el territori de Bacia do Jacuípe, Sertão da Bahia, engloba les ciutats de Pé de Serra, Nova Fátima, Riachão do Jacuípe, ciutats properes a Feira de Santana, Portal do Sertão, lloc on vaig néixer.

La instal·lació consisteix en projectar sobre aquests indrets secs i muts, els relats que procedeixen de poetes populars, de romanços tradicionals i de llegendes que sempre relataren aquells per als que l'acte de parlar és un acte creatiu. Amb aquesta intervenció, la identitat del lloc es modifica en ampliar el repertori oral d'aquelles persones que habiten el territori.

23 Fiteiro Cultural (Culture kiosk)

Fabiana de Barros / João Pessoa, Brasil / 1998-2011 / www.fiteirocultural.org

[ESP]

Fiteiro Cultural es una obra pública y contextual de arte. En el norte de Brasil "Fiteiro" significa quiosco o puesto callejero. El propietario del quiosco vende productos específicos para la comunidad que frecuenta. Esta relación con el público me inspiró para crear mi propio Fiteiro dedicado a la cultura y el arte. Desmontable y ligero, el Fiteiro es una estructura "nómada" para artistas, es un "no lugar" que, para existir, depende de la comunidad en la que se establece y de la colaboración entre los diferentes artistas.

El descubrimiento del otro es el punto de contacto entre el artista y la comunidad en la que el Fiteiro se sitúa iniciando un proceso creativo. Esto es lo que quiero decir cuando hablo de una "escultura social". De acuerdo con los deseos o necesidades de la comunidad, el Fiteiro Cultural se puede transformar en un taller, en una sala para espectáculos o exposiciones, en un escenario de teatro, en lugar para debates públicos o íntimos, o simplemente puede ser un espacio para el descanso y la reflexión. Es una obra en constante mutación: sin principio ni fin, sin evolución y sin forma ideal.

En consecuencia, su nombre fue evaluado y traducido a varios idiomas de acuerdo con las ciudades en las que se estableció: João Pessoa, Atenas, Sion, Nueva York, La Habana, Ereván, São Paulo, Dunquerque, Larissa, Milán, Ginebra, Biel y Second Life.

[ENG]

Fiteiro Cultural is a public and contextual work of art. In the north of Brazil, "Fiteiro" means kiosk or street stall. The owner of the stall sells specific products to his patrons. This relationship with the public inspired me to create my own Fiteiro dedicated to culture and art. Since the Fiteiro Cultural is foldable and light it is a "Nomadic" structure for artists, a "non space" which depends on the community where it is set up to survive and the aid of various artists.

The Discovery of the other is the meeting point between the artist and the community in which the Fiteiro is placed beginning a creative process. This is what I mean when I mention a "social sculpture". In accordance with the wishes or needs of the community, the cultural Fiteiro may be made into a workshop, a showroom or exhibition hall, a theatre stage, a place for public or private debates, or it can just be an area to rest in and think. This work is constantly changing: with no beginning or end, no evolution and no ideal shape. Thus, its name may be appraised and translated into several languages depending on the cities where it is set up: João Pessoa, Athens, Sion, New York, Havana, Erevan, São Paulo, Dunkirk, Larissa, Milan, Geneva, Biel and Second Life.

[CAT]

Fiteiro Cultural és una obra pública i contextual d'art. Al nord del Brasil, "Fiteiro" significa quiosc o parada de carrer. El propietari de la paradeta ven productes específics per a la comunitat que freqüenta. Aquesta relació amb el públic em va inspirar per crear el meu propi Fiteiro dedicat a la cultura i l'art. Desmuntable i lleuger, el Fiteiro Cultural és una estructura "nòmada" per artistes, és un "no lloc" que, per existir, depèn de la comunitat en la qual s'estableix i de la col·laboració entre els diferents artistes.

El descobriment de l'altre és el punt de contacte entre l'artista i la comunitat en la qual el Fiteiro es situa iniciant un procés creatiu. Això és el que vull dir quan parlo d'una "escultura social". D'acord amb els desitjos o necessitats de la comunitat, el Fiteiro cultural es pot transformar en un taller, en un sala per a espectacles o exposicions, en un escenari de teatre, en un lloc per debats públics o íntims, o simplement pot ser un espai per al descans i la reflexió. És una obra en constant mutació: sense principi ni fi, sense evolució i sense forma ideal.

En conseqüència, el seu nom va ser avaluat i traduït a diversos idiomes d'acord amb la ciutats on es va establir: João Pessoa, Atenes, Sion, Nova York, La Habana, Erevan, São Paulo, Dunquerque, Larissa, Milà, Ginebra, Biel i Second Life.

24 La Maquila Región 4

Amor Muñoz / Mèxic DF, Oaxaca, Tijuana, Mèxic / 2010-2012 / www.amormunoz.net

[ESP]

Las maquilas son centros de trabajo cuya actividad se concentra en la producción de manufacturas textiles y electrónicas destinadas a la exportación, como condición necesaria y suficiente para su operación; gozan de un régimen fiscal de excepción lo cual les permite importar insumos sin pagar aranceles y exportar pagando solamente un arancel que fue agregado en México. Otro rasgo clave es que operan bajo el concepto globalizador de "aprovechar las ventajas competitivas" que es este caso es la mano de obra barata de los mexicanos, mayoritariamente femenina.

La Maquila Región 4 es un proyecto que reflexiona sobre los procesos de maquila textil y electrónica. Es un dispositivo móvil expansible, con la funcionalidad de taller, para la manufactura comunitaria de piezas textiles-electrónicas en espacio público. En la Maquila Región 4, se realizan de manera comunitaria gráficas expandidas textiles, algunas funcionales y otras, simplemente, con imaginarios de la electrónica clásica (PCB'S, esquemáticos, circuitos electrónicos, etc.). Esto nos lleva a un análisis sobre las implicaciones sociales del trabajo y el imaginario colectivo de la tecnología, vinculando así las labores asociadas con el trabajo manual como bordado y la electrónica.

Cada participante recibirá por su trabajo una remuneración económica, basada en un tabulador, en donde la hora de trabajo mexicano sea pagada a precio de Estados Unidos. El artista y los participantes celebrarán un contrato individual de trabajo por obra determinada, por el tiempo que quiera trabajar la persona.

[ENG]

Maquilas are work centres whose activities focus on the production of textiles and electronics intended for export, which is the necessary condition for their existence; they enjoy a special, advantageous tax regime which allows them to import goods without paying import duties and to export with a duty paid by Mexico. Another key feature is that they operate under the globalizing concept "of taking advantage of being competitive" which in this case means cheap Mexican labour, who are mostly women.

The Maquila Región 4 is a project which reflects on the processes of the textile and electronics maquilas. It is a mobile,

extendible device which works like workshop, for the community manufacturing of textile and electronic goods in public areas. In the Maquila Región 4, expanded graphics are made in groups, some of which are functional and others, simply, with imaginary classic electronics (PCB'S, schemes, electronic circuits, etc.). This leads us to make an analysis on the implications of work related with the collective imagination of technology, thus linking it to jobs related to manual work such as embroidery and electronics. Each participant will receive some remuneration for his or her work, based on a scheme where the hourly wage of Mexicans is paid the same as in the USA. The artist and participants enter into an individual labour contract according to each work, and the time they are willing to work.

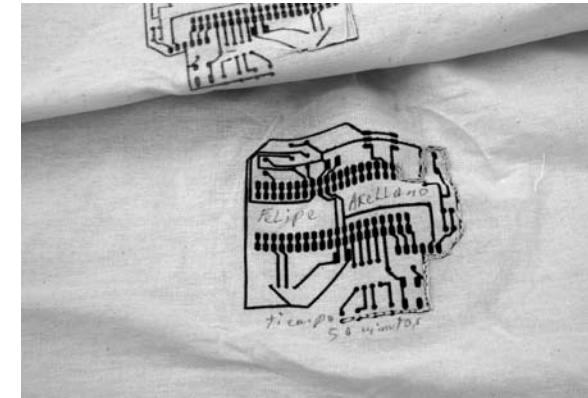
[CAT]

Les maquilas són centres de treball i l'activitat dels quals es concentra en la producció de manufactures tèxtils i electròniques destinades a l'exportació, com condició necessària suficient per a la seva operació; gaudeixen d'un règim fiscal d'excepció la qual cosa els permet importar entrades sense pagar aranzels i exportar pagant sols un aranzel que fou afegit a Mèxic. Un altre tret clau és que operen sota el concepte globalitzador "d'aprofitar els avantatges competitius" que en aquest cas és la mà d'obra barata dels mexicans, majoritàriament femenina.

La Maquila Región 4 és un projecte que reflexiona sobre els processos de maquila tèxtil i electrònica. És un dispositiu mòbil expansible, amb una funcionalitat de taller, per a la manufactura comunitària de peces tèxtils-electròniques en espai públic.

A la Maquila Región 4, es realitzen de manera comunitària gràfiques expandides tèxtils, algunes de funcionals i d'altres, simplement, amb imaginari de l'electrònica clàssica (PCB'S, esquemàtics, circuits electrònics, etc.). Això ens porta a una anàlisi sobre les implicacions socials del treball i l'imaginari col·lectiu de la tecnologia, vinculant així les feines associades amb el treball manual com el brodat i la electrònica.

Cada participant rebrà una remuneració econòmica pel seu treball, basada en un tabulador, on l'hora de treball mexicana sigui pagada a preu d'Estats Units. L'artista i els participants faran un contracte individual de treball per obra determinada, pel temps que vulgui treballar la persona.

25 Biblioteca de Nezahualcóyotl

Fabiana de Barros / João Pessoa, Brasil / 1998-2011 / www.fiteirocultural.org

[ESP]

La Biblioteca de Nezahualcóyotl es una colección de libros que fui comprando en los mercados de pepenaje o pepenadores de basura de las áreas de Nezahualcóyotl e Iztapalapa, lugares contiguos en el oriente de la Ciudad de México, donde van a parar todos los distintos tipos de basura y chatarra de la ciudad, y por donde salen de la ciudad todas las aguas negras, a tramos por canales a cielo abierto. Sitios ecológicamente completamente devastados. La mayoría de los objetos son recogidos por los pepenadores y puestos de nuevo a la venta en mercados en áreas contiguas a estas demarcaciones humildes.

Durante años fui encontrando títulos relevantes a precios insólitos con los que podía recrear la historia de las literaturas universal y mexicana. Es importante resaltar que Nezahualcóyotl, quien fuera señor de Texcoco y poeta, tenía, en los años previos a la conquista de los territorios de México por España, una importante colección de códices y documentos literarios que fueron más tarde saqueados y quemados por los católicos.

El formato de carreta que adquirió la colección de libros, lo tomé del modelo de los recolectores de basura; cabe señalar que actualmente se sigue recolectando la basura en Nezahualcóyotl con carretas tiradas por mulas y caballos que recorren calle por calle el municipio.

La pieza es también un homenaje al príncipe poeta Nezahualcóyotl, honorable personaje que hoy sabemos estuvo muy preocupado por su medio ambiente y que actualmente da nombre a un sitio completamente envilecido por nuestro desapego a la naturaleza.

[ENG]

The Nezahualcóyotl library is a collection of books that I have bought in the markets of materials retrieved from the landfills of Nezahualcóyotl and Iztapalapa, neighbouring areas on the eastern side of Mexico city, where all the waste materials and scrap from the various landfills in the city end up, and where all the waste water leaves the city, in stretches along open sewers. Places that are environmentally devastated. Most of the things are collected by the recyclers and put on sale again in poor areas.

For years I found sought after books at bargain prices with which I could recreate the universal and Mexican history of literature. It is important to highlight that Nezahualcóyotl, who was lord of Texcoco and a poet, in the years prior to the conquest of Mexican territories by Spain had an extensive collection of codex and literary documents which were robbed and later burned by the Catholics.

The cart format that was used by the book collection was inspired by the model of the waste collectors; it is worth noting that scrap is still collected at Nezahualcóyotl with carts pulled by mules and horses which cover the town street by street. The work is also a tribute to the Prince and poet Nezahualcóyotl, an honourable personage who we now know was greatly concerned with the environment and now lends his name to a place completely degraded by our disaffection with nature.

[CAT]

La Biblioteca de Nezahualcóyotl és una col·lecció de llibres que vaig anar comprant als mercats de pepenaje o pepenadores d'escombraries de les àrees de Nezahualcóyotl i Iztapalapa, llocs contigus a l'orient de la ciutat de Mèxic, on van a parar tots els diferents tipus d'escombraria i ferralla de la ciutat, i per on surten de la ciutat totes les aigües negres, a trams per canals a cel obert. Llocs ecològicament devastats. La majoria dels objectes són recollits pels pepenadores i posats novament a la venda en àrees contigües a aquestes demarcacions humils.

Durant anys vaig anar trobant títols rellevants a preus insòlits amb els que podria recrear la història de les literatures universal i mexicana. És important ressaltar que Nezahualcóyotl, qui fou senyor de Texcoco i poeta, tenia, als anys previs a la conquesta dels territoris de Mèxic per Espanya, una important col·lecció de còdex i documents literaris que van ser saquejats més tard i cremats pels catòlics.

El format de carreta que va adquirir la col·lecció de llibres, el vaig prendre del model dels recol·lectors d'escombraries; cal destacar que actualment es segueix recol·lectant les escombraries a Nezahualcóyotl amb carretes tirades per mulas i cavalls que recorren el municipi carrer per carrer.

La peça és també un homenatge al príncep poeta Nezahualcóyotl, honorable personatge que avui sabem que es preocupava molt pel medi ambient i que actualment dona nom a un lloc completament envilit per la nostra desafecció a la natura.

26 M.E.T. (Modular Engagement Transporter)

Floating Lab Collective / Washington DC, EUA / 2010-2011 / www.floatinglabcollective.org

[ESP]

El MET se basa en el Transportador de Equipo Modular de la NASA utilizado en las misiones Apolo para documentar la superficie de la Luna. El MET, conocido por los astronautas como el "rickshaw" (pequeño carruaje tirado por una persona), era un carro neumático equipado con herramientas geológicas, cámaras y recipientes para muestras de la superficie lunar. Floating Lab Collective ha recreado este dispositivo para explorar la superficie de nuestro planeta que se ha convertido en un extraño para nosotros. En concreto, el colectivo centró su interés en las zonas donde se produjeron los derramamientos de petróleo de BP en el Golfo de México, en la desaparición de las cumbres de los montes Apalaches a causa de la minería de superficie o incluso en nuestras propias comunidades y barrios que, a través de una cultura alienante y una sociedad fracturada, han perdido su sentido del espacio público y la solidaridad. El MET está equipado con cámaras oscuras, digitales y de vídeo, proyectores, altavoces, un telón de fondo, una mesa abatible y sillas recubiertas con pintura de pizarra para facilitar las reuniones y la planificación de proyectos, así como compartimentos de almacenamiento con equipos específicos para proyectos concretos. El MET es, pues, un conglomerado de herramientas documentales para explorar la estética de la alienación y para revelar los encuentros con las comunidades y los paisajes. La primera expedición del MET en Louisville, Kentucky, con la colaboración y financiación de la Universidad de Louisville, ha explorado diversas iniciativas de cambio social. El resultado es una serie de retratos, dibujos y diagramas basados en los encuentros.

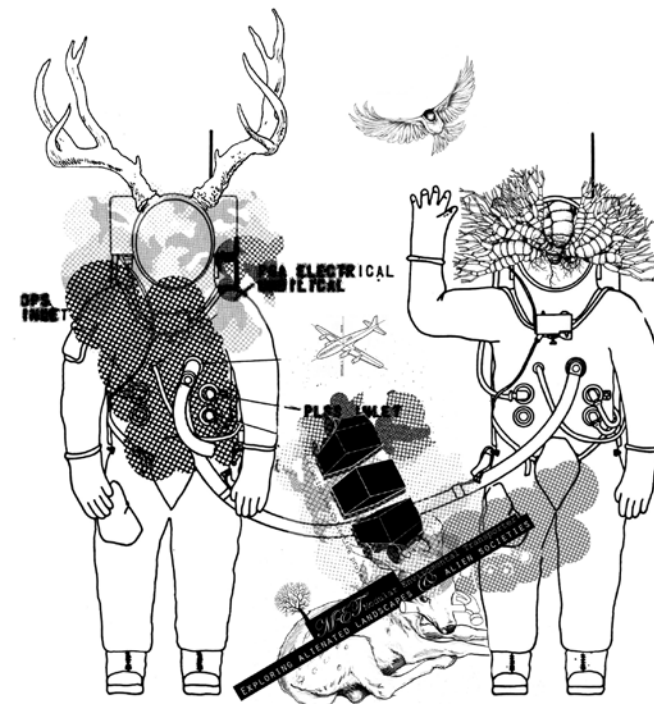
[ENG]

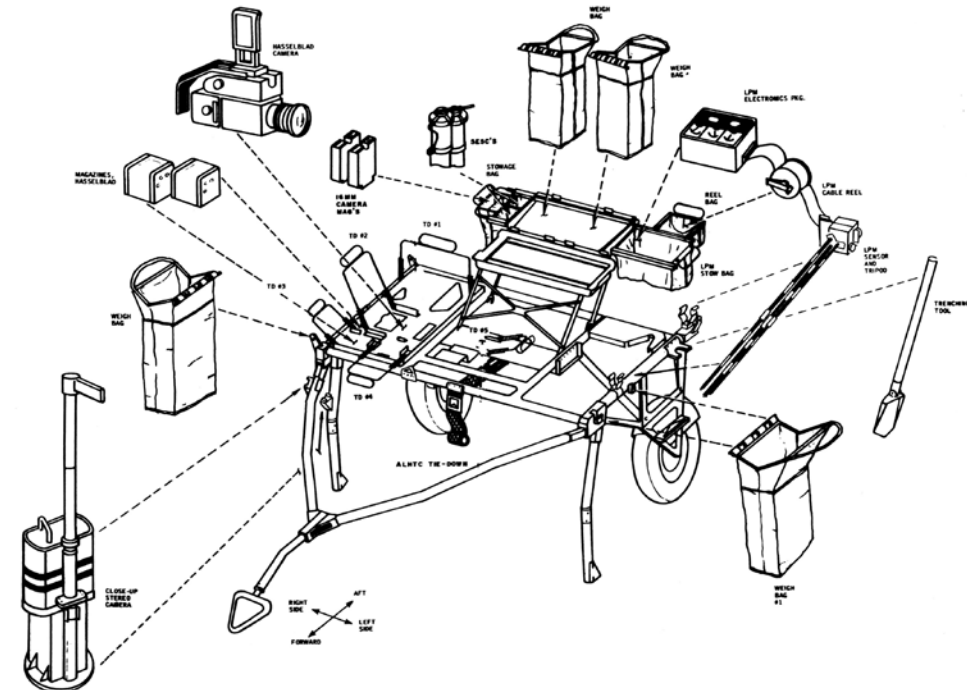
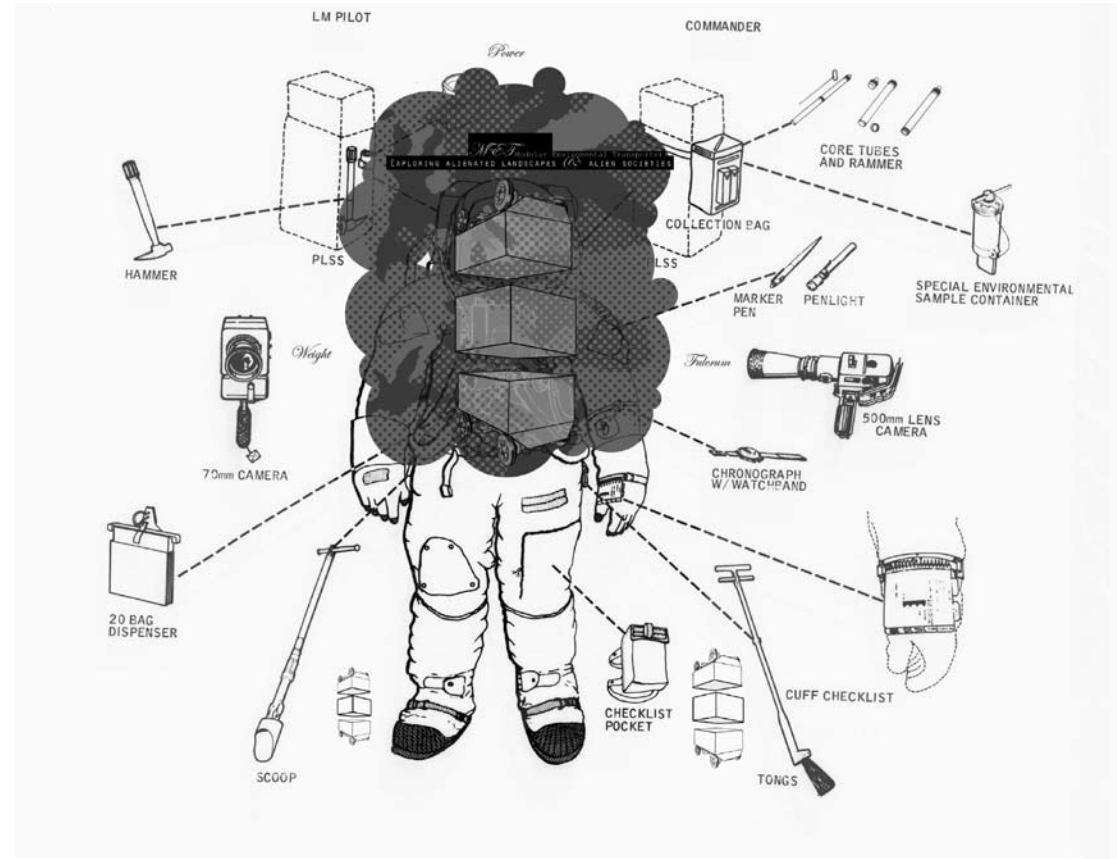
The MET is modelled on the NASA Modular Equipment Transporter used on the Apollo missions to document the surface of the moon. The MET, referred to as the "rickshaw" by the astronauts was a cart outfitted with pneumatic tyres that carried geological tools, cameras and sample cases on the lunar surface. Floating Lab Collective has recreated this device to explore the surfaces of our planet that have become alien to us, specifically areas such as BP's oil spill along the Gulf of Mexico; the mountain top removal sites of Appalachia or even our own neighbourhoods

or communities which, due to an alienating culture and society, have lost their sense of public spaces and solidarity. The MET is equipped with four digital cameras, projectors, speakers, a backdrop, a pull out table and chairs coated in chalk board paint to encourage meetings and project planning, and also storage space with specific equipment for each project. The MET is thus a conglomerate of documentary tools to explore the aesthetics of alienation and to show the meetings with communities and landscapes. The MET made its first expedition to Louisville, Kentucky, with the aid and funding of the University of Louisville, and explored several social change initiatives. The outcome is a series of portraits, drawings and diagrams based on these meetings.

[CAT]

El MET es basa en el Transportador d'Equip Modular de la NASA utilitzat en les missions Apollo per documentar la superfície de la Lluna. El MET, conegut pels astronautes com el "rickshaw" (petit carruatge arrossegat per una persona), era un carro pneumàtic equipat amb eines geològiques, càmeres i recipients per a mostres de la superfície lunar. Floating Lab Collective ha recreat aquest dispositiu per explorar la superfície del nostre planeta que s'ha convertit en un estrany per a nosaltres. En concret, el col·lectiu va centrar el seu interès en les zones on es van produir els vessaments de petroli de BP al golf de Mèxic; en la desaparició dels cims dels Apalatxes a causa de la mineria de superfície o, fins i tot, en les nostres pròpies comunitats i barris que, a través d'una cultura alienant i una societat fracturada, han perdut el seu sentit de l'espai públic i la solidaritat. El MET està equipat amb càmeres obscures, digitals i de vídeo, projectors, altaveus, un teló de fons, un taula abatible i cadires recobertes amb pintura de pissarra per facilitar les reunions i la planificació de projectes, així com compartiments d'emmagatzematge amb equips específics per a determinats projectes. El MET és, doncs, un conglomerat d'eines documentals per explorar l'estètica de l'alienació i per revelar les trobades amb les comunitats i els paisatges. La primera expedició del MET a Louisville, Kentucky, amb la col·laboració i finançament de la Universitat de Louisville, ha explorat diverses iniciatives de canvi social. El resultat és una sèrie de retrats, dibuixos i diagrames basats en les trobades.

27 Imprenta Móvil

Nuria Montiel / Mèxic DF, Mèxic / 2010-2011

[ESP]

La Imprenta Móvil, construida a partir de la estructura de un carrito ambulante posible de instalar en cualquier lugar, ha sido pensada como un medio de expresión social donde la prensa es el dispositivo para entablar un diálogo colectivo.

La idea de sacar el tórculo a la calle y ponerlo a disposición del transeúnte, surge ante mi propia búsqueda por ocupar el espacio público con una postura política que reivindique la manera en que nos apropiamos de éste y la forma en que nos comunicamos en él.

Me interesa la gráfica por su naturaleza contestataria, por el rol que ha jugado en los levantamientos populares, propagando las ideas revolucionarias, las demandas, las peticiones y exigencias, dando voz impresa al pueblo sublevado.

Es el caso del Taller de Gráfica Popular (TGP) en México que durante la época post-revolucionaria a pesar de sus tintes dogmáticos fue muy importante para las causas obreras y antifascistas de la época mediante su producción de carteles, volantes y periódicos.

Los talleres de gráfica de la Universidad Autónoma de México (UNAM) son otra referencia inmediata en mi trabajo. No se olvida el papel decisivo que desempeñaron para el Movimiento Estudiantil de 1968. En estos talleres los estudiantes usaron el mimeógrafo para imprimir los volantes que informaron al pueblo sobre los crímenes acontecidos, los puntos abordados durante las asambleas y con los que convocaron a mítines y marchas de protesta. Otro taller clave es el Taller Popular de Serigrafía 1 conformado por un grupo de artistas visuales que intervinieron en el contexto de los movimientos y luchas sociales que atravesaba Argentina desde los años 2002 al 2007. La gráfica generada por estos talleres en tan distintas épocas, ha sido un medio de expresión colectivo que

ha generado una serie de iconografías que aún representan aquellos momentos de conflictos sociales. Y en ese sentido considero importante reivindicar el poder de la imprenta como un medio fuertemente ligado al activismo y a la lucha social.

En el proceso he desarrollado una metodología de creación incluyente con públicos ajenos al mundo del arte, basada en la interacción del taller con la ciudad y las personas que en ella habitan; desplazando el carrito en busca de las distintas comunidades, entornos económicos, políticos y sociales que conforman una urbe.

[ENG]

The Mobile Press, built to fit the structure of a travelling cart can be set up anywhere, and has been designed as a social means of expression where the press is the device that builds up collective dialogue. The idea of taking the device to the streets and placing it at the disposal of passers-by, arose from my own research to occupy public space with a political stance which vindicates the way we appropriate this and the way we communicate with it.

I'm interested in graphics due to their rebellious nature, for the role they have played in uprisings by propagating revolutionary ideas, demands, pleas and requirements, providing revolutionaries with a written voice. This is the case of Taller de Gráfica Popular (TGP) in Mexico which throughout the post-revolutionary era, despite its demagoguery, was paramount to workers' causes and anti fascists of the period with their production of posters, flyers and newspapers.

The graphics workshops at the Autonomous University of México (UNAM) are another immediate reference point in my work. It does not overlook the discursive role

achieved by the Students Movement in 1968. In these workshops the students used carbon copiers to print the flyers which were used to inform the public about murders which had taken place, the subjects covered during students meetings and were also used to announce political rallies and protest marches. Another workshop that was paramount to the success was the Taller Popular de Serigrafía made up of a Group of visual artists who were involved in the context of the movements and social struggles which affected Argentina from 2002 to 2007. The graphic work created by these workshops in such different periods was a means of collective expression which led to iconography that still stands for those times of social conflict. And thus I believe it is important to vindicate the power of the press as a tool that is closely linked to activism and social struggle.

Throughout this process I have developed a methodology of creation which involved people from outside the world of art, based on the interaction of the workshop with the city and the people who live there, taking the cart and seeking various communities, economic, political and social contexts that make up a town.

[CAT]

La Imprenta Mòbil, construïda a partir de l'estructura d'un carret ambulante capaç de ser instal·lada a qualsevol lloc, ha estat pensada com a un mitjà d'expressió social on la premsa és el dispositiu per entaular un diàleg col·lectiu. La idea de treure el tòrcul al carrer i posar-lo a disposició del transeünt, sorgeix davant la meua pròpia recerca per ocupar l'espai públic amb una postura política que reivindiqui la manera en que ens apropiem d'aquest i la forma amb la que ens comuniquem amb ell.

M'interessa la gràfica per la seva naturalesa contestatària, pel rol que ha jugat en els alçaments populars, propagant les idees revolucionàries, les demandes, les peticions i exigències, donant veu impresa al poble revoltat. És el cas del Taller de Gràfica Popular (TGP) a Mèxic que durant l'època postrevolucionària, malgrat els seus tints dogmàtics, fou molt important per a les causes obreres i antifeixistes de l'època mitjançant la seva producció de cartells, volants i diaris.

Els tallers de gràfica de la Universidad Autónoma de México (UNAM) són una altra referència immediata en el meu treball. No s'oblida el paper discursiu que van exercir per al Moviment Estudiantil de 1968. En aquests tallers els estudiants van fer servir el mimeògraf per a imprimir els volants que van informar al poble sobre els crims esdevinguts, els punts abordats durant les assemblees i amb els que van convocar a mítings i marxades de protesta. Un altre taller clau és el Taller Popular de Serigrafía 1 conformat per un grup d'artistes visuals que van intervenir en el context dels moviments i lluites socials que travessava Argentina des dels anys 2002 al 2007. La gràfica generada per aquests tallers en èpoques tan diferents ha estat un mitjà d'expressió col·lectiu que ha generat una sèrie d'iconografies que encara representen aquells moments de conflictes socials. I en aquest sentit considero important reivindicar el poder de la impremta com un mitjà fortament lligat a l'activisme i a la lluita social. En el procés he desenvolupat una metodologia de creació incloent amb públics aliens al món de l'art, basada en la interacció del taller amb la ciutat i les persones que habiten en ella, desplaçant el carret buscant les diferents comunitats, entorns econòmics, polítics i socials que conformen una urb.

ANO
QUIERO
MORIR

DO QUE
ESTAN
NUESTROS
HIJOS
DESAPARECIDOS
RENTINOS

BASTA
DENARCO
TUMBAS

28 Wikitankers

QUAM 2011 Wikpolis. Cartografies i construccions col·lectives de l'espai social. Taller Estratègies de creació i arquitectures col·lectives.

Straddle3/ Todo por la Praxis / Vic, Espanya / 2011 / www.acvic.org

[ESP]

Los WikiTankers son las diferentes unidades construidas durante el taller que se organizó en Julio del 2011 desde ACVic

Centre d'Arts Contemporànies sobre arquitecturas colectivas, fruto de materiales reciclados.

El objetivo de los WikiTankers es poder generar infraestructuras nómadas y móviles, en situaciones emergentes de movilización ciudadana. Tal como hemos ido viendo en los últimos tiempos en diferentes ciudades y pueblos así como en otras partes del mundo donde se producen procesos de movilización ciudadana, se hace necesaria la construcción de unidades de mobiliario/infraestructura móvil, no sólo como elementos de apoyo a las movilizaciones, sino también como motores de generación de situaciones. Las unidades construidas son las siguientes: InfoTanker (petición expresa de los miembros de la acampada de Vic como sustitución del actual punto de información), MediaTanker (punto de tecnología, internet-wifi, comunicación, media, etc.), GastroTanker (la cocina), AgroTanker (huerto urbano como soporte y proveedor de alimentos para la cocina), BarraTanker (punto de reunión como apoyo del MediaTanker o del GastroTanker, con unidades de mobiliario).

[ENG]

The WikiTankers are various units that were built during a workshop organized in July 2011 by the ACVic Centre d'Arts Contemporànies on collective architectures that were made using recycled materials.

The aim of WikiTankers is to create Nomadic-like, mobile structures, in situations of emerging mobility of citizens. As we have seen throughout the years in different cities and towns as well as other places around the world how the

process of mobility arises, and this makes the construction of mobile units of buildings and structures necessary, not only as features of support from these mobilizations but also as driving forces of situations. The units we built are as follows: InfoTanker (a specific request by members of the camping group in Vic as a substitute for the present information office), MediaTanker (technological, internet-wifi, communication, media point, etc.), GastroTanker (the kitchen), AgroTanker (urban vegetable garden as a support and provider of food for cooking), BarraTanker (meeting point as a support for MediaTanker or GastroTanker, with units of furniture).

[CAT]

Els WikiTankers són les diferents unitats construïdes durant el taller que es va organitzar el juliol del 2011 des d'ACVic Centre d'Arts Contemporànies sobre arquitectures col·lectives, fruit de materials reciclats.

L'objectiu dels WikiTankers és poder generar infraestructures nòmades i mòbils, en situacions emergents de mobilització ciutadana. Tal com hem anat veient en els darrers temps en diferents ciutats i pobles així com a d'altres indrets d'arreu del món on es produeixen processos de mobilització ciutadana, es fa necessària la construcció d'unitats de mobiliari/infraestructura mòbil, no només com a elements de suport de les mobilitzacions, sinó també com a motors de generació de situacions. Les unitats construïdes són les següents: InfoTanker (petició expressa dels membres de l'acampada de Vic com a substitució de l'actual punt d'informació), MediaTanker (punt de tecnologia, internet-wifi, comunicació, media, etc.), GastroTanker (la cuina), AgroTanker (hort urbà com a suport i proveïdor d'aliments per a la cuina), BarraTanker (punt de reunió com a suport del MediaTanker o del GastroTanker, amb unitats de mobiliari).

29 Open-roulotte radio

LaFundició / Ripollet, Espanya / 2008-2011 / <http://open-roulotte.pbworks.com>

[ESP]

Open-roulotte es un proceso para diseñar, construir y gestionar de forma colectiva una infraestructura ligera y móvil que facilite a aquellos individuos colectivos que lo requieran, la organización de eventos en los espacios públicos del barrio de Can Mas (Ripollet). Las tareas de diseño y construcción de esta infraestructura ligera y móvil así como el proceso de formación de un organismo ciudadano encargado de gestionarla, se entrelazan con un proceso de investigación-acción colaborativa sobre los usos presentes y/o posibles de los espacios públicos.

Open-roulotte aglutina diversos procesos realizados al lado de diversos colectivos y grupos de acción con los cuales hemos establecido diferentes maneras de colaboración. En el marco de los centros educativos, los procesos de trabajo pueden dividirse en 3 momentos que se solapan y se contaminan constantemente: 1. Exploración: el territorio como objeto de estudio, lugar común y "aula sin paredes"; la deriva como manera de proceder o técnica. 2. Cartografiado: la cartografía como medio no objetivo de representación colectiva del territorio. La representación como pretexto y vehículo del debate sobre las cuestiones que afectan al territorio. 3. Diálogo: el diálogo sobre el conocimiento producido y la negociación de las acciones a emprender en cada punto/momento.

[ENG]

Open-roulotte is a process to collectively design, build and manage a light, mobile infrastructure which provides those individuals and collectives who so require this with the organization of events in public spaces in the neighbourhood of Can Mas (Ripollet). The task of designing and building this light, mobile infrastructure as well as the process of training a citizen's organization in charge of managing it is closely linked to a collaborative research action process on the present and/or possible uses of public spaces.

Open-roulotte has staged several processes carried out side

by side with various collectives and action groups with whom we have established different ways to work. In the context of schools, the work processes may be divided into three moments which overlap and are constantly mixed: 1. Exploration: the territory as a subject of study, common area and "wall-less classes"; drifting as a way or technique to proceed. 2. Cartography: cartography as a non objective of collective representation of the territory. Representation as a pretext and vehicle of debate on subjects that affect the territory. 3. Dialogue: conversations on the knowledge generated and negotiating actions to be taken in each point /moment.

[CAT]

Open-roulotte és un procés per dissenyar, construir i gestionar de manera col·lectiva una infraestructura lleugera i mòbil que faciliti a aquells individus i col·lectius que ho requereixin, l'organització d'esdeveniments en els espais públics del barri de Can Mas (Ripollet). Les tasques de disseny i construcció d'aquesta infraestructura lleugera i mòbil així com el procés de formació d'un organisme ciutadà encarregat de gestionar-la, s'entrellacen amb un procés de recerca-acció col·laborativa sobre els usos presents i/o possibles dels espais públics.

Open-roulotte aglutina diversos processos realitzats al costat de diversos col·lectius i grups d'acció amb els quals hem establert diferents maneres de col·laboració. En el marc dels centres educatius, els processos de treball poden dividir-se en 3 moments que es solapen i es contaminen constantment: 1. Exploració: el territori com a objecte d'estudi, lloc comú i "aula sense parets"; la deriva com a manera de procedir o tècnica. 2. Cartografiat: la cartografia com a mitjà no objectiu de representació col·lectiva del territori. La representació com a pretext i vehicle del debat sobre les qüestions que afecten al territori. 3. Diàleg: el diàleg sobre el coneixement produït i la negociació de les accions a emprender en cada punt/moment.

30 Museo Ambulante

Theo Craveiro / Sao Paulo, Brasil / 2010 / theocraveirotrabalhos.tumblr.com

[ESP]

El Museo Ambulante es una plataforma para exposiciones que permite diferentes configuraciones en el campo del arte.

El desafío es entender el objeto del arte no solamente como un cuadro en la pared, sino como un conjunto de relaciones que están alrededor. La estrategia es crear un sistema propio a fin de potenciar estas relaciones.

Esta plataforma de exhibición fue utilizada por primera vez como parte del proyecto "Estrategias de circulación", un conjunto de iniciativas con el fin de hacer posible diferentes formas de exponer. El desafío era inventar una forma de mostrar en línea los trabajos presentados y en diálogo con el circuito oficial. Diferente de lo que ocurre en los salones y premios de arte, donde se puede exponer solamente una sola obra, fue posible presentar un conjunto de cosas y una manera de pensar. Cada vez que se utiliza esta plataforma, el desafío es actualizar su significado y encontrar la manera de hablar con el contexto. Para el futuro, existe la voluntad de recibir propuestas de otros artistas y ocupar nuevos espacios.

Hay aquí un deseo para hacerlo de otra manera, difuminar los límites y confundir los roles. No se trata de estar a favor o en contra de las instituciones, pero decir que siempre hay otros lugares y formas. Se no es posible exponer en un museo, sí es posible exponer en el exterior. Si las condiciones ofrecidas son limitadas, usted puede crear su propio sistema y proponer otro universo. El punto principal es la declaración de la posibilidad.

[ENG]

The Travelling Museum is an exhibition platform that enables different configurations in the field of art to be presented. The challenge is to understand the subject of art not only as a picture on the wall but as a series of relationships surrounding it. The strategy is to create a personal system with the aim of encouraging these relationships. This exhibition platform was first used as part of the project "Strategies of circulation", a series of initiatives which aimed to enable different ways to exhibit works. The challenge was to invent a

way to show on line the works presented with verbal contact with the official circuit. Unlike what occurs in the exhibition rooms or art awards, where only one work can be shown at a time, it was possible to present a series of things and a way of thinking. Each time this platform is used, the challenge is to update its meaning and find a way to converse with the context. In future we aim to receive projects from other artists and occupy new spaces.

The aim is to do it differently, break down the limits and mix up the roles. This is not about being in favour or against the institutions, but to state that there are always other places and ways. If the conditions offered are limited, you can create your own system and offer another universe. The main point is the declaration of possibility.

[CAT]

El Museo Ambulante és una plataforma per a exposicions que permet diferents configuracions en el camp de l'art.

El desafiament és entendre l'objecte de l'art no sols com un quadre a la paret, sinó com un conjunt de relacions que estan al voltant. L'estratègia és crear un sistema propi amb l'objectiu de potenciar aquestes relacions.

Aquesta plataforma d'exhibició va ser utilitzada per primera vegada com a part del projecte "Estrategias de circulación", un conjunt d'iniciatives que tenien com a finalitat fer possible diferents maneres d'exposar. El desafiament era inventar una forma de mostrar en línia els treballs presentats i en diàleg amb el circuit oficial. Diferent del que succeeix als salons i premis d'art, on es pot exposar només una obra, fou possible presentar un conjunt de coses i una manera de pensar. Cada vegada que s'utilitza aquesta plataforma, el desafiament és actualitzar el seu significat i trobar la manera de parlar amb el context. De cara al futur existeix la voluntat de rebre propostes d'altres artistes i ocupar nous espais.

Hi ha aquí un desig de fer-ho d'una altra manera, difuminar els límits i confondre els rols. No es tracta d'estar a favor o en contra de les institucions, però dir que sempre hi ha altres llocs i formes. Si les condicions ofertes són limitades, vostè pot crear el seu propi sistema i proposar un altre univers. El punt principal és la declaració de la possibilitat.

31 Temescal Seed Swap

Marksearch / Oakland, EUA / 2005-2011 / www.marksearch.org

[ESP]

Creamos Temescal Seed Swap en 2005 en respuesta a nuestro hábito insaciable de recolectar semillas mientras paseamos a nuestro perro por el vecindario. Temescal es uno de los pequeños barrios de Oakland, California en los Estados Unidos. Nuestro carro está hecho de materiales reutilizados que encontramos por allí: tablero perforado —un tipo de conglomerado muy resistente—; madera del almacén local que recientemente cerró sus puertas; ruedas y neumáticos viejos de una de nuestras bicicletas; muelles de un colchón que casualmente alguien abandonó en nuestra acera y una vieja campana hecha a mano. Este intercambiador de semillas es ahora un evento itinerante en la comunidad: visitamos las ferias callejeras locales, las fiestas de barrio y el mercado de agricultores de Temescal. Seguimos recogiendo semillas con la ayuda de nuestro fiel perro Chica, que lleva una cesta especial hecha con uno de nuestros viejos impermeables.

Los vecinos comparten semillas de flores, hortalizas y vegetales, así como historias sobre los jardines de los barrios. A medida que intercambian semillas, suelen escribir historias sobre las plantas. Una mujer nos dio semillas históricas que han ido pasando de generación en generación en su familia. Trazó el linaje de las semillas hasta los primeros pobladores de la región noroeste de Estados Unidos. Nuestro stock está en constante cambio e incluye semillas biológicas de plantas que crecen bien en el microclima californiano: habas, remolacha, lechuga de hoja roja, rúcula, cilantro, césped, guisantes, amapola de California, amapolas, almizcle, equinácea, lirios del Nilo, caléndula, malvas y una mezcla cosmos, azulejos y escabiosas.

[ENG]

We created Temescal Seed Swap in 2005 in response to our insatiable habit of collecting seeds while walking the dog in our neighbourhood. Temescal is one of the smallest neighbourhoods in Oakland, California. Our cart is made of recycled materials which we found here and there: perforated tablex—a highly resistant kind of conglomerate—; wood from the local store that recently closed down; wheels and old tyres from one of our old bicycles; Springs from a mattress which someone happened to leave on our sidewalk and an old, hand made bell. This seed exchanger is now a travelling event in our commu-

nity: we visit local street fairs, neighbourhood feasts and the farmers' market in Temescal. We still collect seeds with the help of our faithful dog Chica, which carries a special basket made from one of our old raincoats.

The neighbours share flower seeds, vegetables and garden products, and also stories on the neighbourhood gardens. As they exchange seeds, they usually write stories on plants. One woman gave us some historical seeds which had been passed down from generation to generation in her family. She traced the line of seeds back to the first settlers in the north eastern region of the US. Our stock is constantly changing and includes biological seeds from plants that grow well in the Californian microclimate: beans, beetroot, red leaf lettuce, rocket, coriander, grass, peas, California golden poppies, poppies, mesclun, equinaria, Nile lilies, marigolds, corn cockle, mallows and a cosmos of mixtures, cornflower and scabious.

[CAT]

Vam crear Temescal Seed Swap el 2005 en resposta al nostre hàbit insaciable de recol·lectar llavors mentre passegem el nostre gos pel veïnat. Temescal és un dels molts petits barris d'Oakland, Califòrnia als Estats Units. El nostre carro està fet de materials reutilitzats que van trobar aquí i allà: tàblex perforat —un tipus de conglomerat molt resistent—; fusta del magatzem local que recentment va tancar les seves portes; rodes i pneumàtics vells d'una de les nostres bicicletes; molles d'un matalàs que casualment algú va abandonar a la nostra vorera i una vella campana feta a mà. Aquest intercanviador de llavors és ara un esdeveniment itinerant a la comunitat: visitem les fires locals al carrer, les festes de barri i el mercat de pagesos de Temescal. Seguim recollint llavors amb l'ajuda del nostre fidel gos Chica, que porta una cistella especial feta amb un dels nostres vells impermeables.

Els veïns comparteixen llavors de flors, hortalisses i vegetals, i també històries sobre els jardins dels barris. A mida que intercanvien llavors, solen escriure històries sobre les plantes. Una dona ens va donar llavors històriques que han anat passant de generació en generació a la seva família. Va traçar el llinatge de les llavors fins als primers pobladors de la regió nord-oest dels Estats Units. El nostre estoc està en constant canvi i inclou llavors biològiques de plantes que creixen bé en el microclima californià: faves, remolatxa, enciam de fulla vermella, ruca, coriandre, gespa, pèsols, rosella de Califòrnia, roselles, mesc, equinàcia, lliris del Nil, caléndula, niella, malves i una barreja cosmos, blauets i escabioses.

32 Centro Cultural Nomade

a77 / Buenos Aires, Argentina / 2011 / www.centroculturalnomade.blogspot.com

[ESP]

El Centro Cultural Nómade es un contenedor portuario en desuso transformado en un módulo flexible que permite múltiples acciones en el espacio público en contacto con las instituciones sociales y educativas de cada uno de los lugares por donde hace su travesía. En pocos metros cuadrados numerosas posibilidades de acción: una biblioteca, una galería de arte, un teatro y una escuela, a través del mobiliario construido especialmente con material reciclado proveniente de embalajes de la industria automotriz.

Esta propuesta se encadena a una serie de acciones e intervenciones anteriores desarrolladas por a77, que tomaron como objetivo el acercamiento del arte, el urbanismo y la arquitectura a diferentes comunidades a través del estímulo de sus capacidades artísticas y creativas, el fomento de su participación en decisiones sobre proyectos urbanos y culturales reales, y el mensaje de la reutilización y el reciclaje a fin de incorporarlo con imaginación a la vida de todos los días.

El concepto del reaprovechamiento de recursos no solo opera como una materia global del actual auge de la sustentabilidad —muchas veces banalizado desde su incorporación a las estrategias de la sociedad de consumo—; es tal vez un insumo de identidad a valorar como parte de nuestra propia idiosincrasia. El Centro Cultural Nómade está realizando en estos momentos actividades artísticas y culturales para la comunidad en su recorrido por Buenos Aires con el objetivo primordial de desarrollar e implementar estrategias culturales de acceso e inclusión social dirigidas a habitantes de la históricamente postergada zona sur de la ciudad.

[ENG]

The Centro Cultural Nómade is an abandoned sea container which has been transformed into a flexible module and can house various events in public spaces in collaboration with social and educational institutions in every place it passes through. In just a few square metres can be held numerous kinds of events: a library, art gallery, theatre and even a school, thanks to the specially built furniture using recycled material from automobile industry packaging. This project is linked to a series of previous actions and interventions carried out by a77, which aim to bring art, urban plan-

ning and architecture closer to various communities thanks to the stimulus provided by their artistic and creative skills, encouraging participation in decisions regarding real urban projects and cultures, and the message of reuse and recycling with the aim of imaginatively incorporating it into everyday life. The principle of reusing resources not only works as a global subject of our present focus on sustainability —quite often dismissed by its use in strategies carried out by our consumer society—; can become an entrance of identity to be weighed up as part of our own idiosyncrasy.

The Centro Cultural Nómade is presently carrying out artistic and cultural activities for the community in its travels through Buenos Aires with the main aim of developing and implementing cultural strategies to foment access to these and social inclusion aimed at those people from the historically disregarded southern area of the city.

[CAT]

El Centro Cultural Nómade és un contenidor portuari en desús transformat en un mòdul flexible que permet múltiples accions en l'espai públic en contacte amb les institucions socials i educatives de cadascun dels llocs per on fa la seva travessia.

En pocs metres quadrats nombroses possibilitats d'acció: una biblioteca, una galeria d'art, un teatre i una escola, a través del mobiliari construït especialment amb material reciclat provinent d'emballatges de la indústria automotriu.

Aquesta proposta s'encadena amb un seguit d'accions i intervencions anteriors desenvolupades per a77, que prengueren com a objectiu l'acostament de l'art, l'urbanisme i l'arquitectura a diferents comunitats a través de l'estímul de les seves capacitats artístiques i creatives, el foment de la seva participació en decisions sobre projectes urbans i culturals reals, i el missatge de la reutilització i el reciclatge amb l'objectiu d'incorporar-lo amb imaginació a la vida de tots els dies.

El concepte del reaprofitament de recursos no sols opera com una matèria global de l'actual auge de la sostenibilitat —moltes vegades banalitzat des de la seva incorporació a les estratègies de la societat de consum—; és pot ser una entrada d'identitat a valorar com a part de la nostra pròpia idiosincrasia.

El Centro Cultural Nómade està realitzant en aquests moments activitats artístiques i culturals per a la comunitat en el seu recorregut per Buenos Aires amb l'objectiu primordial de desenvolupar i implementar estratègies culturals d'accés i inclusió social dirigides a habitants de la històricament postergada zona sud de la ciutat.

33 Escuela Panamericana del Desasosiego

Pablo Helguera / Mèxic / 2003-2011 / www.panamericanismo.org

[ESP]

La Escuela Panamericana del Desasosiego es un proyecto artístico independiente iniciado en 2003, sin fines de lucro, que busca generar conexiones entre las diferentes regiones de las Américas a través de discusiones, performances, talleres, muestras de vídeo, intervenciones, y colaboraciones a corto y largo plazo entre individuos y organizaciones. Su componente principal consistió en una estructura arquitectónica portátil en forma de una escuela de campo dentro de la cual se realizarán varias de las actividades. La estructura colapsable se insertó dentro de una camioneta con el objetivo de realizar el viaje terrestre por todo el hemisferio, desde Anchorage, Alaska, hasta Ushuaia, Tierra del Fuego.

El objetivo del proyecto fue el de contactar a una gran variedad de públicos e involucrarlos en diferentes niveles. A través de estrategias diversas, se buscó instigar un diálogo que abordara temas de interés local relacionados a la historia, la ideología y líneas de pensamiento en las Américas, así como problemáticas culturales y artísticas.

La Escuela Panamericana del Desasosiego responde a la necesidad de apoyar la comunicación interregional entre las Américas de habla española, inglesa y portuguesa, así como otras comunidades en el Caribe y demás, facilitando vínculos fuera de los actuales intercambios comerciales y económicos entre estas regiones. El proyecto, que en su curso físico por el hemisferio trató de literalizar la noción misma del panamericanismo, se inspira en los itinerarios de viaje de muchos de aquellos que cruzaron el continente, desde exploradores, misioneros, científicos, revolucionarios, intelectuales, escritores, y otros.

[ENG]

The Pan American School of Anxiety is an independent non profit art project which began in 2003, and aims to create links among the different regions of America based on discussions, performances, workshops, video shows, interventions and short- and long-term collaborations among individuals and organizations. Its main feature consisted of a portable architectural structure in the shape of a rural school in which several activities were carried out. The foldable structure was placed in a van with the aim of travelling overland across the

whole hemisphere, from Anchorage, Alaska, to Ushuaia, Tierra del Fuego.

The project's aim was to contact a wide variety of people and involve them at different levels. By using several strategies, the aim was to start up a dialogue which covered subjects with local interest related with history, ideology and lines of thought of the Americas, as well as cultural and art problems.

The Pan American School of Anxiety responds to the needs of supporting interregional communication among the Spanish-English- and Portuguese speaking Americas, as well as other communities in the Caribbean and elsewhere, providing links beyond today's commercial and economic exchanges among these regions. The project, which in its physical trips across the hemisphere tried to literalize the same notion of pan Americanism, is inspired on the travel itineraries of many of those who crossed the continent, ranging from explorers, missionaries, scientists, revolutionaries, intellectuals, writers, and so on.

[CAT]

L'Escola Panamericana del Desasossec és un projecte artístic independent iniciat el 2003, sense afany de lucre, que busca generar connexions entre les diferents regions de les Amèriques a través de discussions, performances, tallers, mostres de vídeo, intervencions, i col·laboracions a curt i llarg termini entre individus i organitzacions. El seu principal component va consistir en una estructura arquitectònica portàtil en forma d'una escola de camp en la qual es realitzaran diverses activitats. L'estructura col·lapsable es va inserir dins d'una camioneta amb l'objectiu de realitzar el viatge terrestre per tot l'hemisferi, des de Anchorage, Alaska, fins a Ushuaia, Terra del Foc. L'objectiu del projecte fou el de contactar amb una gran varietat de públics i involucrar-los en diferents nivells. A través d'estratègies diverses, es va buscar instigar un diàleg que abordés temes d'interès local relacionats amb la història, la ideologia i línies de pensament de les Amèriques, així com problemàtiques culturals i artístiques.

L'Escola Panamericana del Desasossec respon a la necessitat de recolzar la comunicació interregional entre les Amèriques de parla espanyola, anglesa i portuguesa, així com altres comunitats al Carib i demás, facilitant vincles fora dels actuals intercanvis comercials i econòmics entre aquestes regions. El projecte, que en el seu curs físic per l'hemisferi va tractar de literalitzar la mateixa noció del panamericanisme, s'inspira en els itineraris de viatge de molts d'aquells que van travessar el continent, des d'exploradors, misioners, científics, revolucionaris, intel·lectuals, escriptors, i altres.

34 Serenata en las ruinas

Kabaret Machine / Cali, Colombia / 2011

[ESP]

Para este proyecto contratamos una chiva, que es un vehículo típico de la ciudad de Cali, una especie de bus adaptado para que la gente pueda beber y bailar mientras mira la ciudad pasar. Los turistas y locales utilizan este tipo de vehículo para visitar zonas turísticas, haciendo un circuito de discotecas durante las noches.

Con la chiva hicimos un recorrido especial, que nos llevaba a aquellos sitios que ya no le interesan a nadie. Durante una tarde hicimos un recorrido por lugares que ya no existen, abandonados o en proceso de demolición. Con nosotras viajaba un grupo de música popular de antaño, que tocaban una serenata a esos lugares de los que nos estábamos despidiendo. Con el fondo musical de la serenata, los pasajeros de la chiva hacían dibujos y textos in situ, que después eran pegados en esas paredes metálicas temporales con las que delimitan los sitios en vía de extinción.

Por lo general, las serenatas funcionan como intentos por recuperar un amor perdido. El recorrido de esta serenata iba señalando lugares que alguna vez fueron signos de bonanza y desarrollo en la ciudad, y que ahora son demolidos en nombre del progreso.

[ENG]

For this Project we hired a chiva, which is a typical vehicle in the city of Cali, a kind of bus adapted in such a way that people can drink and dance on it while it passes through the city. The local tourists use this kind of vehicle to visit tourist areas by doing a round of the discotheques at night.

We covered a special route with our chiva, which carried us to those places of no interest to anyone. During one

afternoon we passed through places that either no longer exist, are abandoned or in the process of being demolished. With serenades as a musical backdrop, the passengers on the chiva made sketches and penned texts in situ, and which were later hung on those temporary metal fences which are used to fence off these places that are becoming extinct.

As a rule, serenades are used as a way to recover a lost love. The route of this serenade highlighted places that once had been signs of good times and development in the city, and which are now being demolished in the name of progress.

[CAT]

Per a aquest projecte vam contractar una chiva, que és un vehicle típic de la ciutat de Cali, una mena de bus adaptat perquè la gent pugui beure i ballar mentre veu passar la ciutat. Els turistes locals utilitzen aquest tipus de vehicle per visitar zones turístiques fent un circuit de discoteques durant les nits.

Amb la chiva vam fer un recorregut especial, que ens duia a aquells llocs que no interessaven a ningú. Durant una tarda vam fer un recorregut per llocs que ja no existeixen, abandonats o en procés de demolició. Amb els fons musical de la serenata, els passatgers de la chiva feien dibuixos i textos in situ, que després eren enganxats en aquelles parets metàl·liques temporals amb les que delimiten els llocs en via d'extinció.

Per norma general, les serenates funcionen com a intents per recuperar l'amor perdut. El recorregut d'aquesta serenata anava assenyalant llocs que alguna vegada havien estat signes de bonança i desenvolupament a la ciutat, i que ara són demolidos en nom del progrés.

35 Canómada

Colectivo Descarrilados / Cali, Colòmbia / 2008-2009 / <http://colectivodescarrilados.blogspot.com/>

[ESP]

Proyecto invitado al 41 Salón Nacional de Artistas realizado en Cali, Colombia, en 2008. Durante dos meses, la canoa navegó entre varias poblaciones del río Cauca, llevando objetos y mensajes que propiciaron poéticas de relación entre los habitantes. Canomadar: Acción de navegar—intercambiar—habitar—indicar—relacionar—ir de viaje. La canoa fue bitácora de encuentros; el río, símbolo de movimiento y vida.

[ENG]

Project invited to the 41 Salón Nacional de Artistas held in Cali, Colombia in 2008. For two months, the canoe navigated between several villages along the River Cauca, carrying objects and messages which provided poetical relationships among the villagers. Canomadar: Action of navigating—exchanging—inhabiting—indicating—relating—going on trips. The canoe was a register of meetings; the river, a symbol of movement and life.

[CAT]

Projecte convidat al 41 Salón Nacional de Artistas realitzat a Cali, Colòmbia, el 2008. Durant dos mesos, la canoa va navegar entre diverses poblacions del riu Cauca, portant objectes i missatges que van propiciar poètiques de relació entre els habitants. Canomadar: Acció de navegar—intercanviar—habitar—indicar—relacionar—anar de viatge. La canoa fou bitàcola de trobades; el riu, símbol de moviment i vida.

36 Tren de los curados

Colectivo Descarrilados / La Habana, Cuba / 2005 / <http://colectivodescarrilados.blogspot.com/>

[ESP]

Propuesta curatorial seleccionada para el 7 Salón de Octubre (Cali) y el 40 Salón Nacional de Artistas (Bogotá). El traslado de tres vagones (abandonados y corroídos por el tiempo) hasta las calles del barrio fue el comienzo de nueve acciones realizadas durante treinta días consecutivos, en las casas, en el parque y en las esquinas del barrio; los vagones, convertidos en lugar de encuentro por los niños, jóvenes y viejos del barrio, dieron vida a Foto de usted, Venir por el Barrio, Mecatearte, La Piel del Barrio, Parquearte, Memoria, Arte y Deporte, Historias del Barrio y 7 de Agosto del 56.

[ENG]

Art management suggestion selected for the 7 Salón de Octubre (Cali) and the 40 Salón Nacional de Artistas (Bogotá). The transporting of three train carriages (abandoned and corroded by time) to the neighbourhood streets was the start of nine actions held over thirty consecutive days in homes, the park, corners of the neighbourhood; these carriages became the meeting point for children, youths and older citizens from the area who gave life to Photo of you, Come to the neighbourhood, Mecatearte, The Neighbourhood's Skin, Parquearte, Memory, Art and Sports, Stories of the Neighbourhood and 7th of August 1956.

[CAT]

Proposta curatorial seleccionada per al 7 Saló de Octubre (Cali) i al 40 Saló Nacional de Artistas (Bogotà). El trasllat de tres vagons (abandonats i corroïts pel temps) fins als carrers del barri fou el començament de nou accions realitzades durant trenta dies consecutius, a les cases, al parc, a les cantonades del barri; els vagons, convertits en lloc de trobada pels nens, joves i vells del barri, van donar vida a Foto de usted, Venir por el Barrio, Mecatearte, La Piel del Barrio, Parquearte, Memoria, Arte y Deporte, Historias del Barrio i 7 de Agosto del 56.

37 Cronivichana

Colectivo Descarrilados / Cali, Colombia / 2010 / <http://colectivodescarrilados.blogspot.com/>

[ESP]

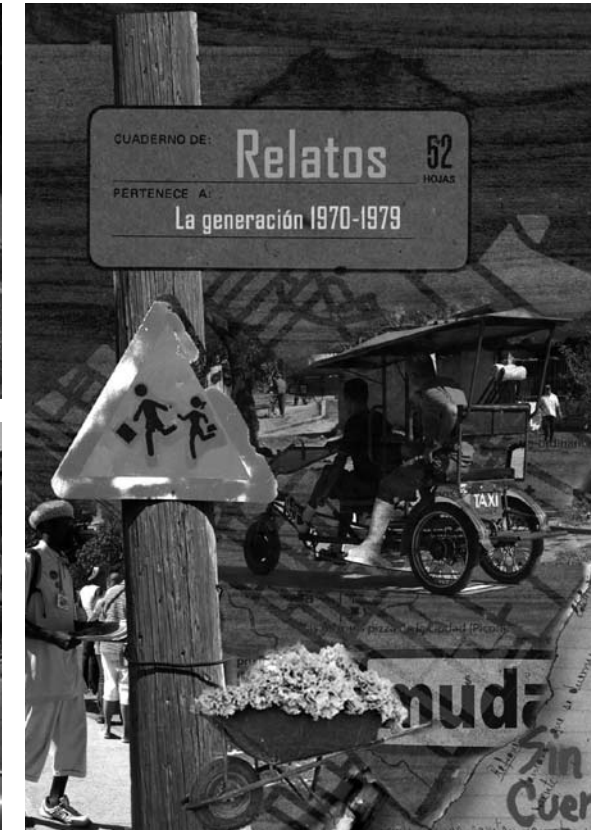
Propuesta realizada en el marco de los Ensayos Públicos # 4 y # 5 del Laboratorio Artístico de San Agustín, Cuba. Un carro de balineras – la chivichana - recorre las calles de San Agustín llevando consigo los cuadernos generacionales. Cada cuaderno recoge los relatos de las personas que interactúan con la *chivichana* y así, niños, jóvenes y adultos cuentan sobre sus vidas con relación a la ciudad y sus prácticas.

[ENG]

Project held in the context of the Ensayos Públicos # 4 and # 5 at the Art Laboratory of San Agustín, Cuba. A go-kart – the Chivichana - covers the streets of San Agustín carrying generational handbooks. Each handbook includes information on the people that interact with the Chivichana and thus children, youths and adults can explain their lives in relation to the city and their habits.

[CAT]

Proposta realitzada en el marc dels Ensayos Públicos # 4 y # 5 del Laboratorio Artístico de San Agustín, Cuba. Un carro de balineras – la chivichana – recorre els carrers de San Agustín portant amb si els quaderns generacionals. Cada quadern recull els relats de les persones que interactuen amb la *chivichana* i així, nens, joves i adults expliquen sobre les seves vides en relació a la ciutat i les seves pràctiques.

38 S.E.F.T.-1 Sonda de exploración Ferroviaria Tripulada

Iván Puig i Andrés Padilla / Mèxic / 2010 / www.seft1.net

[ESP]

S.E.F.T.-1 (Sonda de Exploración Ferroviaria Tripulada) es un proyecto de arte transdisciplinario, de interacción y difusión pública, que propone la exploración de vías de ferrocarril en desuso como punto de partida para la reflexión y la investigación; su importancia histórica, sus implicaciones sociales, circunstancias y contextos actuales. Aborda dos polos de la experiencia social de la tecnología: la utilidad y el desecho. La S.E.F.T.-1 es un vehículo capaz de viajar tanto en tierra como sobre las vías; esta sonda exploratoria tiene el objetivo de hacer un levantamiento de fotografía, vídeo, audio y texto de sus encuentros, del paisaje e infraestructura alrededor de los trayectos, así como entrevistas con los pobladores a pie de vía, etc. Transmite la información a su sitio web, www.seft1.net, en el cual se puede monitorear el estado de la sonda, su ubicación, rutas trazadas en mapas geoposicionados, ver imágenes y videos de sus recorridos y acceder a la información de contexto editada por un equipo de investigación. Esta información también es mostrada en proyecciones en algunas de las poblaciones por las que pasa. Al explorar ruinas ferroviarias pone en entredicho la promesa moderna y apela a la memoria histórica evidenciando las razones económicas y políticas de dicho abandono. Investiga, a su vez, esquemas de dependencia y obsolescencia controlada en la tecnología y cómo las características de la misma condicionan los procesos sociales. Revisa el desmoronamiento del metarrelato que predica la relación positiva entre la ciencia y el bienestar social.

[ENG]

S.E.F.T.-1 (Manned Exploration Railway Probe in Spanish) is a trans-disciplinary art project, including public interaction and dissemination, which proposes exploring unused railway lines as a starting point for reflection and research; their historical importance, social implications, circumstances and current contexts. It approaches two poles of the social experiment of technology: their usefulness and demise. The S.E.F.T.-1 is a vehicle which is able to travel both overland and on rails; this exploratory probe aims to promote photography, video, audio and text originating from the meetings, landscape and

infrastructure around the travels made, as well as interviews with those who settled close to the railway, etc. It transmits data on its website, www.seft1.net, in which one may monitor the conditions of the probe, its location, the routes covered on geo-positioned maps, see images and videos of its travels and access information on the context which is edited by a research team. This information is also shown in some of the towns it passes through. Exploring railway ruins highlights the failure of the promise of modernity and calls on the historical memory by showing the economic and political reasons for its abandonment. It both researches plans of dependency and obsolescence controlled by technology and how its features affect social processes. It reviews the collapse of the meta-story which preaches the positive relationship between science and social welfare.

[CAT]

S.E.F.T.-1 (Sonda d'Exploració Ferroviària Tripulada) és un projecte d'art transdisciplinari, d'interacció i difusió pública, que proposa l'exploració de vies de ferrocarril en desús com a punt de partida per a la reflexió i la investigació; la seva importància històrica, les seves implicacions socials, circumstàncies i contextos actuals. Aborda dos pols de l'experiència social de la tecnologia: la utilitat i el rebuig. La S.E.F.T.-1 és un vehicle capaç de viatjar tant per terra com sobre les vies; aquesta sonda exploratòria té l'objectiu de fer un alçament de fotografia, vídeo, àudio i text de les seves trobades, del paisatge i infraestructura al voltant dels trayectes, així com entrevistes amb els pobladors a peu de via, etc. Transmet la informació al seu web, www.seft1.net, en el qual es pot monitorar l'estat de la sonda, la seva ubicació, rutes traçades en mapes geoposicionats, veure imatges i vídeos dels seus recorreguts i accedir a la informació de context editada per un equip d'investigació. Aquesta informació també és mostrada en projeccions en algunes de les poblacions per les que passa. En explorar ruïnes ferroviàries posa en entredit la promesa moderna i apel·la a la memòria històrica evidenciant raons econòmiques i polítiques d'aquest abandó. Investiga, a l'hora, esquemes de dependència i obsolescència controlada en la tecnologia i com les característiques de la mateixa condicionen els processos socials. Revisa l'ensorrament del metarrelat que predica la relació positiva entre la ciència i el benestar social.

39 L'Arxivador

Anna Recasens / Barcelona, Espanya / 2008-2011 / www.interraincognita.org

[ESP]

El Archivador es una idea original de Anna Recasens en colaboración con Esteve Lopez, Ivan Garcia, Roger Huguet y Riccardo MAssari. El Archivador es una propuesta itinerante para trabajar colectivamente.

El Archivador nació en el 2008 y desde entonces ha sido usado en diferentes eventos culturales y tomando distintas formas: biblioteca, museo, jardín, cocina, punto de información, taller. Su colección de libros y archivos digitales permanente (la biblio del archivador) incluye temas relacionados con el arte, la ecología, la botánica, la memoria, reflexiones sobre lo rural y lo urbano, el espacio común, la comunidad, etc. El Archivador también está recogiendo un archivo de información y tomando contacto con otros colectivos y propuestas que trabajan temas afines y proyecta trabajar en red partiendo del intercambio de conocimientos y de recursos. Las actividades y talleres que organiza son para todos los públicos y se adaptan a los recursos disponibles.

El Archivador es un trabajo en proceso. Las sesiones de biblioteca abierta se realizan principalmente en espacios públicos para aquellos que quieran hacer consultas o simplemente disfrutar de un momento de relax, lectura, intercambio.

Por su capacidad de desplazamiento y ocupación mínima de espacio se puede adaptar a cualquier evento, formar parte dentro del currículum escolar, ser un complemento de seminarios y talleres especializados o establecerse como un punto de información y de intercambio de conocimientos en diferentes entornos. La biblioteca se nutre de donaciones de artistas, centros de arte, diferentes organizaciones, particulares ...

[ENG]

The filing cabinet is originally an idea by Anna Recasens with the help of Esteve Lopez, Ivan Garcia, Roger Huguet and Riccardo Massari. The filing cabinet is a travelling project used for collective work.

The filing cabinet was established in 2008 and since then has been used at different cultural events and taken on different forms: library, museum, garden, kitchen, information point and workshop. Its permanent collection of books and digital archives (the library of the filing cabinet) includes subjects

related to art, ecology, botanicals, memory, thoughts on rural and urban themes, common areas, the community, etc. The filing cabinet is also gathering a data archive and is in touch with other collectives and projects which are working on similar subjects and is scheduled to work within a network based on exchanging know-how and resources. The activities and workshops it carries out are for all ages and public and they adapt to the available resources.

The filing cabinet is a project in progress. The sessions of open library are mainly conducted in public spaces for those who wish to make consultations or simply enjoy a relaxing moment, reading and exchanging. Due to its ability to be transported and since it takes up so little space it can adapt to any event, take part in activities within the school syllabus, be used as a complement at specialized seminars and workshops or be set up as an information point and exchange of knowledge in different contexts. The library exists thanks to donations made by artists, art centres, various organizations, individuals...

[CAT]

L'Arxivador és una idea original d'Anna Recasens amb la col·laboració d'Esteve Lopez, Ivan Garcia, Roger Huguet i Riccardo Massari. L'Arxivador és una proposta itinerant per treballar col·lectivament.

L'Arxivador va néixer l'any 2008 i des de llavors ha estat utilitzat en diferents esdeveniments culturals i prenent diferents formes: biblioteca, museu, jardí, cuina, punt d'informació, taller. La seva col·lecció de llibres i arxius digitals permanent (la biblio de l'arxivador) inclou temes relacionats amb l'art, l'ecologia, la botànica, la memòria, reflexions sobre el rural i l'urbà, l'espai comú, la comunitat, etc. L'Arxivador també està recollint un arxiu d'informació i fent contacte amb d'altres col·lectius i propostes que treballen temes afins i projecta treballar en xarxa partint de l'intercanvi de coneixements i de recursos. Les activitats i tallers que desplega són per tots els públics i s'adapten als recursos disponibles.

L'Arxivador és un treball en procés. Les sessions de biblioteca oberta es realitzen principalment en espais públics per a aquells que vulguin fer consultes o simplement gaudir d'un moment de relax, lectura, intercanvi. Per la seva capacitat de desplaçament i ocupació mínima d'espai es pot adaptar a qualsevol esdeveniment, formar part d'activitats dins el currículum escolar, ser un complement de seminaris i tallers especialitzats o establir-se com un punt d'informació i d'intercanvi de coneixements en diferents entorns. La biblioteca es nodreix de donacions d'artistes, centres d'art, diferents organitzacions,

40 Kunst Station Triemli

Public Works / Zurich, Suïssa / 2010-2011 / www.publicworksgroup.net

[ESP]

Public works ha dissenyat un espai de comunicació, arxiu i exposició, mòbil, que es la base per a la Kunst Station Triemli, un programa de arte públic per a l'Hospital Municipal Triemli en Zúrich, Suïza. Durant los próximos 10 años la estructura móvil acogerá y promoverá una variedad de proyectos de creación para y con los usuarios del hospital. La Kunst Station Triemli se compone de 5 elementos: una estación de trabajo giratoria alrededor de un archivo fijo y una unidad de almacenamiento; una unidad con paneles modulares, estantes giratorios, asientos y expositores; una mesa con taburetes que pueden guardarse debajo; un poster; un atril con un gran cuaderno donde escribir o dibujar y un carro para el equipamiento tecnológico que puede funcionar también como pedestal.

Durante un período de seis meses se realizó el proyecto informal para el diseño e intercambio de mantas en el hospital. Dos artistas y diseñadores trabajaron para ajustar, inventar, corregir, embellecer o dar apoyo al diseño de mantas para los usuarios, visitantes y miembros del personal del hospital. En los periodos sin producción, las mantas se exponían para ser intercambiadas u ofrecidas en préstamo. Public works también fue invitado a realizar el diseño de la página web de la Kunst Station. Se utilizaron elementos del espacio físico de la estación para estructurar el contenido del espacio digital.

[ENG]

Public works has designed a mobile communications space, archive and exhibition which are the basis for Kunst Station Triemli, a public art programme for the Triemli Municipal Hospital in Zurich, Switzerland. For the next ten years, this mobile structure will house and promote an array of creative projects for and with the hospital users. Kunst Station Triemli comprises five features: a work station that rotates around a fixed archive and a storage unit; a unit with modular panels, rotating shelves, seats and display cabinets; a table with stools which can be stored underneath;

a poster; a lectern with a large notebook to write or draw on and a trolley for technological equipment that can work as a pedestal.

For a period of six months an informal Project was conducted to design and exchange the hospital blankets.

Two artists and designers work together to adjust, invent, correct, embellish or help the users, visitors and staff of the hospital to design these blankets. In periods when there was no production, the blankets were displayed to be exchanged or loaned out.

Public works was also invited to carry out the design of the Kunst Station web page. Physical features of the station were used to structure the contents of the digital area.

[CAT]

Public works ha dissenyat un espai mòbil de comunicació, arxiu i exposició que és la base per a la Kunst Station Triemli, un programa d'art públic per a l'Hospital Municipal Triemli de Zurich, Suïssa. Durant els propers 10 anys, l'estructura mòbil acollirà i promourà una varietat de projectes de creació per i amb els usuaris de l'hospital.

La Kunst Station Triemli es compon de 5 elements: una estació de treball giratòria al voltant d'un arxíu fix i una unitat d'emmagatzematge; una unitat amb panells modulars, prestatges giratoris, seients i expositors; una taula amb taborettes que poden guardar-se a sota; un pòster; un faristol amb un gran quadern per escriure o dibuixar i un carro per l'equipament tecnològic que pot funcionar com a pedestal. Durant un període de sis mesos es va realitzar un projecte informal per al disseny i l'intercanvi de mantes a l'hospital. Dos artistes i dissenyadors van treballar per ajustar, inventar, corregir, embellir o donar suport al disseny de mantes per als usuaris, visitants i membres del personal de l'hospital. En els períodes sense producció, les mantes s'exposaven per a ser intercanviades o oferides en préstec. Public works també va ser convidat a realitzar el disseny de la pàgina web de Kunst Station. Es van utilitzar elements de l'espai físic de l'estació per estructurar el contingut de l'espai digital.

41 Unofficial Tourism

Iñaki Larrimbe / Madrid, Espanya / 2009-2010 / <http://web.jet.es/larry/>

[ESP]

En Unofficial tourism, el artista Iñaki Larrimbe transformó una caravana en una oficina de turismo “no oficial” con el objetivo de atender a consumidores culturales foráneos (turistas), ofreciéndoles desde dicha “oficina” planos y guías que recogían itinerarios madrileños alternativos. Los itinerarios fueron realizados por seis personas relacionadas con Madrid. Así, Mauro Entrialgo y Adriana Herreros realizaron el circuito “Luminosos publicitarios de neón”; Guillermo de Madrid organizó un itinerario de “Arte Urbano”;

Jimina Sabadú nos mostró espacios públicos en los que se han rodado películas de cine; John Tones nos invitó a pasear por locales en los que aún se conservan máquinas recreativas antiguas; Santi Otxoa nos ofreció el itinerario “Tabernas centenarias de Madrid”, y el colectivo Todo por la praxis nos invitó a conocer la insólita fauna humana y flora urbanística de la “Cañada real”.

Unofficial tourism quiso ser, en definitiva, un proyecto que respondiera de otra manera a la demanda de entretenimiento cultural que las nuevas políticas culturales cimentadas en criterios socioeconómicos han generado.

[ENG]

Artist Iñaki Larimbe turned a caravan into an “unofficial” tourist office with the aim of attending the cultural consumers from abroad (i.e. tourists), by offering them plans and guides from this “office” which included alternative routes through Madrid.

The routes were designed by six people who are related to Madrid. Thus, Mauro Entrialgo and Adriana Herreros came up with the circuit “Bright neon advertisements”;

Guillermo de Madrid organized an “Urban Art” route; Jimina Sabadú showed us public spaces where films had been shot; John Tones invited us to stroll around places where you can still find old slot machines; Santi Otxoa gave us a route called “Century-old taverns in Madrid”, and the collective Todo por la praxis invited us to become acquainted with the unusual urban human fauna of the neighbourhood called “Cañada real”.

In short, Unofficial Tourism aimed to be a project which responded in another way to the demand for cultural entertainment which the latest cultural policies have created while still anchored to social and economic principles.

[CAT]

A Unofficial tourism, l'artista Iñaki Larimbe va transformar una caravana en una oficina de turisme “no oficial” amb l'objectiu d'atendre als consumidors culturals forans (turistes), oferint-los des d'aquesta “oficina” plans i guies que recollissin itineraris madrilenys alternatius.

Els itineraris van ser realitzats per sis persones relacionades amb Madrid. Així, Mauro Entrialgo i Adriana Herreros van fer el circuit “Luminosos publicitaris de neón”; Guillermo de Madrid va organitzar un itinerari de “Arte Urbano”; Jimina Sabadú ens va mostrar espais públics en els que s'havien rodat pel·lícules de cine; John Tones ens va convidar a passejar per locals on encara es conserven màquines recreatives antigues; Santi Otxoa ens va oferir l'itinerari “Tabernas centenarias de Madrid”, i el col·lectiu Todo por la praxis ens va convidar a conèixer la insòlita fauna humana i flora urbanística de la “Cañada real”. Unofficial tourism va voler ser, en definitiva, un projecte que respongués d'altra manera a la demanda d'entreteniment cultural que les noves polítiques culturals cimentades en criteris socioeconòmics han generat.

42 CX Simulator

Felix Mathias Ott / Mataró, Espanya / Projecte no realitzat / www.felixmathiasott.com

[ESP]

El CX Simulator de Can Xalant (CX-S) es un proyecto no realizado, ideado para desarrollar en el entorno del centro cultural Can Xalant. Se trata de una caravana modificada que se transforma en un simulador de viaje.

Registramos en video el camino de la caravana desde el lugar donde se exhibió, cruzando la ciudad y de nuevo hasta principio. Este "paseo en círculo" se refleja al mismo tiempo en cinco proyectores colocados en las ventanas de la caravana lo que nos permite visualizar movimiento cuando la caravana está estática.

A través de la grabación visual y sonora del entorno en el espacio público, se ha podido documentar el "ahora y aquí" de la ciudad, de manera que el espectador invitado a ir en el CX-S puede experimentar, sin moverse, el trayecto sin ningún riesgo de accidente de coche y sin contaminación del medio ambiente. Las pantallas muestran escenas urbanas, situaciones e imágenes. Al enmarcarse en el simulador, los paisajes están abiertos a la interpretación y proyección de cada uno de los espectadores.

El CX Simulator de Can Xalant (CX-S) es interesante para tratar cuestiones de percepción, como por ejemplo, el fenómeno de la cinetosis o mareo por movimiento, cuya causa es que hay un desacuerdo entre el movimiento percibido visualmente y el sentido de movimiento del oído interno. El proyecto también es interesante por la posibilidad de experimentar el medioambiente de una manera distinta y descubrir nuevas perspectivas que no se ven desde otros ángulos.

[ENG]

The CX Can Xalant Simulator (CX-S) is an unstaged project, designed to take place in the surroundings of the Can Xalant cultural centre. This involves a modified caravan which has been turned into a travel simulator.

We video recorded the caravan's route from the place it was exhibited across the city and back again to the starting point. This "circular route" was simultaneously shown on five projectors mounted on the windows of the caravan, which enables us to view movement when the caravan is stationary.

With the aid of the video and sound recording of the lands-

cape of public space, the "here and now" of the city could be recorded, and without actually moving, the visitor invited into the CX-S can experiment the travel without any risk of suffering a road accident and without polluting the environment.

The screens show urban scenes, situations and images. By framing these in the simulator, the landscapes are open to interpretation and projection by each of the visitors.

The CX Can Xalant Simulator (CX-S) is interesting since it deals with issues of perception such as, for example, the phenomenon of travel sickness due to the movement occurring because there is a difference between the visually perceived movement and the sense of movement felt by the inner ear. The project is also interesting for providing the chance of experiencing the environment differently and discovering new perspectives which are not seen from other angles.

[CAT]

El CX Simulator de Can Xalant (CX-S) és un projecte no realitzat, ideat per desenvolupar en l'entorn del centre cultural Can Xalant. Es tracta d'una caravana modificada que es transforma en un simulador de viatge.

Vam enregistrar en vídeo el camí de la caravana des del lloc on es va exhibir, travessant la ciutat i una altra vegada fins el principi. Aquest "passeig en cercle" es reflecteix simultàniament en cinc projectors col·locats a les finestres de la caravana, la qual cosa ens permet visualitzar moviment quan la caravana resta estàtica.

A través de l'enregistrament visual i sonor de l'entorn de l'espai públic, s'ha pogut documentar "l'ara i l'aquí" de la ciutat, i així l'espectador convidat a anar dintre del CX-S, sense moure's en realitat, pot experimentar el trajecte sense cap risc d'accident de cotxe i sense contaminació del medi ambient. Les pantalles mostren escenes urbanes, situacions i imatges.

A l'emmarcar-se al simulador, els paisatges estan oberts a la interpretació i projecció de cadascun dels espectadors.

El CX Simulator de Can Xalant (CX-S) és interessant per tractar qüestions de percepció, com per exemple, el fenomen de la cinetosi o mareig per moviment que es produeix a causa de que hi ha un desacord entre el moviment percebut visualment i el sentit de moviment de l'oïda interna. El projecte també és interessant per la possibilitat d'experimentar el medi ambient d'una manera diferent i descobrir noves perspectives que no es veuen des d'altres angles.

43 Trailer Talk

Sabrina Artel / Nova York, EUA / 2004-2011 / www.trailertalk.net

[ESP]

Trailer Talk de Sabrina Artel es una actuación en directo, un evento público y la grabación de un debate. El proyecto, centrado en una caravana ambulante, explora conversaciones-pasajeras, intervenciones y narrativas con la colaboración de los participantes que allí se reúnen. Trailer Talk trata del arte de la conversación y del intento de mantener un diálogo entre las personas. La conversación misma es la raíz de la sostenibilidad cultural y el proyecto estimula el debate público directo centrado en la cultura e ideales democráticos culturales a través del intercambio personal.

Desde 2003, Sabrina Artel ha estado conduciendo una caravana roja y blanca de 1965 por las principales calles, festivales y eventos. Donde aparca, despliega sillas de jardín en su "patio", estableciendo un site specific espontáneo. A través de altavoces fijados en el exterior del vehículo, se invita a la gente al interior para probar galletas caseras y ser testigos de una conversación. Los invitados se sientan con Sabrina alrededor de la mesa de la cocina de la caravana y discuten temas locales, mientras que amigos y vecinos miran y escuchan. La experiencia de Sabrina como artista de teatro ha configurado su manera de ver el periodismo tradicional: su proyecto se basa en la intersubjetividad entre ella y los demás participantes. Más tarde, los participantes, así como el público en general, pueden experimentar las conversaciones en edición multimedia, formato que añade otro significado a la experiencia. El trabajo de Sabrina Artel busca encontrar nuevas estrategias para transmitir información mediante la localización del arte de la práctica pública de la conversación en el espacio de la vida doméstica, o... ¿es al revés? Trailer Talk explora cómo los individuos se unen en formas únicas y productivas y, al mismo tiempo, investiga y construye nuevas maneras de ser y de definir la comunidad.

[ENG]

Trailer Talk by Sabrina Artel is a live show, a public event and recording of a debate. The project is focused on a travelling caravan that explores passing conversations, interventions and narrative with the help of participants which meet there. Trailer Talk involves the art of conversation and the attempt

to hold a dialogue among people. This conversation is the root of cultural sustainability and the project stimulates live public debates focused on culture and cultural democratic ideals by means of personal exchange.

Since 2003 Sabrina Artel has been driving her red and white 1965 trailer through streets, and to festivals and events. Wherever she parks, she unfolds her garden chairs in her "yard", thus establishing a spontaneous site specific. Over the loudspeakers on the outside of the vehicle, people are invited to come inside and taste homemade cookies and witness a conversation. The guests sit with Sabrina around a kitchen table in the trailer and discuss local issues, while friends and neighbours look on and listen. Sabrina's experience as a theatre artist has shaped her way of seeing traditional journalism: her project is based on the inter-subjectivity between her and the other participants. Later, the participants and the general public can experience multimedia edition conversations, a format that adds another meaning to the experience. Sabrina Artel's work seeks to find new strategies to convey information by means of finding the public art of conversation in the context of domestic life, or... is it the opposite? Trailer Talk explores how individuals come together in unique, productive ways while researching and constructing new personalities and defining the community.

[CAT]

Trailer Talk de Sabrina Artel és una actuació en directe, un esdeveniment públic i l'enregistrament d'un debat. El projecte, centrat en una caravana ambulant, explora converses passatgeres, intervencions i narrativa amb la col·laboració dels participants que allà s'apleguen. Trailer Talk tracta de l'art de la conversa i de l'intent de mantenir un diàleg entre les persones. La conversa mateixa és l'arrel de la sostenibilitat cultural i el projecte estimula el debat públic directe centrat en la cultura i els ideals democràtics culturals a través de l'intercanvi personal. Des del 2003, Sabrina Artel ha estat conduint una caravana vermella i blanca de 1965 pels principals carrers, festivals i esdeveniments. On aparca, desplega cadires de jardí en el seu "pati", establint un espontani site specific. A través d'altaveus fixats a l'exterior del vehicle, es convida a la gent a l'interior per tastar galetes casolanes i ser testimonis d'una conversa. Els convidats seuen amb la Sabrina al voltant de la taula de la cuina de la caravana i discuteixen temes locals, mentre que els amics i veïns miren i escolten. L'experiència de Sabrina com a artista de teatre ha configurat la seva manera de veure el periodisme tradicional: el seu projecte es basa en la intersubjectivitat entre ella i els altres participants. Més tard, els participants, així

44 The Orbit

Raumlabor / Friburg, Alemania / 2006-2011 / www.raumlabor.net

[ESP]

The orbit (la órbita) es parte de una estrategia integral que desarrollamos durante la temporada 2005/06 encargada por el teatro municipal de Friburgo. La nueva directora, Barbara Mundel, estaba buscando una nueva definición del teatro en relación con la ciudad, en el contexto de grandes cambios sociales y teniendo en cuenta los recortes en la cultura financiada con fondos públicos. The orbit se estableció como un lugar donde la ciudad y el teatro pueden exponer su relación y cuestionar nuevos enfoques del contenido temático de los trabajos desarrollados conjuntamente.

El proyecto, con los renovados temas y contenidos del teatro municipal de Friburgo, deambuló por toda la ciudad para descubrir lugares y conflictos urbanos. El teatro busca su historia en la ciudad universo. Al final del primer año, en junio de 2007, el proyecto aterrizó en el teatro. The orbit es un módulo espacial expandible. Tiene las dimensiones de un contenedor y, por tanto, es fácil de transportar. Durante el primer año fue quiosco, oficina, taller, bar, pantalla de serigrafía, estudio de grabación, vivienda, laboratorio de investigación, invernadero, discoteca, cine y una unidad para la edición de periódicos. Desde junio de 2006 a junio de 2007 se visitaron 11 localidades cercanas a Friburgo. El viaje nos llevó a la periferia y al centro, aterrizamos en centros comerciales, viajamos a aeropuertos abandonados, nos desplazamos a las zonas de reciente expansión urbanística y a las áreas de mayor desarrollo de los años 70, visitamos los nuevos departamentos de investigación de la universidad y un hogar de ancianos. En cada lugar el proyecto estuvo expuesto durante un mes. En el corazón de la ciudad encuestamos a los residentes de Friburgo, preguntando por su relación con la ciudad, cómo la utilizaban y qué lugares les gustaban o evitaban. Preguntamos sobre las características más típicas y sobre las utopías personales. El resultado fue el primer perfil psicológico de la ciudad de Friburgo.

[ENG]

The orbit is part of an integral strategy headed by the municipal theatre of Friburg which we conducted in the season of

2005/06. The new director, Barbara Mundel, was seeking a new way to define theatre in relation to the city, in the context of great social changes and bearing in mind the public funding cuts applied to culture. The Orbit was established as a place where the city and theatre could highlight their relationship and question new perspectives of the contents in the work produced together.

The project, with renewed themes and contents of Friburg's municipal theatre, went all over the city to discover places and urban conflicts. The theatre seeks its history in the universe of the city. At the end of the first year, in June 2007, the project landed in the theatre. The Orbit is an expandable space module. It is the size of a container and therefore is easy to transport. The first year it was used as a kiosk, office, workshop, bar, serigraph screen, recording studio, house, research laboratory, greenhouse, discotheque, cinema and a newspaper publishing unit. Between June 2006 and June 2007 it visited eleven places around Friburg. The journey took us to the outskirts and the centre, we landed in shopping centres, travelled to abandoned airports, moved to recently developed areas and to areas of great development in the 1970s, we visited the new university research departments and an old people's home. Everywhere we went, the project was exhibited for one month.

We carried out surveys in the city centre with the residents of Friburg asking them about their relationship with the city, how they use it and which places they like to visit or avoid. We asked them about the most typical features and on their personal utopias. The result was the first psychological profile of the city of Friburg.

[CAT]

The orbit (l'òrbita) és part d'una estratègia integral encarregada pel teatre municipal de Friburg que vam desenvolupar durant la temporada 2005/06. La nova directora, Barbara Mundel, estava buscant una nova definició del teatre en relació amb la ciutat, en el context de grans canvis socials i tenint en compte les retallades en la cultura finançada amb fons públics. The Orbit es va establir com un lloc on la ciutat i el teatre poden exposar la seva relació i qüestionar nous enfocaments del contingut temàtic dels treballs desenvolupats conjuntament.

El projecte, amb els renovats temes i continguts del teatre municipal de Friburg, va donar voltes per tota la ciutat per descobrir llocs i conflictes urbans. El teatre recerca la seva història a la ciutat univers. Al final del primer any, el juny de 2007, el projecte va aterrar al teatre. The Orbit és un mòdul espacial expandible. Té les dimensions d'un contenedor i, per tant, és fàcil de transp

45 ¿De parte de quién? Call free: Locutorio Móvil

Josep-Maria Martín / Barcelona, Espanya / 2003 / www.josep-mariamartin.org

[ESP]

El proyecto ¿De parte de quién? Call Free: Locutorio Móvil, surgió a partir de una reflexión sobre la proliferación de los locutorios como un nuevo fenómeno urbano, relacionado con la inmigración y el desplazamiento cultural.

El fundamento de la propuesta fue crear un espacio itinerante que permitiera reflexionar sobre la comunicación, más allá del fenómeno de la inmigración. Promover una construcción colectiva con ciudadanos anónimos, una plataforma que conectara experiencias íntimas y revelara funciones y disfunciones sociales y urbanas.

Se creó un locutorio móvil en forma de caravana donde los ciudadanos, eran invitados, en su trayecto cotidiano, a llamar a quien quisieran, residentes en cualquier lugar del mundo y hacerlo gratuitamente. Se propuso a los usuarios que transmitieran y compartieran (voluntariamente) fragmentos de sus historias verdaderas con los artistas y así aprovechar la experiencia de comunicación para crear relatos de ficción y conformar un vídeo documental.

El diseño interior de la caravana facilitó que se produjeran diálogos, debates, confidencias, etc., diversas formas de comunicación entre los usuarios y los escritores, la realizadora del vídeo y el artista, director del proyecto. Los escritores recogieron, de esa singular experiencia, un valioso material para la creación de un relato de ficción.

[ENG]

The Project Who's Calling? Call Free: Mobile Telephone Centre arose from a number of thoughts regarding the proliferation of these telephone centres as a new urban phenomenon related with immigration and cultural movement. The basis of the project was to create a travelling space which would lead to thought about communication, beyond the phenomenon of immigration. To promote a collective construction with anonymous citizens, a platform which would connect personal experiences and reveal social and urban functions and dysfunctions.

A mobile telephone centre was set up in the form of a caravan, where citizens were invited, on their everyday journeys, to call whoever they wanted, to anywhere in the world and do so free of charge. We asked the users to (voluntarily) convey and share excerpts of their life stories with the artists and thus take advantage of the experience of communicating to create fictional stories and film a video documentary.

The interior design of the caravan enabled dialogues, secrets and debates, etc., to be conveyed, different forms of communication between the users and writers, and the video producer and artist, who directed the project. The writers collected valuable material to create a fictional novel from this singular experience.

[CAT]

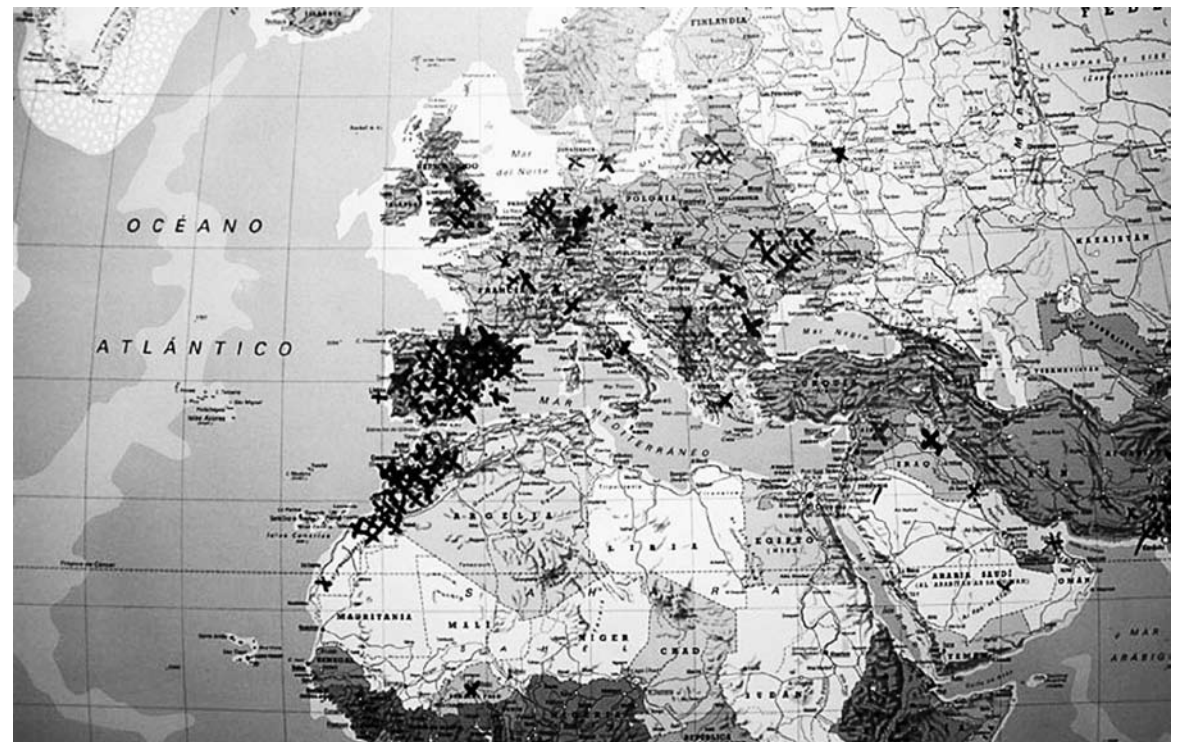
El projecte De part de qui? Call Free: Locutorio Móvil, va sorgir arrel d'una reflexions sobre la proliferació dels locutoris com un nou fenomen urbà relacionat amb la immigració i el desplaçament cultural.

El fonament de la proposta fou crear un espai itinerant que permetés reflexionar sobre la comunicació, més enllà del fenomen de la immigració. Promoure una construcció col·lectiva amb ciutadans anònims, una plataforma que connectés experiències íntimes i revelés funcions i disfuncions socials i urbanes.

Es va crear un locutori mòbil en forma de caravana, on els ciutadans eren convidats, en el seu trajecte quotidià, a trucar a qui volguessin, residents a qualsevol lloc del món i fer-ho gratuïtament. Es va proposar als usuaris que transmetessin i compartissin (voluntàriament) fragments de les seves veritables històries amb els artistes i així aprofitar l'experiència de comunicació per crear relats de ficció i conformar un vídeo documental.

El disseny interior de la caravana va facilitar que es produïssin diàlegs, debats i confidències, etc., diferents formes de comunicació entre els usuaris i els escriptors, la realitzadora de vídeo i l'artista, director del projecte. Els escriptors van recollir, d'aquesta singular experiència, un valuós material per a la creació d'un relat de ficció.

46 Carrinho multimedia

Ana Dumas / Salvador, Bahia, Brasil / 2009 / www.carrinhomultimedia.com

[ESP]

Instalación de arte y comunicación ambulante: desfile de ideas, conceptos, imágenes, textos, sonidos electrónicos, fragmentos del siglo XXI. Es un collage de referencias del universo pop/popular: carritos de cafés de Bahía, sonidos jamaicanos y neoyorkinos, arte povera, pop art, punk, tropicalismo, filosofía socrática. Galería ambulante, cine en baja resolución, un mural que anda, un libro nómada. El Carrinho Multimedia es la tecnología de lo posible, tecnología de calle —si no puede filmar su idea en película, hágalo con la cámara de su móvil. No importa la resolución de su idea, importa que usted la exprese, la comparta, sea de forma digital o analógica—.

Armado con un proyector portátil, tablet, micrófono inalámbrico, pantalla LED de mensajes, una alfombrilla de ratón, pegatinas, posters, el Carrinho promueve performances, clases gratuitas, instalaciones ambulantes, acciones educativas y de marketing promocional. En el Carrinho Multimedia, las lenguas están al servicio del intercambio de información, de los recuerdos, del conocimiento. Sin fronteras ni jerarquías entre ellas: un concepto visual vale tanto como lo textual, oral o sensorial.

[ENG]

A travelling art and communications centre: an array of ideas, concepts, images, texts, electronic sounds, excerpts from the 21st century. This collage of references of the universe of pop and folk music: coffee trolleys in Bahia, sounds from Jamaica and New York, arte povera, pop art, punk, tropicalism, Socratic philosophy. A travelling gallery, low resolution cinema, a mural that walks, a Nomadic book. The Carrinho Multimedia is the technology of all that's possible, street technology —if you can't shoot your idea on film, do it with your mobile phone. The resolution of your idea does not matter, what matters is

that you express it, share it, whether the support is digital or analogical—.

With a portable projector, tablet, cordless microphone, LED monitor, a mat for the computer mouse, stickers and posters, the Carrinho promotes performances, free classes, travelling installations, educational activities and marketing.

On the Carrinho Multimedia, languages are there to serve the exchange of information, memories, knowledge. No boundaries or hierarchies between them: a visual concept is worth as much as a textual, verbal or sensorial concept.

[CAT]

Instal·lació d'art i comunicació ambulants: desfilada d'idees, conceptes, imatges, textos, sons electrònics, fragments del segle XXI. És un collage de referències de l'univers pop/popular: carrets de cafès de Bahia, sons jamaicans i novaiorquesos, art povera, pop art, punk, tropicalisme, filosofia socràtica. Galeria ambulants, cinema en baixa resolució, un mural que camina, un llibre nòmada. El Carrinho Multimedia és la tecnologia del possible, tecnologia de carrer —si no pot filmar la seva idea en pel·lícula, faci-ho amb la càmera del seu mòbil. No importa la resolució de la seva idea, importa que vostè l'expressi, la comparteixi, sigui de forma digital o analògica—.

Amb un projector portàtil, tablet, micròfon sense fils, pantalla LED de missatges, una alfombreta de ratolí, adhesius, pòsters, el Carrinho promou performances, classes gratuïtes, instal·lacions ambulants, accions educatives i de màrqueting promocional.

Al Carrinho Multimedia, les llengües estan al servei de l'intercanvi de la informació, dels records, del coneixement. Sense fronteres ni jerarquies entre elles: un concepte visual val tant com el textual, oral o sensorial.

47 BASEmóvel ou Conversa como lugar

Vitor Cesar / Fortaleza, Brasil / 2002-2008 / www.vitorcesar.org

[ESP]

Entre 2002 y 2004, la Transição Litrada (Renata Costa Lima, Rodrigo Costa Lima y Vitor Cesar) acogió a personas, presentaciones y debates en BASE, espacio de trabajo para los artistas en Fortaleza. El espacio se cerró y surgió BASEmóvel: una estructura flexible cuyo objetivo es proporcionar encuentros, conversaciones y estudios. La BASEmóvel acontece en distintos formatos. Su primera edición consistió en una serie de talleres en el interior de Ceará, como el proyecto Artistas y sus formas de organización. Para llevar a cabo los talleres, todo el material recolectado en los dos años de existencia de BASE —una pequeña biblioteca, las fotografías y vídeos— estaba disponible para su consulta. Su segunda edición, realizada en colaboración con Graziela Kunsch —una “poltrona enamoradeira”, que alberga una biblioteca— se utilizó en la exposición Campo Coletivo, en el Centro Universitario Maria Antonia.

[ENG]

Between 2002 and 2004, the Transição Litrada (Renata Costa Lima, Rodrigo Costa Lima and Vitor Cesar) invited people, presentations and debates to come to BASE, the artists' workspace in Fortaleza. The space closed down and subsequently the BASEmóvel was born: a flexible structure whose aim is to provide meeting space, conversations and study areas.

The BASEmóvel has been turned into several formats. The first edition held consisted of a series of workshops inside Ceará, as the artists project and how they formed the organization. To carry out the workshops, all the material collected in the two years that BASE existed —a small library, photographs and videos— were made available for consultation. In the second edition, held in collaboration with Graziela Kunsch —an “easy chair for two” which houses a library— was used at the exhibition Campo Coletivo, at the Centro Universitario Maria Antonia.

[CAT]

Entre 2002 i 2004, la Transição Litrada (Renata Costa Lima, Rodrigo Costa Lima i Vitor Cesar) va acollir a persones, presentacions i debats a BASE, espai de treball per als artistes a Fortaleza. L'espai es va tancar i va sorgir BASEmóvel: una estructura flexible l'objectiu de la qual és proporcionar trobades, converses i estudis. La BASEmóvel esdevé en diferents formats. La seva primera edició va consistir en un seguit de tallers a l'interior de Ceará, com el projecte Artistas i les seves formes d'organització. Per dur a terme els tallers, tot el material recollit en els dos anys d'existència de BASE —una petita biblioteca, les fotografies i vídeos— estava disponible per a la seva consulta. La seva segona edició, realitzada en col·laboració amb Graziela Kunsch —una “poltrona enamoradeira”, que alberga una biblioteca— es va utilitzar a l'exposició Campo Coletivo, al Centro Universitario Maria Antonia.

48 Folk Float

Public Works / Egremont, UK / 2007 / www.publicworksgroup.net

[ESP]

Folk Float es un archivo móvil para la ciudad de Egremont. Su forma y mecanismos han sido definidos por el archivo existente y por las expectativas de los grupos involucrados en él. El archivo de Egremont fue y sigue siendo una mezcla ecléctica de objetos, artefactos y publicaciones que habían sido recogidos a través de una red informal de individuos y que, en su momento, se almacenaban en una habitación privada. Nunca ha sido formalizado a pesar de que existía gran interés y deseos de crear un espacio público para poderlo mostrar, explicar, discutir, ampliar y darle forma. Hemos reconstruido una antigua furgoneta de reparto de leche (un vehículo eléctrico que va puerta a puerta) para incorporar una serie de funciones que pueden fácilmente responder a las diferentes situaciones en las que Folk Float pueda intervenir. El vehículo dispone de una vitrina para objetos preciosos, una ventana para temas especiales y donaciones temporales, espacio para hacer té y café, una mesa de taller, una pantalla para proyecciones, áreas de encuentro cubiertas, de almacenamiento, un índice de todos los elementos del archivo y un blog para entrar nuevos elementos en línea.

Como construcción arquitectónica, un proyecto como Folk Float, ofrece al mismo tiempo una realidad espacial que puede actuar en el aquí y el ahora, un precedente para el pensamiento y también para la construcción de nuevos tipos de "edificios", que puedan responder a una situación local específica —por ejemplo, un museo de historia local—, sin tener que importar tipologías arquitectónicas de otros lugares. La ambición de Egremont es el desarrollo de un archivo público permanente que, por su forma y construcción, se pueda propagar a través de espacios y tiempos.

[ENG]

Folk Float is a mobile archive in the city of Egremont. Its shape and mechanisms were determined by the original archive and due to the expectations of the groups involved in it. The Egremont archive was, and still is, an eclectic collection of objects, artefacts and publications that was collected by an informal network of individuals and which was once stored in

a private room. It has never been formalized despite the great interest raised by it and the wish to create a public space to exhibit, explain, discuss, extend and shape it.

We rebuilt an old milk float (an electric vehicle that delivers milk door to door) to incorporate a series of functions that can easily respond to the different situations in which the Folk Float could be involved. The vehicle has a display cabinet for valuable objects, a display window for special themes and temporary donations, a place for tea and coffee and a workshop bench, a projection screen, covered meeting and storage areas, a table of contents of all the features in the archive and a blog to enter new features online.

As an architectural construction, a project like Folk Float offers both a spatial reality that can act in the here and now, a precedent for thought and also for the construction of new kinds of "buildings", which can respond to a specific local situation —for example, a local history museum—, without having to import architectural models from other places. The ambition of Egremont is to develop a permanent public archive that, thanks to its form and construction, can be propagated through space and time.

[CAT]

Folk Float és un arxiu mòbil per a la ciutat de Egremont. La seva forma i mecanismes han estat definits per l'arxiu existent i per les expectatives dels grups que hi són involucrats. L'arxiu d'Egremont va ser, i segueix sent, una barreja eclèctica d'objectes, artefactes i publicacions que havien estat recollits a través d'una xarxa informal d'individus i que, en el seu moment, s'emmagatzemava en una habitació privada. Mai ha estat formalitzat malgrat que existia gran interès i desig en la creació d'un espai públic per poder-lo mostrar, explicar, discutir, ampliar-lo i donar-li forma.

Hem reconstruït una antiga furgoneta de repartir llet (un vehicle elèctric que va porta a porta) per incorporar una sèrie de funcions que poden fàcilment respondre a les diferents situacions en les que Folk Float pugui intervenir. El vehicle disposa d'una vitrina per objectes preciosos, una finestra per temes especials i donacions temporals, espai per fer te i cafè, una taula de taller, una pantalla per a projeccions, àrees de trobada cobertes, d'emmagatzematge, un índex de tots els elements de l'arxiu, i un blog per entrar nous elements en línia.

Com a construcció arquitectònica, un projecte com Folk Float, ofereix alhora una realitat espacial que pot actuar en l'aquí i l'ara, un precedent per al pensament i, també, per a la construc-

49 Espais, trànsits i dispositius mòbils

Raumlabor / Barcelona, Espanya / 2011 / www.raumlabor.net

[ESP]

Estamos interesados en la ciudad como espacio de actividad. La identidad urbana nace de la identificación de uno mismo en relación a la ciudad. En tiempos pasados, había una caravana gitana que venía a nuestro pueblo cada dos años con una tienda de campaña muy grande. Viajaban por todo el país siempre cargando las últimas invenciones. La gente del pueblo sentía excitación por una parte y una fuerte noción de miedo por la otra. Esta vida nómada y libre estaba de alguna manera cuestionando las fundaciones de nuestra ordenada y silenciosa comunidad. Pasadas tres o cuatro semana, cuando la caravana se iba, siempre había alguien en el pueblo que se había extraviado, y muchos otros tenían dificultades para volver a sus rutinas cotidianas. Queremos contemplar la idea del museo móvil de un modo similar!. ¿Qué podría ser antagónico a viajar de lugar a lugar en nuestros tiempos? ¿Cuál es el rol de la colectividad en nuestra sociedad 'post-todo'? ¿Qué debería pasar en un museo móvil, transportando contenido y significado de un sitio a otro? ¿Cómo podemos cuestionar nuestras rutinas cotidianas? ¿Qué podría ser el espejo en el cual vemos lo mejor de nosotros mismos? ¿Qué tipo de arte puede ser expuesto en un museo móvil?. El museo móvil que queremos diseñar consiste en estructuras móviles. Cada estructura tendrá su propia función independiente, pero en combinación y relación la una con la otra todas crearán un nuevo tipo de museo y de posibilidades, para una redefinición temporal del espacio público. En el taller crearemos un Modelo 1:5 y dibujos del museo. Cada grupo debe desarrollar una unidad móvil que pueda funcionar independientemente y ser combinada para formar el museo móvil. El taller "Espacios, tránsitos y dispositivos móviles" se ha desarrollado en el mes de Octubre de 2011 en el marco del proyecto general "Ceci n'est pas une voiture".

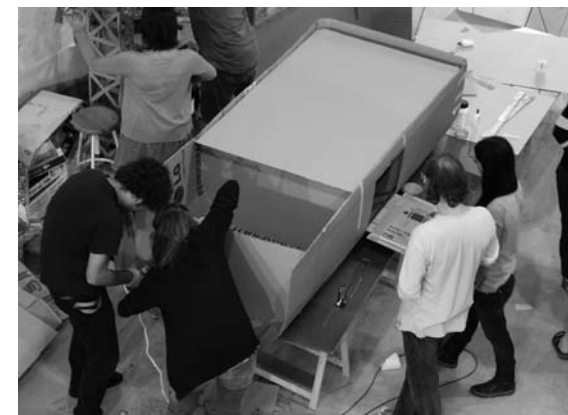
[ENG]

We are interested in cities as activity areas. Urban identity is established by the identification of oneself as regards the city. In the past a Gypsy caravan would visit our village every two years with a marquee. They would travel up and down the country loaded with the latest inventions. The locals felt

great excitement and also a feeling of great fear. This Nomadic lifestyle of freedom was somehow raising doubts about the foundations of our orderly, silent community. After three or four weeks when the caravan was about to leave, there was always someone who had gone missing, and many others found it difficult to go back to their usual routines. We seek to consider the idea of a mobile museum in the same way! What could be more different than travelling from place to place in our days? What role is played by the group in our 'post-everything society? What should happen in a mobile museum, transporting contents and meanings from one place to another? How can we doubt our everyday routines? In which mirror could we see the best of ourselves? What kind of art can be exhibited in a mobile museum? The mobile museum we wish to design consists of mobile structures. Each structure will have its own independent function, but combined with and related to one another they can all create new kinds of museums and possibilities, to temporarily redefine public space. At the workshop we will create a model on a 1:5 scale with drawings of the museum. Each group must develop a mobile unit that can function independently and be combined to form the mobile museum. The workshop "Spaces, travels and mobile devices" took place in October 2011 in the context of the general project "Ceci n'est pas une voiture".

[CAT]

Estem interessats en la ciutat com a espai d'activitat. La identitat urbana neix de la identificació d'un mateix en relació a la ciutat. En temps passats, hi havia una caravana gitana que venia al nostre poble cada dos anys amb una tenda de campanya molt gran. Viatjaven per tot el país sempre carregant les últimes invencions. La gent del poble sentia excitació d'una banda i una forta noció de por per l'altra. Aquesta vida nòmada i lliure estava d'alguna manera qüestionant les fundacions de la nostra ordenada i silenciosa comunitat. Passades tres o quatre setmana, quan la caravana s'anava, sempre hi havia algú al poble que s'havia extraviat, i molts altres tenien dificultats per tornar a rutines quotidianes. Volem contemplar la idea del museu mòbil d'una manera similar!. ¿Què podria ser antagònic a viatjar de lloc a lloc en els nostres temps? ¿Quin és el rol de la col·lectivitat en la nostra societat 'post-tot'? ¿Què hauria de passar en un museu mòbil, transportant contingut i significat d'un lloc a un altre? ¿Com podem qüestionar les nostres rutines quotidianes? ¿Què podria ser el mirall en el qual veiem el millor de nosaltres mateixos? ¿Quin tipus d'art pot ser exposat en un museu

50 Hanguendo-Periódico con Patas

Raimond Chaves / El Cerro, Naranjito, Puerto Rico; Berlín; Lima; Barrio Venecia de Bogotá, Colòmbia; San Juan de Puerto Rico; Módena; Terrassa; Barcelona; Sevilla; Lleida / 2002-2006 / www.puiqui.com

[ESP]

Esta iniciativa editorial viajera se llevó a cabo desde lo que en algunas ocasiones se llamó explícitamente Estación Móvil. Esta estación designaba la suma de: a) la voluntad para trabajar con los demás y a partir de los diversos contextos de los lugares a los que llegaba invitado como artista; b) las capacidades de entendimiento y acuerdo puestas en juego en ese encuentro; y c) el ejercicio de construcción colectiva de un espacio temporal donde potenciar lo público.

Dado que el proyecto se gestó en Puerto Rico, escogí el vocablo spanglish Hanguendo —del inglés to hang around—, gerundio que significa deambular sin destino predeterminado. El subtítulo Periódico con Patas aludía al movimiento y también al hecho de que en el Perú un pata es un amigo.

HPP como ejercicio de prensa casi independiente propició varias ediciones de publicaciones con las que reivindicaba la capacidad de la gente para relatar la propia experiencia. Así en forma de periódico de cordel se invitaba a reflexionar sobre el papel de los medios de comunicación, se cuestionaban las limitaciones y el rol de receptor pasivo propio del lector de prensa tradicional. Una propuesta para leer la prensa de otra manera y una sugerencia para hacerla de cualquier manera. Así, a partir de una redacción ambulante que iba a los sitios en vez de tener una sede fija y con un sencillo equipo doméstico (computadoras portátiles, scanner, impresora A3, cámara fotográfica digital y grabadora) convertía la edición de un periódico en un hecho público y su lectura en un acontecimiento colectivo.

[ENG]

This travelling-publishing initiative was carried out from what was sometimes called explicitly a Mobile Station. This station designated the sum of: a) the will to work with others and in various contexts in the places where it reached after being invited as an artist; b) the ability of understanding and agreeing on how this could be used in such meetings; and c) collective building of a temporary space where the public arena could be promoted.

Since the project originated in Puerto Rico, I chose the Spanglish word of Hanguendo —from the English to hang

around—, a gerund which means being in a place without any predetermined destination. The subtitle of Newspaper with Legs referred to the movement and also the fact that in Peru a “pata” or leg means friend.

HPP (in its Spanish initials) as an almost independent exercise of press provides several editions of publications which vindicated the ability of people to tell their own experiences. Thus in the form of a string newspaper people were invited to reflect on the role of the media, doubts were aired about the limitations and the typical passive role played by readers of the traditional press. An invitation to read the press differently and a suggestion to do it as you want.

Thus, starting from a travelling newsroom which went to places instead of being stationary and using simple domestic equipment (computers, laptops, scanner, A3 printer, digital camera and recorder) it turned the publishing of a newspaper into a public event and reading it into a collective event.

[CAT]

Aquesta iniciativa editorial viatgera es va portar a terme des del que algunes vegades es va dir explícitament Estació Mòbil. Aquesta estació designava la suma de: a) la voluntat per treballar amb els demés i a partir dels diversos contextos dels llocs als que s'arribava convidat com a artista; b) les capacitats d'enteniment i acord posades en joc en aquesta trobada; i c) l'exercici de construcció col·lectiva d'un espai temporal on potenciar allò públic.

Atès que el projecte es va gestar a Puerto Rico, vaig escollir el vocable spanglish Hanguendo —de l'anglès to hang around—, gerundi que significa deambular sense destinació predeterminada. El subtítol Periódico con Patas feia al·lusió al moviment i també al fet de que al Perú un pata és un amic.

HPP com a exercici de premsa gairebé independent va propiciar varies edicions de publicacions amb les que reivindicava la capacitat de la gent per relatar la pròpia experiència. Així en forma de diari de cordill es convidava a reflexionar sobre el paper dels mitjans de comunicació, es qüestionaven les limitacions i el rol de receptor passiu propi del lector de premsa tradicional. Una proposta per llegir la premsa d'una altra manera i un suggeriment per fer-la de qualsevol manera.

Així, a partir d'una redacció ambulante que anava als llocs en lloc de tenir una seu fixa i amb un senzill equip domèstic (computadores, portàtils, escàner, impressora A3, càmera fotogràfica digital i gravadora) convertia l'edició d'un diari en un fet públic i la seva lectura en un esdeveniment col·lectiu.

LANGUEANDO PERIODICO CON PATAS

AL ENCUENTRO CON LAS COMUNIDADES

LA VIA, AGUARDILLA; EL ROSARIO, MAYAGUEZ; ANCONES, SAN GERMAN;
PATRICIA PEREZ, YAUCO; PARCELAS ACEITUNAS, MOCA; JACAGUAS, JUANA DIAZ

OCTUBRE
2003

51 WE Riders

Marksearch / Oakland, EUA / 2006 / www.marksearch.org

[ESP]

WE Riders, es una exploración creativa de tres meses de duración del equipo de Marksearch (Bruce Douglas + Sue Mark) que tiene como objetivo encontrar definiciones geográficas y culturales de las zonas oeste y este de la localidad de Oakland en California. El proyecto nace de las preguntas y confusiones que muchos residentes de Oakland tienen sobre su ciudad ya que aunque la diferenciación entre las dos zonas está consolidada en la cotidianidad de la población, en las noticias y en las campañas políticas, estas áreas no están señaladas en los mapas. El verano de 2006, WE Riders viajaron en una bicicleta tándem por toda la ciudad recogiendo y visualizando historias e imágenes en un quiosco itinerante hecho a partir de señales de tráfico reutilizadas.

Durante los viajes semanales, se habló con viejos residentes de Oakland, niños y grupos escolares en los mercados de agricultores, con los transeúntes en las plazas públicas, parques y aceras. Los comentarios de la gente se mostraron en el quiosco y en el weblog (www.weridersoakland.blogspot.com) para que las dos zonas pudiesen compartir información. En tres meses, más de 200 personas contribuyeron en el proyecto elaborando mapas y completando encuestas. Con ello se ha generado un diálogo continuado apuntando un espectro de opiniones positivas sobre Oakland. WE Riders promueve los valores del ecoturismo como una plataforma para explorar y entender la diversidad cultural del lugar que es su hogar: Oakland, California. Este proyecto se basa en el ecoturismo según la definición que da la Fundación National Geographic: “un turismo ecológico, que sustenta o realza el carácter geográfico del lugar, su medioambiente, cultura, estética, patrimonio y el bienestar de sus residentes”.

[ENG]

WE Riders, is a three-month creative exploration conducted by the Marksearch team (Bruce Douglas + Sue Mark) which aims to find geographical and cultural definitions in the western and eastern areas of Oakland in California. The project sprang from the questions and doubts raised by many residents in Oakland regarding their city since, although the difference between both areas is consolidated in the everyday life of the

residents, these areas do not appear on the maps on the news and in political campaigns. In the summer of 2006, WE Riders rode on a tandem bike across the city collecting and witnessing stories and images in a travelling kiosk made with recycled traffic signs.

During the weekly rides, we spoke with the old residents of Oakland, children and school groups in the farmers' markets, with passers-by in the public squares, parks and sidewalks. The comments made by the people were hung on the kiosk and on the weblog (www.weridersoakland.blogspot.com) so that both areas could share the information. In three months, over 200 people contributed to the project making maps and filling them in. Thus a dialogue has been built up with continuous additions made regarding positive opinions on Oakland.

WE Riders promotes the values of eco-tourism as a platform to explore and understand the cultural diversity of the place that is home: Oakland, California. This project is based on eco-tourism according to the definition of the National Geographic Foundation: “ecological tourism, which sustains or highlights the geographical character of the place, its environment, culture, aesthetics, heritage and welfare of its residents”.

[CAT]

WE Riders, és una exploració creativa de tres mesos de durada de l'equip de Marksearch (Bruce Douglas + Sue Mark) que té com a objectiu trobar definicions geogràfiques i culturals de les zones oest i est de la localitat d'Oakland a Califòrnia. El projecte neix de les preguntes i confusions que molts residents d'Oakland tenen sobre la seva ciutat ja que, encara que la diferenciació entre les dues zones està consolidada en la quotidianitat de la població, en les notícies i en les campanyes polítiques, aquestes àrees no estan assenyalades als mapes. L'estiu del 2006, WE Riders va viatjar amb una bicicleta tándem per tota la ciutat recollint i visualitzant històries i imatges en un quiosc itinerant fet a partir de senyals de trànsit reutilitzats. Durant els viatges setmanals, es va parlar amb vells residents d'Oakland, nens i grups escolars als mercats de pàgesos, amb transeünts a les places públiques, parcs i voreres. Els comentaris de la gent es van mostrar al quiosc i al weblog (www.weridersoakland.blogspot.com) per tal que les dues zones poguessin compartir informació. En tres mesos, més de 200 persones van contribuir en el projecte elaborant mapes i completant enquestes. Amb això s'ha generat un diàleg continuat apuntant un espectre d'opinions positives sobre Oakland. WE Riders promou els valors de l'eco-turisme com una plataforma per explorar i entendre la diversitat cultural del lloc que és la

